DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

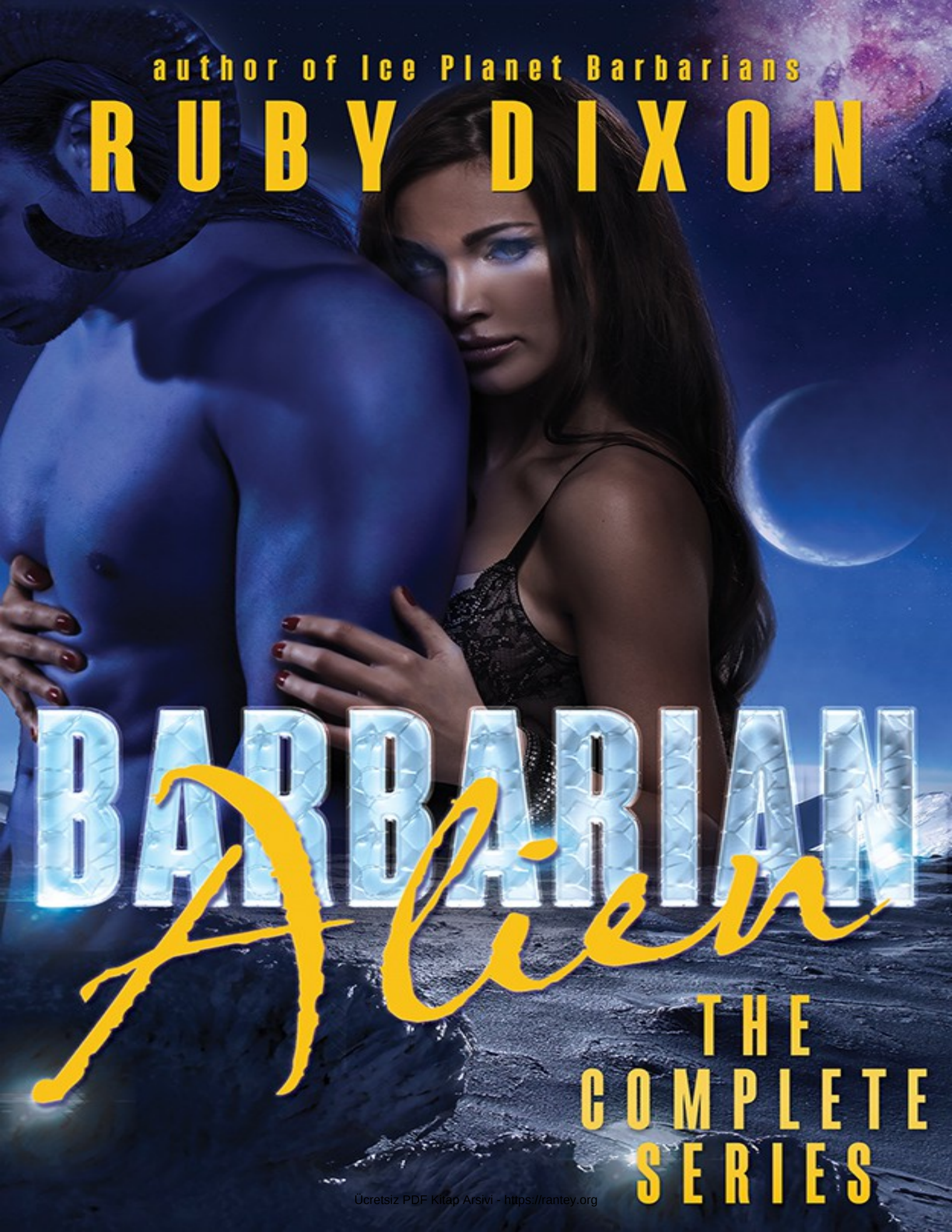

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Barbar Uzaylı

Ruby Dixon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Barbar Uzaylı

On iki insan kış mevsiminde bir uzaylı gezegeninde mahsur kalır. Ben de onlardan biriyim. Yaşasın, ben.

Hayatta kalabilmek için, bedenlerimizi bu acımasız yerde yaşamak üzere yeniden düzenlemek isteyen bir ortakyaşar edinmek zorundayız. Ben ona bit demeyi seviyorum. Ve benim cootie'm bir pislik, çünkü aynı zamanda grubun en büyük, en somurtkan uzaylının eşi olduğumu düşünüyor.

BARBARİ ALIEN, ICE PLANET BARBARİANS'ın devamı niteliğindedir.

Konuyu anlamak için her ikisini de okumak zorunda değilsiniz, ancak okursanız hikaye daha zengin olacaktır!

Barbar Yabancı

Birinci Bölüm:

Bölünmüş İkinci

Bölüm: Kırık

Üçüncü Bölüm:

Parçalanmış

Bölüm Dört:

Yeniden Doğuş

Bölüm Beş:

Sahiplenilmiş

Bölüm Altı:

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sonsuza Dek
Barbar Uzaylı

Bültenime abone olun ve hiçbir yayını kaçırmayın!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

LIZ

Kira ve ben, Megan ve Georgie'nin parmaklarını uzaylı gemisinin gövdesindeki panelde gezdirerek paneli nasıl açacaklarını ve dışarı nasıl çıkacaklarını bulmaya çalıştıklarını izliyoruz
kızların içine kapatılmış. Altı kapsül var ve her birinde başka bir tutsak kız var. İçerideki her kızın nerede olduğu ya da buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yok.

"Şanslı olanlar mı yoksa şanssız olanlar mı karar veremiyorum," diyorum Kira'ya. "Şanslı" diyor, yumuşak sesi düz. Bakışları yanıp sönen ışığa sabitlenmiş.
ışıklar ve gövdenin karanlık duvarı. "Son birkaç haftadır neler yaşadığımızı bilmiyorlar."

Belki bir tür onaylama homurdanıyorum. Kira'ya katıldığımı söyleyemem ama bazen tam bir Debbie downer olabiliyor. Son birkaç hafta geri kalanımız için tam olarak bir parti olmadı, ama belki de her şeyi bilmek kör olmaktan daha iyidir.

Sanırım.

Kira ve ben diğerlerinin çalışmasını izliyoruz çünkü gerçekten yardım edemeyecek kadar güçsüzüz. Altımız arasında Georgie hâlâ en güçlüsü. Uzaylı adamla birlikte olduğu için günde üç öğün yemek ve sıcak tutan giysiler alıyor.
Geri kalanımız gövdede sıkışıp kaldık ve Megan küçük grubumuz içinde en iyisini yapıyor. Ben zayıf ve uyuşukum ve ayak parmaklarım deli gibi ağrıyor. Josie'nin iki yerden kırılmış gibi görünen bir bacağı var ve kimse onu nasıl düzelteceğini bilmiyor. Kira'nın ayak bileği şişmiş ve çok zayıf.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tiffany muhtemelen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ölüyor, çünkü onu derin uykusundan uyandıramıyoruz. Biraz çorba içmek için ayıldı ve sonra tekrar bayıldı.

Bu gezegenin bizi öldürdüğüne dair uzaylıların uyarısına ihtiyacımız yok. Büyük saçmalık.

"Açılıyor," diyor Megan ve Georgie'yle birlikte geri çekiliyorlar. Panel tıpkı bilimkurgu filmlerindeki gibi bir tıslamayla duvardan kalkıyor. İçinde tişört ve külot giymiş bir kız, vücuduna sarılmış ve boğazını besleyen garip bobinler var.

Kendime rağmen titriyorum.

Georgie ve Megan uyuyan kızı inceleyerek onu kurtarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışırlar. Sonunda, kızın üzerindeki tüpleri ve kabloları sökmeye başlarlar ve kız uyanır ve öğürmeye başlar. Bir süre sonra yeni kız yere yığılır ve Megan son tüpleri de kusarken
sırtını okşuyor.

İşte bu kadar. İyi ya da kötü, başka bir insanımız daha var.

Kız hıçkırmaya başlıyor, gözleri kocaman. Belli ki kafası karışmış ve korkmuş. Kira ayağa kalkıyor ve kızı kendine çekmek için kollarını açıyor. Sessiz, yatıştırıcı sesler çıkarıyor ve kızı kucaklayarak duvardan uzaklaşmasına yardım ediyor. Tek bir kişi bile onlara dokunmadan, kapsüllerin geri kalanı aniden açılır.

Georgie, "Kahretsin, sanırım bir şeyi tetikledik," der ve sıradaki kızı kurtarmak için işe koyulurlar. Birkaç dakika içinde yere yığılan birkaç kız daha oldu. Elimden geldiğince yardım etmeye hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum.

Topallayarak ilerliyorum ve o sırada uzaylıların konuşma seslerini duyuyorum. En yakınımdaki kız histerik bir şekilde feryat etmeye başladığında bile bakıyorum. "Ne oldu?
oluyor mu? Neredeyim ben? Sen kimsin?"

Ona elimi uzattım. "Ben Liz ve diğerlerini aldığımızda açıklayacağım, tamam mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Feryat edip duruyor ve ben ona bağırmamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum. Bakın, kendimi bok gibi hissediyorum ve muhtemelen ölüm merdiveninde Tiffany'nin birkaç adım gerisindeyim, ama ciyaklıyor ve inliyor muyum? Hayır, hayır inlemiyorum. Her şeyi sineye çekiyorum.

Çilleri ve parlak kızıl saçları olan ikinci bir yeni kızı topluyorum ve ben bunu yaparken Squealer dehşet içinde, boğulurcasına çığlıklar atmaya başlıyor. "Aman Tanrım, bu da ne?" Titreyen eliyle uzakları işaret ediyor ve ben de onu tokatlıyorum.

"İşaret etmek kibarlık değil," diyorum ama diğer kızlar gövdenin kenarında pusuya yatmış uzaylıları görünce dehşet içinde nefes alıp veriyorlar. Başka bir
ağlamaya başlıyor ve üçüncüsü de güvenliğim için bana tırmanacakmış gibi boynuma yapışıyor. Kırık ayak parmaklarım çok acıyor ve Georgie'ye bakıyorum. "Bir sorunumuz var," diyorum ona. "Bir şeyler yap, korkusuz lider."

"Tamam," diyor ve aceleyle uzaylıların yanına gidiyor. Bir dakika sonra, hepsi gövdedeki yarıktan geri tırmanıyor ve sadece biz insan kızlar kalıyoruz.

"Hepimiz şuraya oturalım," diyor Kira, yatıştırıcı bir sesle. "Ateşimiz, suyumuz ve battaniyelerimiz var."

"Hava soğuk," diye sızlanıyor biri. "Çok üşüyorum ve pantolonum yok! Pantolonum nerede?"

"Çünkü uzaylılar seni uyurken kaçırdı," diyorum parlak bir sesle. "Kimsenin pantolonu yok."

Kira koluma bir tokat atarak çenemi kapatmamı işaret etti. Tamam, dünyadaki en sabırlı kadın ben değilim. Beni dava et.

"Battaniyeler şuraya," diye teşvik ediyorum ve bu yavru ördeklerden çok kedileri gütmeye benziyor - hırlayan, çığlık atan kediler - ama onları ateşin etrafına getirmeyi ve uzaylıların sağladığı battaniyelerin altına sokmayı başarıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hâlâ üşüyorum," diyor biri, battaniyeye sarılırken dişleri takırdıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece onu izliyorum ve yargılamamaya çalışıyorum. Bir hafta önce bu kadarına bile sahip değildik. Battaniye, ateş ve yiyecek mi? Bu lanet bir lüks. Ama yine de, bu kızlar kapsüllerde kaldılar ve daha iyisini bilmiyorlar.

"Şimdi ne olacak?" Kira soruyor. Neden bana bakıyor? Lider ben değilim, Georgie. Ama Georgie uzaylıları korkunç suratlarını bizden uzak tutmaları için ikna etmeye çalışıyor, sanırım ben de onun Batman'ine karşılık Robin'im.

Bir şeyler.

Sorumluluğu ben alıyorum. "Pekâlâ çocuklar, daire şeklinde oturalım. Kurumsal inzivalarda yaptıkları gibi bir tanışma oyunu oynayacağız. Aranızda ofiste çalışan var mı?" Burnunu çeken kızlardan ikisi elini kaldırınca başımı salladım. Bu bir başlangıç. "O zaman bunun nasıl işlediğini bilirsiniz. Çemberin etrafında dönüyoruz, adınızı, yaşınızı ve ne iş yaptığınızı söylüyorsunuz. Sonra da kendinle ilgili üç ilginç şeyi sıralayacaksın. Bu birbirimizi tanımamıza yardımcı olacak."

"Neredeyiz?" diye ağlıyor biri.

"O konuya geleceğiz," diyorum. "Yakında. Şimdi gel bakalım. Seninle başlayalım." Yanımdaki çilli kızıl saçlıya dönüyorum. Bu tuhaf durumu herkesten daha iyi idare ediyor, ki bu iyi bir şey. Bana deliymişim gibi bakıyor ama sorun değil.

Bu noktada benim de deli olduğuma eminim. Düşmüş bir uzay gemisinde buluşma ve selamlaşma yapmaya çalışıyorum.

Ama yanımdaki kız burnunu çekip yüzünü ovalıyor ve sakin kalmaya karar veriyor. "Benim adım Harlow, yirmi iki yaşındayım ve veteriner olmak için üniversiteye gidiyorum." Bir an gözlerini kırpıştırıyor, kaybolmuş ve çaresiz görünüyor.

"Senin hakkında bir şeyler ekle."

"Ben... kabuklu deniz
hayvanlarından nefret ederim?"

Yeterince yakın. Sıradaki kızı gösteriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Hıçkırarak ağlıyor. Ağlıyor, hüngür hüngür ağlıyor ve sürekli burnu akıyor. Gözyaşları selinin arasından adının Ariana olduğunu, Jersey'de doğduğunu ve korktuğunu öğreniyoruz. Yanında büyük kahverengi gözleri olan ve korkmuş görünen Claire var. Sesi ancak fısıltı kadar çıkıyor ama onu konuşmaya zorlamıyorum. Sonra Nora var, öfkeli ve kızgın görünüyor. Yüzünde boş bir ifade ve kalın bir Fransız aksanı olan Marlene ve ağlayan ama ağlamamak için kendini zor tutan Stacy. Bunun için onu takdir ediyorum. Her bir kişi
kendilerini tanıttıklarında, hepsinin aynı yaşta olduğu ortaya çıkıyor.

Sonra bana geldiler. Elimi göğsüme koydum. "Ben Liz Cramer. Yirmi iki yaşındayım, tıpkı sizin gibi. Küçük bir makine damgalama ofisinde veri giriş memuruydum. Oklahoma'da büyüdüm, avlanmayı ve ateş etmeyi severim.
yaylı şeyler. Ve üç hafta önce uzaylılar tarafından kaçırıldım."

Kızların nefesi kesilir. Ariana daha sert hıçkırır.

"Onları bu işe alıştırmanın bir yolu," diye mırıldanıyor Kira.

Onu görmezden geliyorum. Bu bir yara bandını sökmek gibi olacak. En iyisi her şeyi ortaya dökmek ve onların bunu işlemesine izin vermek. "Arkanıza yaslanın çocuklar, çünkü gelmiş geçmiş en boktan kamp ateşi hikâyesini dinlemek üzeresiniz."

Ve konuşmaya başladım.

Onlara üç hafta önce gece vakti Küçük Yeşil Adamlar tarafından nasıl kaçırıldığımı anlattım. Uyandığımda, üzerlerinde pijamalarından başka bir şey olmayan bir grup kadınla birlikte karanlık, kirli bir ambarın içindeydim. Bir tür gezegenler arası ticaret istasyonunda sığır gibi satılacaktık. Bu
Uzaylıların ambarda bir çeşit durağanlık kapsülünde sakladıkları altı kadın vardı ve ben ve kalemdeki yeni en iyi arkadaşlarım 'figüranlar' idik.

Nefes alışlarından bir şeyleri toparlamaya başladıklarını anlayabiliyorum. Bu doğru, onlar gerçek kargoydu. Ben, Kira ve uyanık kızlar mı?
Şey... "Bilirsiniz, bira ve cips almak için markete gittiğinizde

Sorunsuz PDF Kitap Arşivi - https://kanley.org/

bir de bakmışsınız bir sepet dolusu cipsiniz var. Bana Pringles deyin."

Kimse şakama gülmedi. Sorun değil. Ben hala komik buluyorum. Bir şeylerde mizah bulmalısın. "Her neyse, görünüşe göre uzaylı dostlarımız açgözlü davranmışlar ve insan kadınlarını
uzay gemisi. Başlangıçta dokuz kişiydik."

Gözler genişler. Ariana tekrar hıçkırmaya başladı. Keşke bir çorabım olsaydı çünkü onu ağzına tıkardım.

"Nereden biliyorsun?" Nora
suçluyor. "Neyi nereden biliyorsun?"

"Seni satacaklarını mı? Belki de seni iyi bir yere götürüyorlardı?"

Doğru, ben de lanet olası dost hayalet Casper'ım. Bana kaşlarını çatan Kira'yı gösteriyorum.

"Bu Kira. Aramızda tercümanı olan tek kişi Kira. İlk o yakalanacak kadar 'şanslıydı', bu yüzden kulağına bir cihaz taktılar ve artık uzaylılar ona ne söylerse anlayabiliyor. Neler olduğunu böyle öğrendik - satılacağımızı. Tercüman sayesinde uzaylıların ne dediğini anlayabiliyordu. İşte bu
Bizi margaritalarımızı yudumlayıp bronzlaşmaya çalışacağımız Planet Malibu'ya götürmediklerini nereden biliyorduk?"

"Liz," diyor Kira usulca. Nora irkilir.

Anlayışlı olmadığımı biliyorum. Biliyorum ve umursadığımdan emin değilim.

"Olay şu. O uzaylılar bizi evlerimizden çaldı. Bizi sığır gibi etiketlediler." Kolumdaki, GPS gibi çalıştığından şüphelendiğim küçük metal bir nesnenin bulunduğu şişliği gösteriyorum. "Ve bizi bir et pazarına götürüp ödül domuzları gibi en yüksek teklifi verene satacaklar. Ve bazıları herifler domuzlarını beceriyor-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İğrenç," diye mırıldanıyor biri.

"-Diğer birçok erkek onları sadece yiyor," diye bitiriyorum. "O yüzden bizi esir alanlara haksızlık etmek istemediğim için beni bağışlayın. Küçük Yeşil Adamlar iyi insanlar değildi. Muhafızları vardı ve o muhafızlar biz tutsakken birkaç kıza tecavüz etti. Bizi bir kafeste tuttular. Bizi bir kovaya sıçmaya zorladılar. Bize insandan daha değersizmişiz gibi davrandılar. Bunu bilmeniz gerekiyor ki koktuğumuzda, yorulduğumuzda, aç ve hasta olduğumuzda nereden geldiğimizi anlayabilesiniz. Tamam mı?"

Etrafımdaki kızlar başlarını sallıyor. Ariana tekrar ağlamaya başladı. "Biri bizi yiyecek mi?"

"Şimdi olmaz," diye yatıştırıyor Kira. Onun konuşması gerekirdi. İyi olan o. Ama açıklamaya devam etmem için bana bakıyor, ben de öyle yapıyorum.

"O uzaylılar gitti. Şimdilik." Hızlı isyanımızı ve Georgie'nin muhafızlardan birini nasıl öldürdüğünü kısaca anlatıyorum, tam da kargo ambarımız gezegene atılırken. Artık Not-Hoth'un sakinleriyiz, buraya verdiğimiz isim bu. Cehennem gibi soğuk, karla kaplı ve tamamen yaşanmaz bir yer.

İnişimiz oldukça sert oldu. Kimse yara almadan kurtulamadı - iki kız öldü. Benim de üç ayak parmağım öldü, bu da beni birkaç adımdan fazla yürüyemez hale getirdi. Ama en azından ben hayattaydım. "Yaralarımızı değerlendirdikten sonra, Georgie - en cesur kızımız ve en az yaralı olanımız - sahip olduğumuz tek sıcak giysiyle yardım aramaya çıktı. Geri kalanımız geride kalıp donmak zorunda kaldı. Geri kalanımızın pijamalarımızla olduğunu söylemiş miydim?

Pek sıcak sayılmaz."

Yanımdaki kız - Harlow - utanmış görünüyor ve bana battaniyesini uzatıyor.

Başımı sallıyorum. Zahmet edemeyecek kadar yorgunum. Ve garip bir şekilde, kıçımın donmasına alışkınım. Bu onun için yeni bir şey, o yüzden kalabilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu son hafta, ısınmak için pis, sefil, yaralı kadınlarla bir yığının içine toplandığımız bir haftaydı. Birbirimizin kokularını duymazdan geldiğimiz bir haftaydı, geminin yarı kırık gövdesinin dışından gelen her seste dehşete kapıldığımız bir haftaydı.

Gemideydik ve başımıza ne geleceğini merak ediyorduk. Saçlarımız kirliydi, çukurlarımız kokuyordu ve kaka kovamız taşmıştı. Ama ayakkabımız ve neredeyse hiç giysimiz yoktu, bu yüzden dışarı çıkıp temizlenebilecek gibi değildik. Çünkü dışarıda sürekli bir kar fırtınası vardı. Kapana kısılmıştık.

Kapana kısılmıştık, yiyecek ve su kaynaklarımız azalıyordu. Anılarla savaşıyorum.

Her gece, ertesi günü görebilecek kadar yaşayıp yaşayamayacağımı merak ederek uyuyordum. Uzun süre sessiz kaldığımda Kira, "Georgie yardım getirmeye gitti," diye soruyor. Başımı sallayıp hikâyeyi yeniden anlatmaya başlıyorum. "Georgie birkaç gün sonra geri geldi, Boynuzları, kuyruğu ve parlayan mavi gözleri olan iri mavi bir barbarla. Adı Vektal ve buranın yerlilerinden biri."

Georgie'nin açıkça Vektal'la birlikte olduğu kısmı atlıyorum. Yani, adam yiyecek ve battaniyelerle geldi, bu yüzden bize baktığı sürece Incredible Hulk'a el işi yapıp yapmadığı umurumda değildi.

"Bizi biraz erzakla bıraktılar ve kurtarılmamız için takviye almaya gittiler," diyorum. "Bunlar dışarıdaki iblis adamlar."

Birkaç yüz aydınlanıyor. "Yani iyiler mi?"

"Şartlı olarak iyiler." Onlara ne kadarını söylemem gerektiğini merak ediyorum.

Çünkü hikayemiz oldukça acımasız ve çok fazla seçenek yok.

Görünüşe göre Not-Hoth misafirperver bir gezegen değil. Çok soğuk ve bizi akşam yemeği olarak yemek isteyen canavarlarla dolu olmasının yanı sıra, yeni evimiz bizi yavaş yavaş öldürecek bir tür zehirli gaz da içeriyor. Şimdiden üzerimizde çok çalışıyor. Tiffany bir köşede komada ve ben de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yorgunluktan başımı zor kaldırıyorum. Şu anda mı? Sadece düşüp uyumak istiyorum. Ve daha da kötüleşecek. Havadaki bu element bizi öldürecek, çünkü biz buraya ait değiliz.

Ama bir çözümü var. Sayılır.

Bu gezegendeki ölüm cezasının 'tedavisi' mi? Yerlilerin *khui,* biz insanların ise 'cootie' dediği bir ortakyaşar.

Yaşamak için mi? Enfekte olmamız gerekiyordu. Şimdi, itiraf etmeliyim ki burada kurtarma konusunda oldukça hevesliydim. Kira'nın bardağının yarısı boşken ben neşeliyim. Ama içimde bir çeşit böceğin yaşayacağı düşüncesi beni çok korkutuyor.

Bit, sorunlarımızın çözümü gibi görünüyor, ancak Georgie'nin bize söylediğine göre bir sorun var.

Çünkü bit, türlerin çoğalmasıyla ilgilenir. Yani iyi eşler olacağını ve birlikte mükemmel bir bebek yapacaklarını düşündüğü iki insan gördüğünde? "Rezonans" denen bir şey olur. Cootie
yeni 'eşinizin' yanında olduğunuzda göğsünüzde titreşmeye başlar ve bebek yapma gerçekleşene kadar durmaz. Peki Vektal'ın 2 metre boyundaki mavi, boynuzlu uzaylı kabilesi? Sadece dört dişileri var.

Eğer kalırsak, kurtarılmaktan daha fazlasını elde ederiz. Kocalarımız olacak. Georgie çoktan Vektal tarafından sahiplenildi ve anladığım kadarıyla bu durumdan oldukça memnun. Gözlerini birbirlerinden alamıyorlar.

Ama sadece bir bit değil, bir adam da alıyoruz. Ve adamı seçme şansımız bile yok. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Yani erkeklerin 'şartlı olarak iyi' olduğunu söylediğimde, bu doğru. İyi davranıyorlar çünkü bebeklerini içine koyacakları birini istiyorlar.

"Güzeller," diyorum tekrar, yüzümde sıkı bir gülümsemeyle. "Ve şimdi gerçekten yorgunum." Kira'nın endişeli bakışını görmezden geliyorum ve bu sefer birisi
bana bir battaniye, onu alıyorum ve kıvrılıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onun nesi var?" Biri soruyor. "Berbat görünüyor."

Hastayım, sağır değilim, diye düşünüyorum huysuzca. Ama tüm bu konuşmalar beni yordu ve Kira'nın cevap vermesine izin vermeye karar verdim.

"Hastalığı kapmış," diye açıklıyor Kira yumuşak sesiyle. "Ortakyaşarı bulamazsak hepimiz bu hastalığa yakalanacağız."

"Bu yüzden mi bu kadar kaba?" İçlerinden biri - belki Claire - fısıldar.

Acımasız mıyım? Sabırsız, belki. Yorgun, kesinlikle. Ve hasta. Battaniyeye sarılıyorum. Artık ambarın kokusunu bile alamıyorum. Soğuğu bile hissedemiyorum. Sadece yorgunum. Çok yorgunum.

"Kötü bir gün geçiriyor," dediğini duyuyorum Kira'nın. "Ona zaman ver."

Bu doğru. Kötü bir gün geçiriyorum. Uzaylılar tarafından kaçırılmış olmama ve geçen hafta boyunca kokan, dondurucu, kırık dökük bir kargo ambarında kısa bir gecelikten başka bir şey giymeden yaşamama rağmen... bundan daha kötü bir gün geçirebilir miyim? Neden evet, evet geçirebilirim.

Kötü günümün nedeni bir an sonra ortaya çıkıyor. Kürklerin altında kendimi küçültmeye ve görünmez kılmaya çalıştığım yerde bana doğru ilerliyor. Diğer kadınların korku dolu çığlıklarını duymazdan geliyor ve bir hışımla yanıma geliyor. Sonra kürkleri yırtıyor ve burnumun dibine dumanı tüten bir fincan tutuşturuyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bekliyor.

"Git buradan," diyorum ona huysuzca ve battaniyelerimi geri çekmeye çalışıyorum.

Uzaylı onları almama izin vermiyor. Bunun yerine, onları daha uzağa, ulaşamayacağım bir yere çekiyor. Sonra bardağı tekrar burnumun altına itiyor. Battaniyemi geri istiyorsam, burnumun dibine koymaya devam ettiği o dumanı tüten cehennem fincanını içmek zorunda kalacağım çok açık.

Tam bir pislik.

Bardağı elinden alıp ona ters ters bakıyorum, sonra da yakındaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kızlardan birine uzatmaya çalışıyorum. "Susayan var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimi tutuyor ve küçük bir homurtuyla bana doğru geri götürüyor, içkinin sadece benim için olduğunu belirtiyor.

"Kim o?" diye fısıldıyor yeni kızlardan biri küçük, korkmuş bir sesle.

"Kurtarmanın bir parçası," diyorum sertçe. "Saldırgan, pislik kısmı."

Fincanı kaldırıp
burnuma alıp kokluyorum. Etli ve bir çeşit bitki gibi kokuyor. Ayrıca kirli bir çorap gibi kokuyor. Ve içinde gözlerimi yaşartan biberli bir şey var. "Bunu istemiyorum." Onu itmeye çalışıyorum. Geçen hafta açlıktan midem küçüldü ve bunu mideye indirme düşüncesi kusma isteği uyandırıyor.

Uzaylının büyük eli onu bana doğru itiyor. Çirkin yüzünde çatık bir ifade var ve ayaklarının üzerinde kayarak bekliyor. Mesaj açık: Ben içene kadar hiçbir yere gitmiyor.

Lanet olsun.

Et suyundan bir yudum alıyorum ve hemen öksürmeye başlıyorum. Uzaylıların tuhaf tat alma duyuları var. Georgie, Vektal'ın seyahat erzaklarından birazını bizimle paylaştı ve konsantre biber gazını ısırmak gibiydi. Bu kokuyor
çorap aromalı sıcak çay versiyonu ve tadı daha da kötü. Yüzümü buruşturup itiyorum ama uzaylı onu tekrar bana doğru itiyor.

"Dökersem, acaba yerden yalatır mısın?" diye mırıldanıyorum kendi kendime, ama bir yudum daha alıyorum. İkinci tadımdaki kadar berbat değil....oh, kimi kandırıyorum? Ekşimiş. Ama içiyorum, çünkü ben içene kadar Uzun, Karanlık ve Acımasız gitmiyor. Yudumları yutmam sonsuza kadar sürüyor ve bardağın dibine geldiğimde, öğürmeme neden olan bir çamur var, ama onu da zorla yutuyorum. Sonra bardağı geri veriyorum.

Uzaylı kürkü omuzlarımın üzerinden geçiriyor ve vücuduma yaklaştırıyor. Yakınıma eğiliyor ve ben nefesimi tutuyorum. Geminin geri kalanı tamamen sessiz ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Battaniyeyi düzeltiyor ve ben ona ters ters bakınca tek bir kelime söylüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Raahosh."

Sonra ayağa kalkıyor, diğerlerine baktıkları için kaşlarını çatıyor ve hışımla uzaklaşıyor. Kızlardan biri "Az önce ne dedi?" diye soruyor.

"İyi tercüme edilemiyor," diyor Kira, çevirmen parçasının olduğu kulağına dokunarak. "Hırlayan kızgın biri' gibi bir şey."

"Bu onun adı," diyorum, ama tahmin ediyorum. 'Growly Bastard' ona yakışıyor.

Bu Raahosh'un merhaba demek için ilk gelişi değil. Koma halindeki uykumdan uyandığımda onu yüzümde buldum, kuru boğazımdan aşağı su döküyordu. Kendini benim kişisel kurtarıcım olarak konumlandırmış, bana et ve içecek vermek ve sıcak olduğumdan emin olmak için ortaya çıkmıştı.

Kısacası, avcılar geldiğinden beri ortalıkta dolanıyordu ve bu beni sinirlendiriyor.

Normalde bir adamın gelip bana hediye vermeye başlamasına aldırmazdım, özellikle de açlıktan ölmek üzereyken. Ama bu hediyeler karşılıksız verilmemişti. Kaptan Obvious bir eş istiyordu ve beni gözüne kestirmişti.

Yine de göğsüyle o garip titreşimli şeyi yapmıyordu. Georgie bana Vektal'in bir khui'si olduğunu -biz ona bit derdik- ve eşini tanıdığında mırıldanarak benimle sevişmek istemesini sağladığını söylemişti. Vektal Georgie için titreşmişti. Raahosh ise sessizdi.

Bu da beni minnettar ve şaşkın yaptı. Madem benim için titreşmiyordu, neden peşimden geliyordu? Hiç mantıklı değildi. Aptal uzaylı. Dudaklarımı yaladım ve sonra yüzümü buruşturdum, çünkü hâlâ çay gibi tatları vardı.

"Çok çirkin görünüyor," diyor Claire. "Hepsi böyle mi görünüyor?"

"Hayır, Raahosh çoğundan daha korkutucu," diyorum neşeyle. İyi ki İngilizce anlamıyor, çünkü onun hakkında kötü konuştuğumu duyarsa ne yapar bilmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vektal aşırı büyümüş bir şekilde sevimli. Maviymiş ve Georgie derisinin süet gibi olduğunu söylüyor. Saç çizgisinin kenarlarından çıkan ve yedi ayak uzunluğunda bir koç gibi başının etrafında kıvrılan büyük, kavisli boynuzları var.

Her tarafı kaslı, kuyruğu var, kollarında ve kaşının üzerinde garip çıkıntılar var. Diğer adamların çoğu da benzer bir yapıya sahip,

Sadece boyları, renkleri ve boynuzları farklı. Sadece günlük mavi uzaylı insanlar.

Raahosh birkaç farklı yönden diğerlerinden ayrılıyor. Birincisi, o en uzun boylu olanı. Hepsinin 1.80'in üzerinde olduğu düşünüldüğünde bu çok da önemli bir şey değil, ancak bu onun diğerlerinden daha uzun görünmesine neden oluyor. Omuzları Vektal'ınki kadar geniş değil, bu da onun devasa yerine sadece devasa olduğu anlamına geliyor. Ve Vektal daha saf bir mavi gibi görünürken, Raahosh daha koyu bir tonda, grimsi bir mavi tonu onu diğerlerinden daha fazla bir Eeyore gibi gösteriyor.

Yara izleri de bu izlenime yardımcı olmuyor. Geniş, uzaylı yüzünün bir tarafı yara bere içinde, alnının ve gözünün üzerindeki derin oyuklar geçmişte kaybettiği bir karşılaşmayı anlatıyor. Boynundan aşağıya doğru devam ediyor ve kıyafetinin içinde kayboluyor. Kafasının o tarafındaki boynuz pürüzlü bir kütük, diğeri ise neyi kaybettiğinin zarif bir hatırlatıcısı olarak yukarı doğru kavisli. Buna bir de hoşnutsuzlukla büzülmüş sert bir ağız ve ortakyaşarın sağladığı tuhaf maviyle parlayan dar gözleri ekleyin.

Raahosh'un diğerlerinden daha korkutucu olduğunu söylemek adil bir değerlendirme olur, evet.

Beni kendi malı olarak görmesi can sıkıcı. Georgie ve diğerlerine bir çizburger için her şeyi yapabileceğimi söyledim.

Ama bir uzaylının bana sahip çıkması garip hissettiriyor. Seçme şansım bile yok mu?

Bu, benim "Çizburger istiyorum" demem ve birinin elime bir turşu tutuşturup "Siktir git, turşu al" demesi gibi bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ve sonra fallik nesneleri düşündüğüm için Raahosh'a tekrar bakıyorum. Belirgin bir şekilde değil elbette. Uzanıyorum ve gözlerim çoğunlukla kapalı, ama onu ve başka bir uzaylıyı geminin kenarında hareket ederken, çantaları toplarken ve eşyaları iki kez kontrol ederken görebiliyorum. Georgie ve Vektal
hiçbir yerde görünmüyor. Raahosh'u eğilip ayağa kalkarken izliyorum.

Gerçekten uzun bir kuyruğu var. Acaba bu başka bir alanda bir şeyler olduğunun göstergesi mi?

Umursadığımdan değil. Belki bu parazit şeyi almak zorunda kalırsak, ondan başka birini seçer. Bu Bay Pushy'yi kızdırmaz mı?

Bitim onu reddettiğinde yüzündeki ifadeyi hayal ederek uykuya dalıyorum.

RAAHOSH

Benim khui'm bir aptal.

Öyle olmalı. Yoksa neden klanımın kadınlarını görmezden gelsin ve kirli, pejmürde insanların inine girdiğimiz anda göğsümde tüyleri dökülmüş bir canavar gibi melemeye başlasın? Ya da eşim olarak hasta insanların en zayıfını seçmesi?

Bana bilmiş, öfkeli gözlerle bakan ve ona getirdiğim şifalı suyu yemeyi reddeden bir eş mi? Ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştığımda ellerimi kenara iten? Ona su getirdiğimde kaşlarını çatan?

Khui'min aptallıkla dolu olduğu açık.

"Herhangi biri için rezonansa girdin mi?" Aehako yanımda soruyor. Bir kürkü seyahat çantasına dolduruyor. İnsanların mağarasını seyahat için hazırlıyoruz, çünkü bunu yapamayacak kadar zayıflar. Her şey bizimle gelmeli, diyor Vektal. Lekeli, kirli ya da işe yaramaz olması önemli değil. İnsanların o kadar az şeyi var ki, sahip oldukları her şeye değer vereceklerinden emin, bu yüzden gelmeli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dişiler için rezonansa giren avcılardan ikisi en yakın avcı mağaralarından kürk almaya gönderildi, çünkü insanlar sert karlarla yüzleşmek için yetersiz donanıma sahipler ve onları sıcak tutacak khui'leri yok.

Ancak bu durum kısa süre içinde düzeltilecektir.

Bir sa-kohtsk yakınlarda. Bu büyük yaratıklar çok sayıda khui taşır ve biz de eti için bir tanesini avlayıp insanların khui hastalığından ölmemesini sağlayacağız.

Yeni eşimin çukur gözlerini ve ne kadar sefil göründüğünü düşünüyorum. İnsan postlarının çoğu soluk renktedir, ama benim insanım çoğundan daha soluk. Bu daha hasta olduğu anlamına geliyor olmalı. Onun ilk khui alanlardan biri olması için ısrar edeceğim.

Aehako sorusunu tekrarlar. "Raahosh? Rezonansa girdin mi?"

Yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama kimsenin bilmesini de istemiyorum, hele ki eşim bana öfkeyle bakarken.

Raahosh çoğundan daha korkutucu.

Sözleri kesildi. O pürüzsüz, solgun ve zayıf ve yine de eksik olan ben miyim? Omuz silkiyorum ve çantayı omuzluyorum. "Önemli değil. Khui'ler insanların içine girdiğinde ne olacağını göreceğiz."

"Rezonansa girmedim." Aehako asık suratlı, geniş yüz hatları çökmüş görünüyor. "Mevsimleri geldiğinde daha fazla yankı uyandıracaklarını mı düşünüyorsun? Belki de mevsiminde değillerdir." Bana umutlu bir bakış atıyor.

"İnsan mevsimlerini biliyor gibi mi görünüyorum?" Tersliyorum. "Çantanı bitir. İnsanları avlamak için sa-kohtsk'a yeterince yaklaştırmak istiyorsak acele etmeliyiz."

Aehako iç çeker ve işine döner. Kendime onun genç olduğunu söylüyorum. Aslında, klanımızdaki en genç avcı olabilir. Hayal kırıklığını atlatacaktır ya da daha sonra başka bir insan onun için yankılanacaktır. Hatta bir sa- khui kadını, belki de henüz doğmamış biri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tek bildiğim, ölmekte olan insanlardan biri için rezonansa girdiğim ve eğer o ölürse, tüm umutlarımı ve hayallerimi de beraberinde götüreceği.

Hiç eşim olmadı. Hiç sevgilim olmadı. Klanımızda kadın sayısı azdır ve yaralı, huysuz bir avcıyla çiftleşmek isteyen kadın sayısı daha da azdır. Kendime ait bir eşim olacağını hiç hayal etmemiştim.

Şimdi o burada... Nasıl davranacağımdan tam olarak emin değilim. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve khui'min sessiz kalmasını sağlamak için tüm enerjimi harcıyorum.

İnsanlar ayağa kalkıyor ve klan mağaralarına geri dönmek için uzun yürüyüşe hazırlanmaya başlıyor. Avcılar kürklerle dönmüş ve bir tanesi ayak örtüsü yapmak için kesiliyor. Diğerleri dayanıksız giysilerini sağlamlaştırıyor ve Vektal'ın yeni eşi Shorshie - dillere dolanan ismiyle - bir diğerinin kalın bir kürk pelerini sarmasına yardım ediyor.

İnsanlardan sadece birkaçı kendini hazırlamıyor. Koyu tenli ve bir tutam tatlı ot gibi saçları olan kişi kürkünün altında baygın yatıyor. Vektal onun en hasta olanlardan biri olduğunu söylüyor. Bir diğerinin bir bacağı kırık ve ayakta durabilmek için Pashov'dan destek alıyor.

Ve bir de benimki var. Etrafındaki herkesi görmezden gelen ve kararlı bir şekilde battaniyelerin altına sokulan insanım.

İnatçıdır. Khui'm bu konuda iyi seçim yaptı. Ben de inatçıyım. Birlikte çok inatçı kitler yapacağız. Kalbimdeki kızgınlığın bir kısmı, çocuğumu göğsünde tutan insanın zihinsel görüntüsünden ayrılıyor. Uzun zaman sonra bir ailem olacaktı.

"Tüm insanları hazırlayın," diyor Vektal yanından geçerken, Shorshie'ye doğru ilerlerken. "Çok yakında ayrılıyoruz."

"Peki ya yürüyemeyenler?" Zolaya soruyor. "Ya da uyandırılamayanlar?"

"O zaman onları taşırız. Geride hiçbir şey bırakmayız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Shorshie Vektal'e sevgi dolu bir gülümseme verir ve ona sarılmak için döner. "Bize karşı çok iyisin. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Onun yanağına dokunur. "Sen benimsin. Önemli olan tek şey bu."

Ağzıyla onun başparmağını şakacı bir şekilde ısırdığında görmemiş gibi yapıyorum. Toplum içinde şefkatli olmak günah değil ama kendi hasta eşimin köşesinde oturup bana kaşlarını çatarak baktığını bilmek bunu görmeyi zorlaştırıyor. Bir eş düşüncesi onu mutlu etmiyor.

Ben olduğum için mutlu değil. Beni çirkin buluyor.

Raahosh çoğundan daha korkutucu.

Kızgınlıkla kürklerden birini kaptım ve ona doğru fırladım. Benden hoşlanıp hoşlanmaması önemli değil. Eşi khui seçer. Bunu kabul etmek zorunda kalacak.

"Uyan," diyorum yanına doğru ilerleyip battaniyeleri geri çekerken. "Sen-
"

Başı dönüyor ve yere yığılıyor. O zaman dikkatimi kasten ihmal etmiyor. Bilinci yerinde değil. Korku kalbime çarpıyor ve onu göğsüme bastırıp sıcaklığıma doğru çekiyorum. Teni çok soğuk. Isıyı muhafaza edemiyor mu? Nasıl hayatta kalabilir ki? Bir an panikliyorum. Vektal, Shorshie'ye baktığında böyle hissediyor olmalı. Onun kırılganlığı karşısında çaresiz. Kadını kucağıma alıp yanağına dokunuyorum.

Bir süre sonra ayılıyor ve beni görünce geri çekiliyor. "Captain Obvious. Tahmin etmeliydim."

Gururuma dokunan acıyı görmezden geliyorum. Bu 'Captain Obvious'un kim olduğunu anlamıyorum. İnsan kelimelerinin çoğu anlamsız. Atalarımızın mağarasında, onların dilinin bilgi hediyesini aldık, ama şu açık ki
her şey tam olarak uyuşmuyor. Bazen insanım konuştuğunda onu anlamıyorum.

Yine de beni küçümsemesini yeterince iyi anlıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu göğsüme yaslayıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Bunu yaparken acıyla tıslıyor ve bana doğru geri düşüyor. Küçük sırtı göğsüme çarpıyor ve khui'm hemen canlanıyor... tıpkı sikim gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve konsantre oluyorum, her ikisinin de etkilenmemesini istiyorum. Şimdi zamanı değil.

İnsan bana karşı mücadele ediyor, ellerimi kenara itiyor. "Bana dokunmayı kes! Bırak beni!"

Bırakalım gitsin mi? Ayakta bile duramıyor. Gitmesine izin vermeyeceğim. Elimi çıplak bacaklarında gezdirip yara ararken tokat atan avuçlarını görmezden geliyorum. Dokunuşumu savuşturuyor ama ayak parmaklarından üçünün şişmiş ve morarmış olduğunu görmeden önce değil. Muhtemelen kırılmışlar ve onu iyileştirecek bir khui'si yok.

Ve benim yardımımı görmezden gelmeyi mi düşünüyor? Daha fazla aptallık. İtirazlarını görmezden geliyorum ve onu kollarıma alıyorum. Gerekirse onu sa-kohtsk avına kadar taşıyacağım.
Oraya ulaşacak. Olmayacağını düşünmeye dayanamıyorum.

"Hey! İndir beni, seni koca hödük," diye bağırıyor kulağıma. En azından ciğerleri acı çekmiyor. Bağırmasını duymazdan geliyorum ve çırpınmasına rağmen battaniyeye sarıldığından emin oluyorum.

"Raahosh," diyor bir uyarı sesi.

Başımı çevirdiğimde -insanın eli protesto için çeneme vursa da- arkadaşım ve reisimin bana doğru geldiğini görüyorum.

"Eğer o istemezse onu sürükleyemezsiniz," diyor bizim dilimizde. "İnsanlara nazikçe kur yapılmalı. Kırılgandırlar."

'Kırılgan' insanımın yumruğu elmacık kemiğime çarpıyor. "Beni yere bırak," diye tekrar bağırıyor. "Berbatsın!"

Berbat mıyım? Ama hiçbir şey yemiyorum.

"Raahosh," diye uyarır Vektal. "Emirlerimi biliyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emirlerini biliyorum. İnsanların yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmayın. Benimkini sonsuz bir şefkatle yavaşça yere bırakıyorum, onu göğsüme bastırma ve kirli saçlarını okşama dürtüsüne direniyorum. "O yaralı," diyorum ona hoyratça. "Yardım etmek istedim."

"Bunun için yeterince zaman olacak," diyor ve iyi huylu bir şekilde kolumu sıkıyor. Tabii ki keyfi yerinde. Yanında arkadaşı var. Benimki sanki bıçağımı sırtıma gömmek istiyormuş gibi bakıyor. "Bırak yürüsün eğer
yürümek istiyor."

"Peki," diye homurdanıyorum. Kürklerin etrafına sıkıca sarıldığından emin oluyorum ve ona ayak örtüleri sunuyorum. En azından bunu yapabiliyorum ve yüzünü buruşturup daha kötü, anlaşılmaz sözler söylediğinde görmemiş gibi davranıyorum.
şişmiş ayağının üzerinden geçirmeye çalışıyor. Bu insan yaratığın her tarafı yara bere içinde. Kolunda, onların deyimiyle bir 'sensörün' etinden çıkarıldığı taze bir yara var. Bu 'kötü adamlar' tarafından yapılmış. Tek bildiğim, iyileşip iyileşebilmesi için ona bir khui vermek istediğim.

Şu anda çiftleşmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Sadece onun gelişmesini istiyorum. Ellerim seğiriyor, rahatlatmak ve okşamak için çaresizim ama bana nefret dolu bir bakış daha fırlattığında avcılara katılmaya gidiyorum.

Etrafında olup da ona dokunmak istememek

mümkün değil. LIZ

Özellikle hassas olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Gerçekten de değilim. Babam bir avcıydı ve ben de onun yanında balık oltalarına yem takarak ve ateşte kızartmak için günün avının derisini yüzerek büyüdüm. Yay konusunda uzmanım. İz sürme konusunda da fena sayılmam. Bir karkası tam bir baş belası gibi doğrayabilirim.

Ama sa-kohtsk ürkütücü bir mutant orospu çocuğu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://manty.org

Gemiyi son kez geride bırakalı birkaç saat oldu. Keşke o pis kokulu çukurun uzaklarda kaybolduğunu gördüğüme üzülmediğimi söyleyebilseydim, ama biraz korkuyorum. Bu gezegen bir buz gezegeni. Antarktika'nın steroidli hali gibi ve güneş batıyor. O kadar çok kar var ki yeni kapladığım ayaklarım bataklık gibi içine batıyor ve tanıdık hiçbir ağaç ya da barınak görmüyorum. Hava çok soğuk, her adım attığımda ayak parmaklarım kızgın bir acı hissediyor ve kendimi o kadar güçsüz hissediyorum ki başımı zar zor kaldırabiliyorum. Bu tam olarak hayatta kalma modu değil. Bir noktada, diğerlerinin o kadar gerisine düşüyorum ki

Beni kucaklayıp omzuna aldı. Kim olduğunu anlamak için karda adamın yüzünü görmeme bile gerek yok.

Raahosh. Tabii ki.

Şimdi kızlarla birlikte, sa-kohtsk'un attığı her adımda titreyen birkaç çürük, söğüt ağacının altında oturuyoruz. Sa-kohtsk'u tarif etmek imkansız. Bir brontozor ile Star Wars filmlerinden birindeki uzun bacaklı AT-AT'nin aşk çocuğuyla çiftleşmiş yünlü bir mamut gibi. Ortaya çıkan şey, cılız bacakların üzerine oturtulmuş bir kıl yumağına benziyor ve Avcılar onu indirirken çığlıklar ve iniltiler.

Erkekler etrafında toplanır. Vektal hemen kadınların yanına koşar ve ellerini Georgie'nin üzerinde gezdirir. "İyi misin?"

Onun da üstüne titriyor. Kusmuk. Sesimi çıkarmıyorum ve yere düşmüş yaratığa bakıyorum. Avlanmayı özledim. Babam öldüğünden beri yapmadım ama

Ölü şey ve havadaki kan kokusu birlikte avlandığımız anıları geri getiriyor. Babamı özlüyorum. Avlanmayı özledim.

Başımı kaldırıyorum ve uzaktan beni izleyen bir çift parlayan, yoğun göz görüyorum. Yine Raahosh. Kürklerime daha sıkı sarılıp onu görmezden geliyorum, neler olup bittiğini duyabilmek için Georgie ve Vektal'a yaklaşıyorum.

Sevişmekle meşguller. Vektal'in Georgie'yi alnından öpmesini

Ücretsiz PDF kitap arşivi - https://tr.ikby.org

izliyorum. "Şimdi, khui'yi alıyoruz. Kadınları toplayın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok cinsiyetçi. Evet, tüm küçük kadınları toplayın ki onlarla ilgilenilebilsin. Buna dudaklarım kıvrılıyor, ama böyle bir klişe olmaktan nefret ediyorum. Gerçek şu ki, bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim.

Georgie, Tiffany yanında olduğu halde öne çıkar. Zavallı Tiff. Kendisi El Paso'lu ve bu havayla arası hiç ama hiç iyi değil. Ayrıca sanırım şeker hastası, o yüzden durumu pek iyi değil. Bütün hafta neredeyse komadaydı. Tiffany güçsüzce ayakta duruyor ve Georgie ilerlemeye devam ediyor. "Khui nerede?"

"İçeride," diyor Vektal ve karnını işaret ediyor. "Hazır mısın Georgie'm?"

Seçme şansımız varmış gibi mi? Georgie'nin cevap vermesine izin verdim ve o da "Hadi yapalım" dedi.

Yaratık daha sonra karnından göğüs kafesine kadar kesiliyor ve kan fışkırıyor. Garip bir şekilde, bu beni tekrar vatan hasreti çektiriyor. "Tıpkı bir geyiğin derisini yüzmek gibi. Önemli bir şey değil. Zor değil."

Bir baktım, Raahosh hâlâ beni izliyor. Derim karıncalanıyor farkındalık ve... başka bir şey? Yine bayılmak üzere olabilirim. Umarım bayılmam.

Yanımda, Georgie sertçe yutkunuyor.

Bir çatlama sesi duyuyorum ve Vektal'in dev yaratığın göğüs kafesinin üzerinde durduğunu, büyük, gergin kollarıyla onu ayırdığını görmek için bakıyorum. Bu

Şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesi çıkarıyor ve sonra

yarılıyor. "Gerçekten, gerçekten büyük bir geyik," diye

yorum yapıyorum.

Georgie tekrar yutkunur. Tiffany inliyor ve tökezleyerek birkaç adım uzaklaşıyor.

İzlemeye devam ediyorum, çünkü konsantre olacak bir şeye ihtiyacım var. Kafamı çevirirsem Raahosh'un ellerini tekrar üzerime koymak için yaklaştığını görmekten korkuyorum. Bu düşünce neden hem beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rahatsız ediyor hem de içimi sıvı gibi bir sıcaklıkla dolduruyor bilmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vektal adamlarından birinin kalbini alır ve kalp kıpır kıpır, parlayan spagetti-erişte görünümlü solucanlarla doludur. Tamam, evet. Bu benim kitabımda hiç hoş değil.

"Sanırım hasta olacağım," diyor Kira yanımda bir yerde ve Tiffany bir ses çıkarıyor. Ama Georgie sanki ona elmas yüzük falan verecekmiş gibi Vektal'ı izliyor. Birbirlerine sessizce mırıldanıyorlar ve sonra bıçağını çıkarıyor.

"Ne... ya beynime giderse?" Georgie soruyor.

Bu bir solucan. Bu hiç hoş değil. Bunu kabul edemem. "Sanki bu kalbinden daha mı iyi?" Ciddi misin?

"Khui yaşamın özüdür," diyor Vektal saygılı bir sesle.

Sonra aptal Georgie solucanı ondan alıyor ve o da boğazına bir kesik atıyor. Ve o şeyin ısı arayan bir füze gibi içine doğru kıvrılmasını izliyorum.

Oh, hayır. Bu saçmalıkla işim olmaz. Solucanların bir hayvanın kalbine ne yaptığını gördüm. Avcılar hastalıklı eti yemeyeceklerini bilirler. Kesinlikle hastalıklı et *olmak* için kaydolmazsınız. Birkaç adım geri çekiliyorum. Georgie titriyor, nefesi kesiliyor ve Vektal'ın kollarına yığılıyor. Birkaç kadın daha acı çığlıkları atıyor ve sonra erkekler her yerde, onlara parlayan bitler sunuyor.

Ben kaçıyorum. Hayır, hayır. Hayır, hayır. Hayır. Hayır. Başka bir yol bulacağım. Başka bir seçenek olmalı. Hiçbir koruma sağlamayan ağaçların arasına doğru tökezleyerek geri çekiliyorum. Diğer kızlar merakla bana bakıyor, sonra Georgie'ye dönüyorlar. O bizim liderimiz, bu yüzden ona bakıyorlar.

Sorun değil. Georgie uçurumdan atlarsa, bu benim de atlamam gerektiği anlamına gelmez. O büyük mavi uzaylı penisiyle kör olmuş olabilir ama ben değilim. Yoğunluk var,

Ayağımda zonklayan bir ağrı var ama görmezden geliyorum. Eğer çok geç değilse, gemiye geri dönebilir, yeniden toparlanabilir ve başka bir çözüm bulabilirim. Panikledi̇ğimi̇ bi̇li̇yorum. I

Ücretsiz Pdf Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama babamın yanında öğrendiğim her şey bana bunun korkunç bir fikir olduğunu söylüyor.

Parazitler konakçılarını *öldürür*.

Diğerlerinin yanından beceriksizce geçerken, uzaylıların kadınları nazikçe ileriye, kıyametlerine doğru götürdüklerini görüyorum. Tanrım, ne kadar tatlılar. Bunun bir insan üzerinde işe yaradığına dair bir kanıt yok ve Georgie ışık gibi düştü. Bu normal değil. Kürklerime daha sıkı sarılarak birkaç adım daha uzaklaşıyorum.

Ve dur.

Önümde, kesik gözleri parlayan Raahosh var. Bana bakıyor.

"Beni durdurmaya çalışma dostum," diye karşılık veriyorum ona, ama bunun işe yaramayacağını biliyorum. İngilizce anlamıyor.

Ama yine de kürklerimi tutup beni döndürmeye çalışıyor.

Onları onun elinden çekip alıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Uzaktan başka bir kadının haykırışını duyuyorum, sonra sessizliğe gömülüyor. Ürperiyorum.

Raahosh beni kalçalarımdan tutup tekrar omuzlarına atıyor. "Hayır!"

Omzuna bir yumruk vurarak söylüyorum. "Bunu istemiyorum! Bunu yapamazsın.

Yap beni!"

Tereddüt ediyor ve sonra beni şaşırtarak tekrar yere bırakıyor. Bir süre bana bakıyor ve sonra uzanıp çenemi okşuyor. İzin verdim, çünkü Beni oraya geri sürüklemiyor. Dokunuşu garip bir şekilde nazik, soğuk yanağımı bir aşağı bir yukarı okşuyor. Sonra burada beklemem gerektiğini belirtircesine eliyle yeri işaret ediyor.

"Tamam. Her neyse. Sadece buna geri dönmeyeceğim." Ağırlığımı kötü durumdaki ayağımdan alarak karda ağır ağır oturuyorum.

Dönüp ölü sa-kohtsk'a ve avcı grubuna doğru ilerliyor. Karanlığın içinde kayboluşunu izliyorum ve ürperiyorum. Birkaç dakika bekleyip yoluma devam edeceğim. Belki de diğerlerine fikrimi değiştirdiğimi, beni gemiye geri götüreceğini söyleyecek.

Ücretsiz PDF kitap Alıntı - https://hatay.org

Belki de bu Raahosh denen adam o kadar da pislik değildir.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir elimi yüzüme sürüyorum. Dışarısı buz gibi ve o kadar yorgunum ki düşüp uyuyabilirim, kar ve her şey. Beynim bulanıklaşıyor. Yine de başka bir seçenek olmalı. Sağlıklı düşünebilseydim,
belki bir tane bulabilirim.

Aklım Georgie'ye ve Vektal'ın onun boynunu nasıl kestiğine gidiyor. O şey içine girerken neşeyle kıpırdanışı. Ağlayışı ve sonra çöküşü. Ürperiyorum.

Görüş alanımın sınırlarında bir figür beliriyor. Devasa bir el omzuma uzanıp beni karda sırtüstü yatmaya zorlamadan önce onun Raahosh olduğunu zar zor fark ediyorum.

"Ne?" Kekeliyorum.

Bir an sonra dizi omzumun üzerinden geçerek beni yere yapıştırıyor. Elini göğsüne koymuş, zar zor parlayan bir ışık görebiliyorum,
yılan gibi kıvrılıyor.

Sonra belindeki kılıftan bir bıçak çıkarır.

"Lanet olsun, orospu çocuğu! Hayır!" Beni yere yapıştıran ağırlığına karşı mücadele ederek onunla savaşıyorum. Ama ben güçsüzüm, o ise devasa ve bıçağı boynuma dayayıp köprücük kemiğime dikkatlice bir kesik atarken ona zar zor vurabiliyorum.

"Hayır!" İtiraz ediyorum ama dinlemiyor. Bu pislik, bu pislik, paraziti bana zorla veriyor.

O benim arkadaşım değil. Hem de hiç. Seçme şansım
olmasına izin vermiyor. Bitle birlikte eğilirken ellerine karşı
koyuyorum.

"Bunu yaparsan senden sonsuza dek nefret edeceğim," diye tıslayarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bana sert bir bakış atıyor ve sonra eğiliyor. Bit tenimi bulduğunda küçük bir *tıssssss sesi* duyuyorum ve sonra *içime doğru kıvrılıyor*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve ben şoktan bayılıyorum.

RAAHOSH

Bilinçsiz bedeninin khui'ye alışarak titremesini ve sarsılmasını izlerken kendime benden sonsuza dek nefret edecek olmasının önemli olmadığını söylüyorum. En azından hayatta olacak. Babam ve annem birbirlerini hiç sevmezlerdi. Annem ölene kadar babamı lanetledi. Çiftleşmeleri son derece mutsuz bir çiftleşmeydi ama yine de bir aileydiler.

İnsanım benden nefret edebilir ve yine de eşim olabilir. Ölmeyi seçmesine izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim. Onu güvende tutacağım, onu kendinden uzak tutmam gerekse bile.

Küçük bedenini kollarıma alıyorum ve tenime yaslıyorum. O çok soğuk. Çok kırılgan. Onu khui'ye zorlayarak doğru şeyi yaptım. O olmadan bir gün daha dayanamazdı. Onu yakınımda tutarak düşünüyorum.

Eğer onu kampa geri götürürsem, döndüğümüzde çok öfkelenecek. Diğerlerine onu khui'yi almaya zorladığımı söyleyecektir.

Vektal, şefim, mutlu olmayacak. İnsanlara hizmet etmemiz gerektiğini söylüyor. Onlara istediklerini vermeliymişiz.

Shorshie ona sevgi ve şefkatle baktığında bunu söylemek onun için kolay. İnsanınız size öfke ve tiksintiyle baktığında o kadar kolay değil.

Raahosh çoğundan daha korkutucu.

Eğer onu şimdi diğerlerine geri götürürsem, bana çok kızarlar. Khui'm göğsümde insanım için titreşiyor ve son günde ilk kez özgürce mırıldanmasına izin veriyorum. Rezonansa giriyorum ve bu inanılmaz bir his.

Onu benden alamazlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dönüp diğerlerine bakıyorum, hâlâ sa-kohtsk'un yanında toplanmışlar. Daha saatlerce orada kalacaklar. İnsanlar bir süre daha uyuyacak.

Belki bir gün. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Et olacak. parçalayıp klan mağaralarına geri getirecek ve insanlar da onlara eşlik edip yaltaklanacak.

Dikkatleri dağılacak.

İnsanımı kampa geri götürmek yerine, onu daha yakın tutuyorum ve ters yöne, vadinin dışına doğru gidiyorum.

Onu alıp uzaklara saklayacağım ve çocuğumla dolana ve gerçekten çiftleşene kadar onunla geri dönmeyeceğim. Sonra klana dönüp bir kez daha onun bir parçası olacağız.

O zamana kadar mı? O benim ve sadece benim.

- - -

Vahşi doğada kendime ait olduğunu düşündüğüm bir mağara var. Klan mağaramız birçok ağzı destekliyor ve bazen avcılarımızın herkesi beslemek için geniş bir alana yayılması gerekiyor. Bu yüzden, avcı mağaralarından oluşan bir ağımız var.

Gece boyunca dışarıda kalması gereken avcılar için bir dinlenme yeri sağlayan vahşi doğa. Kürkler, ateş yakma aletleri ve bazen işleri kolaylaştırmak için birkaç malzeme daha vardır. Bu mağaralar, avcının geldiği zamanki haliyle bırakıldığı sürece her avcının kullanımına açıktır.

Ama bu mağara sadece ve sadece bana ait. Burayı küçük bir yavruyken, kendi başıma vahşi doğaya yaptığım ilk gezintilerden birinde, bir av sırasında buldum. Giriş, acımasız aylarda büyük bir buzul tabakası tarafından gizlenir, ancak şu anda sadece acı ve yol açık olacak.

Bulunduğumuz yerden çok uzakta değil ve yürürken saatlerdir aklımdaydı. İnsanım kollarımda ne ağırlaşıyor ne de uyanıyor. Uyanacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece khui'ye alışmak için zamana ihtiyacım var, diyorum kendime. Endişelenecek bir şey yok. O hastaydı. Zaman alacak. Yine de kalbime korku salıyor ve adımlarım hızlanıyor.

Mağaram bıraktığım gibi bomboş. Yuva yapan bir hayvanın durduğuna dair işaretler var ama artık boş. Düzgünce istiflenmiş kürklerin üzerindeki döküntüleri temizliyorum.

ve sonra insanımı onların arasına yatırdım. Titriyor, vücudu titriyor. Kemiklerini ürperten soğuk derisinden gitmiş, bu da khui'nin onu ısıttığının bir işareti, ama yine de titriyor ve sarsılıyor. Bir ateş yakmaya karar veriyorum ve ateşi yakmak için zaman harcıyorum, khui'min uğultusunu duymazdan gelmeye çalışıyorum.

yatağımdaki baygın kadına bir şarkı söylüyor.

Benim yatağım.

Arkadaşım yatağımda.

İnliyorum, başımı döndürecek kadar güçlü bir ihtiyaç dalgasına kapılıyorum ve güçlü olmak için kendimi zorlayarak gözlerimi kapatıyorum. Yakında uyanacak ve o zaman çiftleşebileceğiz.

Uyurken acıyla inliyor ve ayağı seğiriyor. Örtülerini nazikçe çıkarıyorum, sonra küçük ayaklarına masaj yapıyorum. Kirli ve küçükler, kendi cildimdeki hassas noktaları örten kemikli koruyucu çıkıntılar yok. Benim üç parmağım varken onun beş parmağı var ve mor, şiş olanları görünce kırık olduklarını hatırlıyorum.

Khui'nin onları iyileştirmesi için hazır olmalılar.

İnliyor, başı dönüyor, gözleri göz kapaklarının altında oynaşıyor. Daha fazla acı çekmemesi için bunu bilinci yerinde değilken yapmalıyım. Garip bir şekilde, ona zarar verme düşüncesi midemi bulandırıyor. Parmaklarımı ayak parmaklarının üzerinde gezdiriyorum ve kemiklerin nasıl oturduğunu karşılaştırıyorum. Sonra bir nefes çekiyorum ve onları yerleştiriyorum. Kemikler şak diye bir ses çıkarıp yerlerine otururken safrayla savaşıyorum. Boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve yere yığılıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Midem isyan etmeden önce üç parmağımı da yerine oturtmayı başarıyorum ve sonra onları yerinde tutmak için deri sargılarla dikkatlice bağlıyorum. Kusmadan önce mağaradan zar zor çıkıyorum. Sonra da kendimden iğrenerek hastalık lekesinin üzerindeki karı tekmeliyorum. Klan arkadaşlarımın kırık kemiklerini düzelttim. Kendi kırık kemiklerimi düzelttim. Acıya sebep olma düşüncesi beni hiç hasta etmemişti.

Şimdiden bu küçük kadın beni değiştirdi.

Khui'm göğsümde uğulduyor, beni onun yanına dönmeye çağırıyor. Dönüyorum ve kürklerimin içinde küçük, kırılgan ve sefil görünüyor. Kirli de.

Kendime daha fazla yara olup olmadığını kontrol etmek için onu soymam gerektiğini söylüyorum. Uyandığında temiz bir yeleye ve temiz bir cilde minnettar olacaktır. Tüm bunlar olurken, khui'm titriyor ve nabzı atıyor. Ona dokunmamı istiyor. Ona sahip çıkmamı. Ve ben onun siren çağrısına karşı koyamıyorum.

Ateşin üzerine bir üçayak kurdum ve üzerine kar dolu bir pişirme kesesi astım. Kar eriyip ısınacak ve sonra onu temizleyebileceğim. Şimdi dostumla ilgilenmeliyim.

Kirli kıyafetleri garip bir şekilde yapılmış ve vücudundan çıkarmam birkaç dakikamı alıyor. Çıkardıktan sonra, daha sonra temizlemek üzere bir kenara atıyorum. İki parça gibi görünüyor - kalçalarına kadar uzanan uzun bir tunik ve küçük bir peştamal.

kafamı karıştırıyor. Korunmak için mi? Kalçalarını zar zor örtüyor ve insanların dışarıda olmanın getirdiği aşırı sıcaklıklara dayanamadığı açık. Bu yüzden mi bu kadar solgun ve sağlıksız? Dışarı çıkmıyor mu?

Çıplak olduğunda bedenlerimizdeki farklılıkları daha net görüyorum. Khui'm göğsümde her zamankinden daha yüksek sesle şarkı söylüyor, ama bilinçsiz, hasta bir kadının üzerine düşüp onunla çiftleşecek değilim, bu yüzden onu görmezden geliyorum. Bunun yerine sabun meyvelerini ılık suyun içine atıp karıştırıyorum. Sonra ellerimi ıslatıp onu temizlemek için cildinin üzerinde gezdiriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, ona dokunmak için de. Tenim onunkine ilk değdiğinde aletim taş gibi sertleşiyor ama kendime bunu görmezden gelmeyi telkin ediyorum. O pis, zayıf ve yorgun.

Ve benden nefret ediyor.

Bu da her şey kadar güçlü olmamı sağlıyor. Süpürürüm parmaklarını tekrar tekrar solgun teninin üzerinde gezdiriyor, daha kirli noktalara sürtüyor ve keşfediyordu.

Her yeri yumuşak, derisinde biz sa-khui'lerin en savunmasız bölgelerimizde sahip olduğumuz belirgin, koruyucu çıkıntılar yok. Neredeyse tamamen tüysüz, bunu da tuhaf buluyorum. Benim halkımın tüyleri

ama onunki soğuğa açık. Bu kadar kolay titremesine şaşmamalı. Yele bıraktığı tek yer kafası ve bacaklarının arası. Vektal'in bize insanlardan ve onların garip anatomilerinden bahsettiğini hatırlıyorum. O kendi Shorshie'nin bacaklarının arasında üçüncü bir meme ucu var. Bunda da aynısı var mı? Merakla bir elimi cinsel organının üzerine kaydırıyorum ve parmaklarımla dudaklarını aralıyorum. Şüphesiz, küçük bir meme ucu ortaya çıktı. Yarığının tepesinde duruyor ve uyarılmışlıkla parıldıyor. Ona dokunduğumda bile, seksinin kokusu havayı kokluyor.

Ona ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum ve güçlü olmak için kendimi zorluyorum. Khui'm durmadan zonkluyor, özlem dolu. Bana hiç sahip olmadığım her şeyi ve sonsuzluk gibi hissettiren bir süredir istediğim her şeyi hatırlatıyor.

O benim ilk her şeyim olacak. İlk eşim. İlk sevgilim. Çocuklarımın annesi. Cinsel organını serbest bırakırken elim biraz titriyor, uyarılmayla parıldayan yumuşak kıvrımları okşama dürtüsüne direniyorum. Dokunuşuma bilinçsiz de olsa tepki veriyorsa khui onun üzerinde zaten çalışıyor demektir.

Umarım yakında uyanır.

Eşimin uyanık olduğu düşüncesi beni harekete geçiriyor. Yiyecek ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

içeceğe, sıcak ve temiz giysilere ihtiyacı olacak. Soruları olacak... ve o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kızacak. Nedense öfkeleneceği düşüncesi beni eğlendiriyor. Sanki içinde bulunduğu durum için beni suçluyor. Sanki bir khui'yi kontrol edebilir ve kendi eşimi seçebilirmişim gibi. Kirli derisini ovmaya devam ederken homurdanıyorum. Kirli su
ve derisi memnun olduğum taze bir renge kavuşana kadar birçok kez yıkamak gerekiyor. Yelesini de temizliyorum ve bu beni şaşırtıyor çünkü koyu ve dikkat çekici olmayan yelesi şimdi koyu altın renginde. Yumuşak ve kolayca karışıyor; çantamdan çift dişli bir kazma çıkarıp ıslak bukleleri temizlenip ateş ışığında parlayana ve parmaklarımın arasından bir saşrem ağacının yumuşak, tüylü yaprakları gibi akana kadar yavaşça çözüyorum. Sanırım bu onun en çekici özelliği, çünkü geri kalanı o kadar yumuşak ve zayıf ki ne düşüneceğimi bilemiyorum. Hatta onun
göğüsleri ağır ama uçsuz. Meme uçları teninde zar zor fark ediliyor. Çok garip.

Onu yıkamayı bitirdim ve omzumdaki çantadan fazladan bir tunik ve etek çıkardım. Kabilemizdeki kadınlardan eski giysiler almıştık.
Shorshie'nin insanları, ama beklediğimiz beş değil de on bir insan
olduğu ortaya çıkınca, giysiler çok değerli hale geldi.
ve eşim için saklayabildiğim her şeyi sakladım. Onu elimden geldiğince bunlarla giydirdim, sonra seyahat erzakından bir ısırık alırken ateşin yanında uyumasına izin verdim. Yiyecek
boğazıma yapışıyor. Eşim oradayken, bacakları uzun deri eteğiyle örtülüyken yemek yemek zor. Bacaklarının arasından kolayca geçip ona sahip olabilirdim ve vücudu beni hoş karşılardı.

Ve sonra gözlerinde daha fazla nefretle bana bakacaktı.
Düşüncelerimden sıyrılıyorum, ağrım geçene kadar elimi kasıklarımdaki şişkinliğe sürüyorum ve sonra eşimi aramaya karar veriyorum.

Taze yiyecek. İhtiyacı olan şey bu olacak. Bu düşünceyle kendimi mağaradan dışarı atıyorum ve av mızrağımı alıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LIZ

Her şey acıyor. Bütün gece süren bir alemden yeni uyanmış gibiyim. Başım dönüyor, cildim sıcak ve ayağım ağrıyor.

Ama ne gariptir ki? Yorgun değilim. Bu gezegene geldiğimden beri bana eşlik eden o derin ağrı da yok. Taze ve meyvemsi bir koku alıyorum ve başımı çeviriyorum, bir kürk yuvasında yattığımı fark ediyorum ve güzel koku?

Saçım.

Bu beni uyandırdı. Doğruldum ve etrafıma bakındım. Haftalardır duş almamıştım ve sanırım pis kokuma alışmıştım. Ama saçlarım temiz, yumuşak ve taranmış ve yeni kıyafetler giyiyorum.

Burun deliklerim açılıyor ve nefes alışım hızlanıyor. Yeni *kıyafetler* giyiyorum.

Ben bayginken biri beni soydu.

Ağır bir kürk bacaklarımı örtüyor ve üzerinde çay gibi kokan bir şey olan üç ayaklı bir ateş var. Kafam karışmış bir şekilde doğruldum.

Ben bunu yaparken, büyük bir figür küçük mağaraya giriyor ve kapı aralığında beliriyor.

Raahosh. Beni görünce çenesini kaldırıyor, uyanıyor ve sonra mağaranın zeminine taze bir av atıyor. Sonra sırtını bana dönüyor ve kapı görevi gören deri kapağı sabitlemeye çalışıyor.

Onu görmek bana neden baygın olduğumu hatırlattı. Bit. İçimde. İnliyorum ve parmaklarım boğazımda olması gereken yaraya gidiyor, fikrimi değiştirdiğimde Raahosh'un benim için kestiği yaraya.

Gitti.

Her şey mühürlendi. O şey içimde. Onu çıkarmak için çaresizce boğazımı tırmalıyorum.

Ben bunu yaparken, Raahosh fırtına gibi yanıma geliyor ve ellerimi tutarak beni uzaklaştırıyor. Bana dokunduğunda göğsüm gümbürdemeye başlıyor. İlk başta bunun benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karnım gurulduyor ama guruldama daha da artıyor, ta ki göğüslerim neredeyse titreşene kadar. Mırıldanıyorum... Raahosh için.

İstemiyorum.

Ona karşı mücadele ediyorum, şimdi öfkeli ve çaresiz bir karışımım var. Biti istemiyorum. Raahosh'u istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. Bileklerimi tutarken tekmeliyor, hırlıyor ve ona karşı savaşıyorum. Boğazıma ulaşmaya çalışıyorum ama izin vermiyor. Tırnaklarımla sökmeme izin vermiyor. Uzaylı çenemi tutuyor ve bakışlarımı onunkilere kilitlemeye zorluyor.

Sonra başını hafifçe sallıyor. Hayır, bana söylüyor.

Siktir et onu. Onu da sikeyim. Bir an sonra ellerimi bıraktı, beni test ediyordu.

Yüzünün yan tarafına bir yumruk indirdim. "Ben bayginken beni giydirecek misin, orospu çocuğu? Yıkamak mı? İçime bit mi sokacaksın? Senden nefret ediyorum!" Bağırarak söylediğim her kelime kollarımı çırpmam ve ayaklarımı tekmelememle noktalanıyor, ta ki ben durdurulamaz bir öfke dervişi olup ona vurana kadar.

Tek cevabı?

Sinirli bir iç çekiş. Sonra bileklerimi tekrar kavrıyor, arkamdan çekiştiriyor ve beni kürklerin içine itiyor.

"Hayır!" Yanağım yumuşak kürke çarparken bile çığlık atıyorum.

Uzaylı dilinde bir şeyler mırıldanıyor ve sonra bileklerimde kordonların dolaştığını hissediyorum. Piç herif beni bağlıyor.

Tam da Raahosh'un daha büyük bir pislik olamayacağını düşündüğüm anda beni şaşırtıyor. "Senden çok nefret ediyorum," diye hırlıyorum.

Beni bağlamayı bitiriyor, ayaklarımı bağlamak için hareket ediyor ve sonra sanki önemli bir şey değilmiş gibi yakındaki ateşe geri dönüyor.

Nefes nefese, öfkeden kudurmuş bir halde bakışlarım küçük mağaranın etrafında geziniyor. Neredeyiz biz? "Herkes nerede?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Küçük hayvanın derisini yüzüyor ve sorularımı duymazdan gelerek onu kesmeye başlıyor. Tatmin olduğunda, küçük parçalar kesiyor ve sonra onları sıcak bir kayanın üzerine bırakıyor. Cızırdayıp pişmeye başladıklarında dudakları kıvrılıyor ve bakışları bana kayıyor.

Midem gurulduyor. Daha da kötüsü, göğsüm hâlâ bitimin ona verdiği tepkiyle inliyor. Eğer bu düşündüğüm anlama geliyorsa.

Az önce kendime uzaylı bir koca edindim.

Hay sikeyim.

Bu adam mı?

İnledim, çünkü istediğim bu değildi. Eğer bir uzaylıya sahip olmak zorundaysam, neden gülen hoş bir adama sahip olamadım? Beni gördüğünde sırıtan ve bana altın gibi davranan biri? Bana Vektal gibi bakan biri. Georgie yapar mı?

Onun yerine Grumpy Cat'in uzaylı versiyonu var ve beni rodeodaki bir dana gibi bağladı. Pislik.

Başımı battaniyenin üzerine koyup kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Tamam," diyorum özellikle kimseye. "Buradasın Liz. Hayat sana limon verdiğinde, limonata yap. Hayattasın. Sağlıklısın... parazite rağmen." Kollarımı bağların içinde esnetmeye çalışarak ayarlıyorum. "Yeni bir arkadaşın ve sıcak bir mağaran var. Ve sen akşam yemeği *olmak* yerine biri sana akşam yemeği hazırlıyor. Çok daha kötü olabilirdi."

Raahosh'a bakıyorum.

Bana bakıyor, sonra sakince bıçağının ucuyla bir parça eti ters çevirip diğer tarafını pişiriyor. Konuşmama dikkat etmediği çok açık, bu da onun uzaylılardan biri olmadığını daha da vurguluyor.

dil zap. Beni şaşırtmadı - dost canlısı olmayan piç muhtemelen bir eş istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Demek İngilizce bilmiyor," diye nefes alıyorum, ellerimi iplere dolayarak. "Eminim onunla bir şekilde iletişim kurabilirsin, Liz. Sadece kendi
beyin."

Bir an için düşündüm. Eski bir güneyli deyişine göre balla sirkeden daha çok sinek yakalayabilirsin. Ne yazık ki sidik ve sirke gibiyim, ama bir an için bal olmaya çalışacağım. "Hey, Raahosh?" Sesim şeker gibi tatlı.

Adını duyunca ateşin yanında durur. Gözleri kısılır.

Ellerimi kaldırıyorum ve elimden geldiğince onlara işaret ediyorum. "Bunları benim için çıkarmak ister misin? Davranmayacağıma söz veriyorum ama sen bunu bilmiyorsun, değil mi?" Gülümsememi cesaretlendirici tutuyorum. "Güzel uzaylı. İyi uzaylı. Gel de güzel uzaylıyı insan."

Göz kırpıyor.

Ellerimi tekrar kaldırıyorum ve kürklerin üzerinde oynatıyorum. Hareket meme uçlarımın tuniğimin kumaşına sürtünmesine neden oluyor ve...oh kahretsin. Benden kaçmakla tehdit eden iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

Çok tahrik oldum. Aptal bit.

Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, o şeyin göğsümde ritim tutmayı bırakmasını istiyorum. *Dur,* diyorum ona. *Hemen şimdi dur*. Sonunda sakinleşiyor ve tekrar Raahosh'a bakıyorum. Pişmiş et parçalarını küçük bir torbada topluyor ve sonra yanıma geliyor.

"Beni serbest bırak, Raahosh?" Ellerime bakarak başımı sallıyorum.

Cevap olarak ağzıma bir parça yanmış et tıkıştırıyor.

"Bu adamdan gerçekten nefret ediyorum," diyorum yüksek sesle çiğnerken. "Limon bu kadar büyük bir sikken limonata yapamazsın."

Acı çektiğimi umursamadan ağzıma bir parça daha tıkıştırıyor.

- - -

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yemeğimi bitirdikten sonra, bağlara rağmen tekrar uykuya dalıyorum ve uyandığımda dışarısı karanlık. Ateş yanıyor ama yine de az ışık veriyor ve mağara ağzının dışından gelen kar uğultusuna rağmen oldukça sıcak.

Raahosh gitti.

Bileklerimdeki ve ayaklarımdaki bağlar da öyle.

Gözlerimi ovuşturarak doğruluyorum. İkinci uykumdan sonra kendimi daha iyi hissediyorum, ağrılarımın ve sızılarımın çoğu geçti. Yine de diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum.

Neden sadece Raahosh ve ben olduğumuzu merak ediyorum. Ona soramıyorum bile. Bu planın bir parçası mıydı? Öyle düşünemiyorum, çünkü yeni uyanmış insanı hayal ediyorum

Kızlar gruptan ayrılarak bir yabancıyla eşleştirilmenin üstesinden gelmeye çalışıyor ve kimsenin bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü hayal edemiyorum.

"Alo?" Ben soruyorum.

Mağara sessiz, neredeyse karanlık. Tek başımayım.

Bir an için kaçmayı düşündüm. Sadece kaçmayı ve Raahosh'a kocaman bir siktir çekmeyi. Ama ben aptal değilim. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Beni nereye götürdüğünü. Bu gezegen hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve o bir pislik olsa bile mi? Şu an için hayatta kalmak için en iyi şansım o.

Ama şimdilik gittiği için inanılmaz mutluyum... çünkü çok azgınım.

Olmak istemiyorum. Aslında, bu muhtemelen benim en seksi anım olmalı. Uzaylılar tarafından kaçırıldım, bir buz gezegeninde yaşamaya zorlandım ve şimdi temelde Bay Uzun, Karanlık ve Süper Pissy ile evliyim.

Raahosh'u düşünürken bile, zihnimdeki görüntü bitimi harekete geçiriyor. Göğsümde mırıldanmaya başlıyor, hassaslaşmış göğüslerimi sallıyor ve meme uçlarımın tuniğin kalın kumaşına sürtünmesine neden oluyor.

İnliyorum ve battaniyelerin üzerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşüyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. Bu hiç adil değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elim tunığimin altına kayıyor ve göğüslerimi avuçluyorum. Tanrım, çok kötü ağrıyorlar. Bacaklarımın arasında da boşluk hissediyorum. Sekse ihtiyacım var, hem de çok.

Etraftaki tek erkek de uzun boylu, zayıf vücutlu ve sürekli çatık kaşlı Raahosh'tur.

Vay be, teşekkürler Cootie. Çok teşekkür ederim.

Yine de Raahosh'u hayal ediyorum ve elim eteğimin altına kayıyor.

Amım sırılsıklam, buklelerim ıslak ve ihtiyaçtan kaygan. Seksimin dudakları şişmiş ve ağrıyor ve parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirdiğimde, o kadar hassaslaşıyor ki neredeyse o anda ve orada boşalıyorum. Yüksek sesle inliyorum ve kendimi parmaklamaya başlıyorum.

Belki de Raahosh yokken hızlı bir mastürbasyon seansı, biti kontrol altında tutmak için ihtiyacım olan şeydir. Kendime bunu söylerken bile Raahosh'un zihnimdeki görüntüsü zihnimi dolduruyor ve onun kaslı, sivriltilmiş

Üzerime eğilirken omuzları açıkta. İçime gömülüp sevişmeye başladığımızda sert, gülümsemeyen ağzının bir zevk tıslamasıyla geri çekildiğini hayal ediyorum.

Harika, şimdi de uzaylıya mastürbasyon yapıyorum. Bunun için de biti suçlayacağım. O adamdan hoşlanmıyorum. Sevmiyorum.

Yine de sevişme fikrinin beni deli gibi ıslattığını inkar edemem. Bir parmağımı içime sokuyorum ve sızlanıyorum çünkü bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ama şimdilik parmaklamak yeterli. Başparmağımı klitorisimin üzerine koyup ovmaya başlıyorum ve kürklerden kurtuluyorum.

"Raahosh," diye inliyorum, başparmağımı klitorisimin üzerinde kaydırıyorum.

Ve bir de ne göreyim, piç kurusu sanki adını seslenmişim gibi mağaranın kapısında beliriveriyor.

Ki bende vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yakalandım, elim pantolonumun
içinde. Adını inliyordum.
Bunu asla unutamayacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

RAAHOSH

Gece geç saatlerde mağaranın dışında, uzaklardan gelen sesler duyuyorum. Araştırmak için dışarı çıkıyorum, elimde mızrak, uyuyan insanımı korumaya hazırım. Av topraklarında tek başına olmak her zaman Tehlikeli ve iyi bir avcı her zaman hazırdır. Yakınlardan geçen bir dvisti sürüsüydü. Kısrakları inceleyerek bir süre onları izledim. Birkaç tanesi Yavruları var ve güneş döndüğünde bir tane avlamak iyi bir fikir olabilir, böylece küçük mağaramı eşim için bol miktarda yiyecekle doldurabilirim. Bu düşünce hoşuma gitti ve saatin geç olmasına rağmen mağaraya büyük bir keyifle döndüm...

Sadece seks kokusuyla dolu olduğunu ve arkadaşımın adımı inlerken bacaklarının arasındaki garip üçüncü meme ucuna dokunduğunu bulmak için.

Bu manzara beni sevinçle dolduruyor ve sikim ihtiyaçtan sertleşiyor. Khui'm göğsümde şarkı söylüyor. Çiftleşmeye hazır. O...o...

Onun adını hatırlamalıyım.

Küçük bir çığlık atarak ellerini eteğinin altından çekişini izleyerek ilerliyorum. Kürklerin üzerinde geri geri yürüyor ama yaptığı şeyin kanıtı havayı kokluyor. Beni o kadar güçlü bir şekilde çağırıyor ki neredeyse dilimle tadına bakabiliyorum ve sikim buna karşılık olarak kabarıp zonkluyor.

Khui'si göğsünde yankılanıyor ve ellerinden birinin sanki onu susturmaya çalışıyormuş gibi göğüslerine gitmesini izliyorum. Kendi khui'm bir yanıt söylüyor. İyi hissettiriyor. Doğru. Küçük ve kırılgan olması ve sa-khui olmaması umurumda bile değil. I

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzünün düz ve pürüzsüz olması umurumda değil. Benden hoşlanmaması bile umurumda değil.

O benim. Benim bedenim de onunki de bunu biliyor.

"Hayır," diye tıslıyor bir adım öne çıktığım anda ve elini kaldırıp başını sallıyor. "Bana dokunamazsın. Buna sahip olamazsın."

Yine mi beni reddediyor? Homurdanıyorum, inanamıyorum. Bu insan inanılacak gibi değil. Ama izlerimde durup onu izliyorum. Ne yapacağını görmek için bekliyorum. Tahmin edilemez biri.

Bu beni çok eğlendirdi.

Parmakları tekrar seksinin üzerinde geziniyor ve uyarılma kokusu havayı dolduruyor. "Bundan nefret ediyorum," diyor bacaklarının arasındaki o garip meme ucunu okşarken ve dokunuştan ürperirken. "Aklı başında hiçbir kadın bu durumda tahrik olmaz. Ama kendime dokunmayı bırakabilir miyim? Hayır! Çünkü seks düşüncesi beni hayal bile edemeyeceğim şekilde acıtıyor." Parmakları sularının arasında kayıyor, onları aşağı yukarı ovuyor.

Bu nefis manzara karşısında inliyorum ve ellerim bükülüyor. Ona dokunma ihtiyacı elle tutulur bir şey... ama yüzündeki çatık kaş da öyle. Bu yüzden yumruklarımı sıkıp geri çekiliyorum ve ne yapacağını görmek için bekliyorum. Georgie, Vektal onu ele geçirdiğinde onunla dövüşmedi mi?

Ama belli ki beni düşünüyor. Kendine dokunurken adımı inliyor. Dudaklarındaki ismimin hatırası hayal kırıklığımı yatıştırıyor ve gözlerimi kısarak onu izliyorum.

Nefesi tekrar ciğerlerinden tıslayarak çıkıyor ve kendine dokunmaya devam ediyor. "Bunu istediğim için yapmıyorum," diyor. "Bunu yapmak zorunda olduğum için yapıyorum. Çünkü göğsümde uğuldayan bu şey durmama izin vermiyor." Kendine tekrar dokunuyor, meme ucunu okşuyor ve sonra

Bana öyle sinirli ve öfkeli bakıyor ki, ona acımaktan kendimi alamıyorum.
Vektal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çiftleşmeyle ilgili insan geleneklerinin farklı olduğunu söyledi. Kendini güçsüz hissediyor olmalı.

Başını sallıyor ve küçük, pembe dudağını ısırıyor. Parmakları amcığında ve oradaki meme ucunda daha da hızlı çalışıyor. Serbest kalmaya doğru gittiği açık ve ona dokunmama izin vermeye hiç niyeti yok.

İçimde öfke alevleniyor. Bunun benim için eğlenceli olduğunu mu düşünüyor? Dokunuşumu reddeden bir eşten hoşlandığımı mı? Benim de aynı khui'den muzdarip olmadığımı mı sanıyor?
Onun yaptığı delilik mi? Onun dokunuşu için yanmadığımı mı? Sikimi onun ıslak sıcaklığına gömmek için? Bu konuda yalnız olduğunu mu sanıyor?

Yoksa onun için önemli değil miyim?

Eğer gözlerimin önünde kendi zevkini yaşamakta ve beni uzun süre tutmakta ısrar ederse, ben de aynı şeyi yapacağım. Kemerimin bağlarını çözüyorum.
ve ağrıyan sikimi serbest bıraktım. Derilerimden dışarı fırladı, gururlu ve uzun.

Gördüğü manzara karşısında nefesi kesiliyor ve çılgınca sürtünmesine bir an için ara veriyor. "Aman Tanrım."

Sözleri saçma sapan. Cinsel birleşme ve ruhlar hakkında bir şeyler, ama yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor, tıpkı ayrılmış dudakları gibi.

Bu konuda kutsanmış olduğumu biliyorum. Benim aletim kabilemdeki en büyük alet. Diğer erkekleri yıkanırken gördüm ve benim kolanıma ya da uzunluğuma yaklaşamıyorlardı. Aletimi elime alıyorum, boyutunu beğendiği için memnunum ve bir vuruş yapıyorum, elimi yavaşça yukarı ve aşağı sürüklüyorum, izlemesine izin veriyorum.

"Bu hayatımda gördüğüm en büyük sik," diye nefes alıyor. "Yok artık."

Söylediklerinin sadece yarısını yakalayabiliyorum ama dudaklarını yalıyor ve parmakları bir kez daha amının üzerinde kayıyor. Bu manzara karşısında benim de nefesim kesiliyor. Benim kendime dokunduğumu

görünce o da kendine mi dokunacak?

İçimden bir inilti kaçıyor ve elim tekrar sikimin üzerinde geziniyor. Ona bakması için meydan okuyorum. Uzunluğumu kavrarken ve bileğimi fiskelerken elimin her hareketini izlemesi için. Tepenin üzerinde hareket ederken, sonra tekrar kalın tabana geri dönerken. *Beni izle,* sessizce ona emrediyorum. *Seni gördüğümde kendime dokunuşumu izle.*

Ve tüm bu süre boyunca khui'm göğsümde o kadar gürültülü bir şekilde yankılanıyor ki kanım kulaklarımda çınlıyor.

Onun khui'sinin benimkine karşılık verdiğini, ses seviyesinin arttığını duyuyorum ve inliyor. "Tanrım, her tarafımda vızıldadığını hissediyorum." Eli hızlanıyor ve bacaklarının arasındaki küçük meme ucunu hızlı hareketlerle ovuyor. Bakışları tekrar sikime sabitleniyor ve dudaklarını yalıyor.

Bunu görünce inledim. Ağzında tadımın nasıl olacağını mı tahmin ediyor? Bu düşünce iç gıcıklayıcı. Ona sikimi yedirdiğimi hayal ediyorum; sikimin başı o yumuşak, dolgun insan dudaklarının üzerinde geziniyor.... ve ağzına alırken adımı söylüyor. Bu görüntü çok müstehcen.

Gözlerimi kapatıyorum, çünkü kontrolü elimde tutmak için her şeyimi vermem gerekiyor. Düşündüğüm anda tohumlarımı mağaranın zeminine fışkırtmamak için. Önce onun geldiğini görmek istiyorum.

Onu anlayamadığımı düşünse de hâlâ konuşuyor. Bu insan tam bir konuşkan. Onu izlemek için gözlerimi açıyorum ve bakışlarının hâlâ sikimde olduğunu görüyorum. "Lanet olası aletinde çıkıntılar olduğuna inanamıyorum.

sik," diyor, eli öfkeyle amını okşarken. Diğeri tuniğinin altından uzanıp göğsünü avuçluyor ve memnuniyetle tıslıyor. "Ve üstündeki boynuz şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama beni deli ediyor." Parmakları ıslak bir sesle amına kayıyor ve sonra daha yüksek sesle inliyor. "Siktir, *geliyorum.*"

Onun titreyişini ve orgazmın gücüyle başını geriye atmasını izlerken burun deliklerim alevleniyor. Boynundaki kordonlar öne çıkıyor ve tüm vücudu

Küçük mağaradaki seks kokusu daha da yoğunlaştıkça sertleşir. Onun Parmaklar amcığını daha sert çalıştırıyor ve kendini serbest bırakırken nefesi kesiliyor ve yumuşak sesler çıkarıyor.

Bunu beni izleyerek yaptı. Sikimi görmek onu tahrik ediyordu.

Bu düşünceyle yoğun bir gurur ve şehvet dalgası hissediyorum. Ona sahip olma ihtiyacı her zamankinden daha fazla artıyor ama Vektal'ın sözlerini hatırlıyorum.

İnsanların farklı çiftleşme ritüelleri vardır. Belki bu da onlardan biridir. Belki de insanımın sinyallerini yanlış okuyordum. Belki de beni itmiyordur - bu sadece ilgilendiğini bana bildirme şeklidir. Kur yapma ritüelinin bir adımı.

Gözleri faltaşı gibi açılırken ve ıslak, pırıl pırıl parmakları seksini terk ederken sikimi tekrar, daha sert okşuyorum. Sersemlemiş bir halde elimle sikimi pompalamamı izliyor ve yine onu daha yakınımda hayal ediyorum, o kadar yakınım ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. Hâlâ beni izliyor ve ben onu bu anın içine çekmek, bunun onun için olduğunu bilmesini sağlamak istiyorum. Benim sikim, benim khui'm, benim rezonans - hepsi artık ona ait.

Onu.

Adını daha önce söyledi ve dilimin ucunda yankılandı. Şimdi hatırlıyorum. "Liz."

Ve gelirken bunu söylediğimden

emin oluyorum. LIZ

Bu iğrençti.

Beni kendime dokunurken yakalamasını beklemiyordum. Adını mı inletiyorsun?

Sadece iki kat aşağılanma. Bu beni öfkelendirmişti ve kasıtlı bir bağımsızlık gösterisi olarak mastürbasyon yapmaya başlamıştım. Ona, düşündüğü gibi vücuduma sahip olmadığını göstermek için. O bit benim patronum değildi.

Peki o ne yapmıştı? Kocaman aletini çıkardı ve gezintiye çıktı.

En kötüsü de? İnanılmaz derecede seksiydi. O kocaman elin, bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göstererek uzunluğunu ustalıkla aşağı yukarı okşadığını görmek? Bu beni her zamankinden daha fazla ıslatmıştı.

Biti suçluyorum. Dehşete düşmeliydim. Beni yakaladığı anda kendime dokunmayı bırakmalıydım. Bunun yerine, karşılıklı olarak kendimizi çılgınca becerdik. Şimdi, nefes nefese ve bitkin bir halde uzanıyorum. Tohumları mağaranın zeminine saçılmıştı ve bana bakıyordu, o parlayan mavi gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Battaniyenin üzerine kıvrılıp bacaklarımı kapatıyorum. "Eğer onu temizleyeceğimi sanıyorsan, başına başka bir şey gelecek demektir." Ama bu bana elimin kendi sularımla ıslak olduğunu hatırlatıyor ve onu güzel temiz kıyafetlerime silmek istemiyorum - haftalarca kendi pisliğimin içinde yuvarlandıktan sonra değil. Hayal kırıklığıyla elime bakıyorum.

Beni şaşırtarak yaklaştı, çırılçıplaktı. Nefesim kesildi ve mağara duvarına yaslandım. "Dokunma bana! Dokunma!"

Elimi tutuyor ve eğilip kokluyor. Sonra bakışları üzerimde, avucumu ve parmaklarımı yalıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum. "Tam anlamıyla iğrenç bir sapıksın, değil mi?" Elimi çekmeye çalışıyorum ama elimi sıkıca kavrıyor ve avucumun ve parmaklarımın her santimini dilliyor. Bu sırada devasa uzaylı aleti yüzümden birkaç santim uzakta ve yeniden sertleşti. İkinci raundu kesinlikle alamayacak. Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, dilinin etimde olmasından nefret ediyorum.

bitin tekrar başlamasına neden oluyor. Sonunda beni bırakıyor ve ben de ondan uzaklaşıyorum. "Sapık!" Bu adam beni soyarken

bilinçsiz ve vücudum üzerinde hak iddia etmekten çekinmiyor. Bu beni korkutuyor... ve bundan tahrik olmam da beni korkutuyor.

Hala biti suçluyorum.

Karnına bastırarak birkaç adım geri atmasını sağlamaya çalışıyorum. "Git başımdan. Kişisel alan diye bir şey duydun mu hiç?"

Bana bakıyor ve aleti cidden tam göz hizasında. Bu bana anatomisindeki 'ekstralara' iyi bir bakış sağlıyor. Yani, o bir uzaylı, bu yüzden evdeki kulüplerdeki adamlar gibi olmasını beklemiyorum, ama Georgie bu adamların eş aradığından bahsederken böyle bir şeyden hiç bahsetmediği için biraz sinirliyim. Aletinin üstünde bir çeşit boynuz var. Kafasındaki boynuzlar gibi sivri değil, ama neredeyse aletinin üstünden çıkan bir başparmak gibi görünüyor ve hiçbir fikrim yok

Bu da ne demek oluyor? Daha da kötüsü, aleti - incelediğimden değil, dikkatinizi çekerim - kollarının ve göğsünün üst kısmında bulunan çıkıntıların aynısına sahip.

Bu çok *garip*.

Bu beni hiç tahrik etmiyor.

Hem de hiç. Hayır.

Göğsümdeki bit titriyor ve onu susturmak için vuruyorum. Lanet olası bit. Raahosh'un ayaklarının altındaki kürklere uzanıyorum. "Bunları alabilir miyim lütfen?" Beni rahatlatmak için kenara çekiliyor ve ben de battaniyeleri kapıp vücuduma sarıyorum, gözlerimi kapatıp tekrar uyumaya çalışırken homurdanıyorum. Göğsümdeki bit bir pislik gibi mırıldanmaya devam ediyor ve ben huysuzum ve hiç de iyi hissetmiyorum.

Sanki mastürbasyon işleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdi. Ki bu gerçekten berbat.

Yine de çok yorgunum. Vücudum bana daha fazla uykuya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Aslında, önce sekse sonra da uykuya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ama ona uyku verebilirim. Gözlerimi kapatıyorum ve mağaranın uzak ucunda dolaşan Raahosh'u görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir şey deneyeceğini sanmıyorum; eğer isteseydi

zaten olabilirdi. Çılgın bir uzaylıyla bir mağarada yalnız olmama ve karşılıklı olarak öfkeli bir mastürbasyon festivali yapmamıza rağmen uykuya dalıyorum.

- - -

Sabah uyandığımda, büyük ve sıcak bir bedenin bedenime baskı yaptığını hissettiğimde pek de şaşırmıyorum. Raahosh tam olarak Bay Sınırlar değil, ama tek yaptığı uyumaksa, bununla yaşayabilirim. Esniyorum ve ondan uzaklaşarak doğruluyorum.

Büyük kolu otomatik olarak belime dolanıyor. Homurdanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, sonra battaniyenin içine daha da sokuluyor.

Tipik bir adam. Kolunu üzerimden çektim. "Bazılarımızın işemesi gerekiyor." Elinden kurtulup yalpalayarak ayağa kalkıyorum. Bacaklarım titriyor ama kendimi güçlü hissediyorum. Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve onlar da harika. Hah. Belki de bit dünyanın en kötüsü değildir. Ama yine de, berbat bir erkek zevki var.

Mağaranın zemini süpürülmüş ve ateşin üzerinde düşük, sıcak kömürler var, bu da bana Raahosh'un uzun süredir uyumadığını söylüyor. Esniyorum ve etrafta ayakkabı arıyorum ama gördüğüm tek şey onun botları. Omuz silkip ayaklarımı içine sokuyorum, sonra da işimi yapmak için karlara bata çıka ilerliyorum.

Uzağa gitmem, çünkü aptal değilim. Burası yabancı ve tamamen yabancı ve her türlü tehlikeli şeyle dolu olabilir. Mağaranın ağzından fazla uzaklaşmıyorum ve arkamı döndüğümde Raahosh'u gördüğümde şaşırmıyorum, yüzünde uykulu bir ifade, elinde mızrak, beni korumaya hazır.

Ya da, bilirsin, beni avla.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona. "Köşede bir Starbucks olmadığı sürece." Mağara ağzını işaret ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum,

içeri geri dönüyor. "Cidden, nereye gideceğimi sanıyorsun? Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve diğer herkesin hangi yönde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bir yön seçip öylece gideceğimi mi sanıyorsun? Yaşadığım onca şeyden sonra?"

Öylece bakınca içimi çektim. "Boş ver. Belli ki burada bir duvara konuşuyorum. Bu arada beni kaçırdığın için teşekkürler. Boktan bir durumu daha da kötüleştirdiğin için tebrikler. Bunu içtenlikle takdir ediyorum."

Gözlerini dikip tekrar mağara ağzını işaret ediyor.

"Doğru ya. Ben de o yöne doğru gidiyordum."

Mağaranın içine girdim ve ateşin yanına oturdum. Artık titremediğimi fark etmem bir anımı alıyor. Ya buradaki soğuğa karşı tamamen hissizleştim ya da bit sihrini yapıyor. Demek istediğim, hava sert ve sıcak bir ceket işime yarayabilirdi ama artık ayaklarım buz kütlesine dönüşecekmiş gibi hissetmiyorum. Kürklerin üzerine oturuyorum ve botlarını çıkarıp tekrar ona uzatıyorum.

Dar gözlerle bakarak onları aldı. Sonra, sanki ayağımdan çıkarırken geçen üç saniye içinde onları bir şekilde bubi tuzağına düşürmüşüm gibi dikkatle inceliyor. Homurdanıyorum. "Bana biraz
ayakkabılarını ve ben de seninkileri çalmayacağım." Bir tutam saçı iterek yolumdan çekiyorum. Hâlâ temiz, parlak ve güzel kokuyor, ama aynı zamanda düğümler halinde kuruduğu için dalgalı bir karmaşa. Onu örmem ve yolumdan çekmem gerekiyor. Bağdaş kurarak oturmaya çalışıyorum ama uzun deri eteğim bacaklarımı engelliyor. Pantolon da lazım. Pantolona ihtiyacım var. Pantolon,
ayakkabılar ve saçımı toplamak için bir şey. "Sanırım burada hiç kahve yok?" Cevap veremeyeceğini çok iyi bilerek ona soruyorum. "Eğer beni esir tutmayı planlıyorsan, şimdiye kadar uğraştığın en talepkâr, orospu kıçlı esir olacağım, o yüzden hazır ol, barbar sikkafa."

Raahosh mağaraya giriyor ve hakaretlerime aldırmadan ateşin yanına çömeliyor. Kemik bıçaklarından birini alıyor ve ucunu kömürlerin arasında gezdirerek ateşi karıştırıyor ve alevlerin canlanmasını sağlıyor. Sonra mağaranın arka tarafına geçiyor ve umarım kaka değil de torf olan birkaç tuğla alıyor. Onları ateşe ekliyor ve bıçağıyla tekrar karıştırıyor. Tüm bu süre boyunca onu izliyorum. Fark etmemeye çalışıyorum. Yürürken, neredeyse bir dansçı gibi zarif hareketleri var. Ya da tozlukları sanki bir peştamala bağlıymış gibi bir araya getirilmiş garip bir deriden yapılmış ve dün yakından ve kişisel olarak gördüğüm oldukça ilginç bir ekipmanı tasvir ediyor. Tekrar ateşin yanına çömelirken bacak kasları insanlık dışı bir güzellikle esniyor ve kuyruğu yere çarparak sinirli bir kedi gibi sallanıyor. Bana kızgın mı? Yoksa bu başka bir anlama mı geliyor?

"Şimdi düşündüm de, sen bir kediye benziyorsun," diyorum ona. "Pis bir kuyruğun var ve bahse girerim seni seversem mırıldanırsın. Ha. Keşke seni bir farenin peşinden koşturup beni rahat bırakmanı sağlayabilsem."

Gözleri yine bana dikildi.

"Yemekten bahsediyorum," diye yalan söylüyorum, yüz ifademi parlak tutarak. Yemek yermiş gibi yapıyorum. "Karnım için biraz yum yums'a ne dersin, Whiskers?"

Homurdanıyor ve ayağa kalkıyor ve yemin ederim onu ya da o büyük, kaya gibi sert kalçalarını süzmüyorum. Bakmıyorum. *Sürünmüyorum*. Yine mağaranın uzak tarafına, eşyalarını koyduğu küçük bir çantanın olduğu yere gidiyor ve bir su tulumu çıkarıyor. Bu tipleri daha önce görmüştüm. Babam avlanmaya gittiğinde eski usulleri kullanmayı severdi ve buna çok benzeyen bir tane vardı. Ona uzandım.

Raahosh suyu biraz çalkalayarak dibine dökülmesini sağlıyor. Sonra ağzına doğru kaldırıyor.

"Seni pislik!" Öfkeyle söylüyorum. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Tam bir yudum alacakken bana bakıyor ve yüzünde şeytani bir sırıtma beliriyor.

Hemen mırıldanmaya başlıyorum ve nabzım bacaklarımın arasında atmaya başlıyor. Kahretsin, bitli, şimdi zamanı değil.

"Benimle taşak geçiyorsun," diye homurdanıyorum ama deriyi bana uzatıyor ve sonra yanağımı okşayarak tamamen bana ait olduğunu belirtiyor. Onun şakacı tarafı beni eğlendirmiyor. Eğlenmiyorum. Hem de hiç. Kesinlikle gülümsemiyorum da. Dudaklarım geriliyor çünkü beni iyi dinlemiyorlar.

Suyu içiyorum, kahve olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğruyorum ve ona biraz ayırıyorum çünkü ben bir pislik değilim. Suyu yudumluyor, sonra mağaranın ağzına dönüyor, artık boş olan deriyi karla doldurup ağzını bağlıyor, sonra da duvardaki küçük bir çıkıntıya asıyor.

Ben izlerken o botlarını giyiyor.

"Oooh, ava mı gidiyoruz?" Heyecanla söylüyorum. Kıyafetlerimi düzeltip ayağa kalkıyorum. "Eskiden avcılıkta babama yardım ederdim. Yay ile çok iyi atış yaparım. Tabii şu anda bir yayım yok ama iyi nişan alırım. Eğer beni biraz tahtaya yönlendirebilirsen, muhtemelen bir tane yapabilirim. Lisede atölye dersinde bir tane yapmıştım, biliyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bir botunu çekiyor, bağcıklarını dizinin hemen altından sıkıyor, böylece tüm alt bacağı örtülüyor ve sonra hareketi tekrarlıyor. Mızrağını kapıyor ve bana dönüp bakmadan dışarı çıkıyor.

Bön bön bakıyorum. Şu sik. Beni tamamen görmezden geldi ve bensiz ava çıktı. Öfkeyle yalınayak peşinden koştum.... yaklaşık üç adım kadar. Sonra vazgeçiyorum çünkü bit bile ayak parmaklarımı sıcak tutamıyor. Titriyorum ve beni yakalayana sinirlenerek mağaraya geri dönüyorum.

Eğer bana kur yapmanın yolunun bu olduğunu düşünüyorsa, kafası da bu sözde ilişki kadar bozuk demektir.

Mağaraya geri dönüp ateşin yanına oturuyorum ve beni yakalayan aptalın geri gelmesini bekliyorum.

RAAHOSH

Liz'im çok konuşur. Onu anlamadığımı düşündüğü zamanlarda bile, tek taraflı bir konuşma sürdürerek saçmalar ve konuşur. Bu bana garip geliyor, çünkü ben her zaman sessiz biri olmuşumdur. Kabilem bile sessizliği en çok benim sevdiğim konusunda şaka yapar.

Ama bildiğimden emin değilim.

Mağaradan ayrılırken avlanmaktan bahsetti ve onu yanımda götürmediğimde hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Benim kadınım avlanır mı? Bu düşünce bana alışılmadık geliyor. Kadınlarımız yeteneksiz değiller ama çok azlar ve

Onları tehlikeli bir av gezisinde riske atmaya cesaret edemeyeceğimiz kadar değerli. Belki de aramızdaki khui-bağı kabul ettiğinde, birlikte av gezilerine çıkacağız. Avların izini birlikte sürer, mağaralarda yatarız.

uzun kış gecelerinde sevişmek...

Ve Liz bütün zaman boyunca gevezelik edecek ve bütün oyunu korkutacak.

Bu fikir hâlâ içimi sevinçle dolduruyor. Bunca zaman sonra bir yoldaşım olabileceğini düşünmek. Kabilem var ama kendimi hep yalnız hissettim. Dışarıda.

Belki de hiç eşim ya da sevgilim olmadığı içindi. Kimsenin beni istemediğini düşündüm.

Sonra moralim bozuluyor. Kimse beni hala istemiyor. Liz istemiyor. Kendime kızarak mızrağımın ucunu kara saplıyorum ve onu baston olarak kullanıyorum. Fikrini değiştirecektir. Değiştirmeli. Ben... kendi eşim göğsündeki khui'ye rağmen beni reddederse ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu düşünce yalnızlıktan ruhumu sızlatıyor.

Buz tabakasının yakınında av hayvanı az ve ikimize de yetecek büyüklükte bir yemek bulmam biraz zaman alıyor. Avıma sinsice yaklaşıyorum ve kaçamadan boğazından bıçaklıyorum. Sonra leşin kanını akıtıyorum ve sağrıdan boğaza kadar kesiyorum çünkü kanın pıhtılaşmasını istemiyorum.

Arkadaşıma geri dönüyorum. Sakatatı çıkarıp yarın kontrol edeceğim bir tuzak için yem olarak kullanıyorum. Vektal insanların seçici olduğunu ve avın en iyi kısımlarını yemediğini söylediği için, mağaraya geri dönerken lezzetli organların geri kalanını atıştırıyorum.

Mağaraya döndüğümde, insanın saçları sanki yeniden yıkanmış gibi ıslaktı. Su tulumu bir kez daha karla dolu ve eteği olmadan kürklerin üzerinde oturuyor. Narin çıplak böğrünü görünce duraksıyorum, kalçasının kıvrımı khui'min göğsümde acımasızca zonklamasına neden oluyor.

Yer değiştiriyor ve kürklerini nazikçe beline çekerek onları görüş alanımdan gizliyor ve yüzü pembenin ilginç bir tonuna dönüşüyor.

"Geri dönmeniz çok hoş," diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Bunu mu demek istedi? Benim horoz sert ve ağrıyor

Ona sahip çıkma ihtiyacı duyuyorum ama yüz ifadesi beni gördüğüne sevindiğini göstermiyor. Bu kafa karıştırıcı. Bu anlamadığım insan çiftleşme ritüellerinden biri mi?

Vektal neden bize insan kurlarından daha fazla bahsetmedi? Ne yapacağımı şaşırdım. Dişimin eteğinde bir delik açmak için kemik bıçağı kullanmasını izliyorum.

Aslında, artık etek değil - tozluk yapıyormuş gibi görünüyor. Çok zekice. Saçları başının üstünde bir taç şeklinde örülmüş ve ben onun yaratıcılığından etkilendim.

Ben de biraz endişeliyim - onu kasıtlı olarak ayakkabısız tutuyorum çünkü onları aldığı anda gideceğinden şüpheleniyorum. Onu yakından izlemem gerekecek.

Mağarayı bir hırıltı dolduruyor ve bir an bunun onun khui'si olduğunu

düşünüyorum... sonra bunun midesi olduğunu fark ediyorum. Karnı acıkmış.

Ateşe doğru ilerliyorum ve şiş yapmak için birkaç dal kullanıyorum. İnsanlar etlerini yakmayı severler, bu yüzden bunu Liz için yapacağım. Yaratığın derisini yüzüyorum ve Liz'in ilgiyle izlediğini fark ediyorum. Düşündüğüm gibi isyan etmedi.

"Bu bir kirpi mi?" Tüy canavarının derisini bir kenara atarken soruyor. "Bir kedi ve ornitorenkle çiftleşmiş gibi görünüyor."

Bu kelimelerin çoğunu bilmiyorum. Yaratığın yan taraflarından en sulu etten uzun şeritler kesmeye çalışıyorum ve ateşte pişebilmeleri için onları dallara mızraklıyorum. İlgiyle izliyor, ara sıra yorum yapıyor.

"Yemeğin kokusunu düşündüğüm kadar alamıyorum," diyor. "Bu çok garip. Sanki burnum tıkalı ama değil. Sadece kokuyu alamıyorum. Eskiden yaptığım gibi." Bir kolunu kaldırıyor ve altından kokluyor. "Kendi BO'm bile neredeyse hiç yok. Bit yüzünden mi? Ya da fizyolojik bir tür
şey? Etrafta onu koklayacak kimse yoksa ormandaki bir kız kokar mı?"

Tutarsız konuşması devam ediyor ve sonunda ateşten şeritlerden birini alıp kokluyorum. Berbat görünüyor... bu da muhtemelen bittiği anlamına geliyor. Dostumu beslemek için ona uzattım.

Elini uzatıyor ve o alamadan ben çekiyorum.

Liz kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Yine bu oyunu mu oynuyoruz?" Bana hoşnutsuz bir bakış atıyor ve elini uzatıyor.

Güzel. Elleri doluyken de eşimi kolaylıkla muayene edebilirim. Ona veriyorum ve aldığında elleri dolu oluyor. Eğilip parmaklarımı yüzüne koyuyorum ve gözlerinin mavisini inceliyorum. Beni uzaklaştırmaya çalışsa da gördüklerimden memnunum - gözlerinden parlayan güçlü bir mavi var, bu da bana khui'sinin sağlıklı olduğunu söylüyor. Dokunduğumda göğsünde başlayan yankılanma, bağımızın benim kadar onu da rahatsız ettiğini söylüyor.

Güzel.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve bir parça et kemirmesini izliyorum. Çiğnerken yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade var. "Tadı hiçbir şeye benzemiyor."

Bir parça daha çiğ et yiyorum ve onu izliyorum. Küçük, düz yüz hatları ve şişlerden birinden bir parça daha kapıp alıyor. "Neden tadına bakamıyorum?" Çiğ bir et parçası alıp ağzıma atarken beni izliyor. Dudaklarını yalıyor ve sikim sanki ona cevap veriyor
yalıyorlardı. Benim khui'm şiddetle yankılanıyor ve onunki de karşılık veriyor. Bunu görmezden geliyor ve benim yemeğime odaklanıyor. "Seninkinden biraz deneyebilir miyim?"

Avdan kestiğim çiğ eti işaret ediyor. Şaşırdım.
Vektal, eşinin çiğ yemek konusunda titiz olduğunu söylememiş miydi? Ama Liz'in gözleri
geniş ve meraklı bir şekilde ağzımı izliyor ve bana ikimizin çiftleştiğini, ağzımın onun yumuşak, soluk tenine bastırıldığını hayal ettiriyor.

Ona istediği her şeyi vereceğim. Ne isterse. Her şeyi.

Onun için quillbeast'ten kalın, etli bir parça kesiyorum. Ona uzandığında, elini kenara itiyorum. Eğer eşim benim yemeğimi istiyorsa, onu ben besleyeceğim. Denediğimde bana sinirli bir bakış atıyor ama ben buna alışkınım.
Şimdi. Bir süre sonra itaatkâr bir şekilde ağzını açıyor ve onu beslememi bekliyor.

İhtiyacım olan düşük bir inilti benden kaçıyor.

Gözlerini açmıyor. "Sen tam bir sapıksın," diyor boğuk bir sesle ve ağzı biraz daha açılıyor.

Et parçasını nazikçe dudaklarının arasına yerleştiriyorum. Eşimle ilgili düşüncelerim cinsel ve yanlış, çünkü pembe ağzının tenimin üzerinde gezindiğini, kollarım ve karnımdaki çıkıntıları okşadığını... ve sonra daha aşağılara indiğini hayal ediyorum.

Bunun yapılıp yapılmadığından tam olarak emin değilim, ama şimdi görüntü aklımda olduğu için ondan kurtulamıyorum. Aletim, eşimi

sahiplenmek için çaresizce makat bezimin arkasında geriliyor.

Eti alıyor ve yavaşça çiğniyor, düşünüyor. Sonra başını sallıyor ve gözlerini açıyor. "Daha iyi. Çok daha iyi. Şimdi neden çiğ yediğinizi anlıyorum." Eli dizime gidiyor ve bana bir ebeveyni ikna etmeye çalışan genç yavrularda gördüğüm geniş gözlü, masum bir bakış atıyor. "Seninkini yiyebilir miyim?" Kendi yemeğim için kenara koyduğum eti işaret ediyor.

Sonra da vurgulamak için başparmağıyla dizimi okşuyor.

Geniş gözler ve basit bir dokunuşla zorlanıyorum. Hepsinin beni manipüle etmek için olduğunu biliyorum ama umurumda olmadığını fark ediyorum. Eğer elini orada tutarsa, mağaradaki her et parçasını ona yedireceğim. Ona bir parça daha kesip tekrar yediriyorum, küçük ağzının çalışmasından, yüzündeki memnun ifadeden büyüleniyorum.

Dizimdeki el. Makat bezimin altında, sikimi okşuyor olması için her şeyimi verirdim.

Onu azar azar besliyorum ve o da elimden alıyor, kendi khui'si gümbürdüyor. Yemekle ilgili her şeyi unuttum. Eşimin yakınlığı tüm duyularımı ele geçirdi.

Sonunda iç çekip karnını sıvazlıyor ve ona bir lokma daha ikram etmeye çalıştığımda beni eliyle uzaklaştırıyor. Yine de kalkıp su tulumunu buluyorum ve ona sunuyorum, böylece birkaç dakika daha ona yakın olabiliyorum. İçiyor, ağzı ıslak ve parlıyor ve ben bundan büyüleniyorum.

İnsanları ilk gördüğümde çirkin, yüzlerinin tuhaf ve derilerinin çok yumuşak olduğunu düşünmüştüm. Kollarında ve göğüslerinde kasları ve organları korumak için bizim yaptığımız gibi sert çıkıntılar yoktu. Boynuzları ya da kuyrukları yok. Tamamen savunmasızlar. Onun küçük yüzü bile benim halkımınkinden farklı, düz alnı ve şimdiye kadar gördüğüm hiçbir renge benzemeyen soluk saçlarıyla.

Ama hayallerime kazındı. Şimdi, mutluluğu hayal ettiğimde Onun yüzünü hayal et. Farklı olması önemli değil - o benim ve ben

Ben onunum.

"Bana bakıyorsun," diyor su tasını yere bırakırken. "Hep bakıyorsun, dostum." Bir an sonra, ben başka tarafa bakamadan iç geçiriyor. "Keşke İngilizce konuşsaydın da sana tüm bunları ne kadar tuhaf bulduğumu söyleyebilseydim."

Cahil gibi davranıyorum ve yüzüne tekrar dokunmak için uzanıyorum.

"Newwwp," diyor ve ben bu kelimeyi tanıyamıyorum. Belli ki bu bir görevden alma. Ellerini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Şimdilik bu kadar öpüşüp koklaşma yeter. Konuşmamız gerekiyor. Dil dersi zamanı." Bir elini göğsüme koyuyor. "Raahosh."

Elimi göğsünde aynı noktaya koydum. "Liz."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Göğüsler olmaz!"

Az önce neyi yanlış yaptım? Ona tekrar uzandım ve elimi bir kez daha tokatlayarak uzaklaştırdı. Khui'si titriyor ve göğüs uçlarının tuniğin ince derisinin altında sertleştiğini görüyorum. Ah. Bu onu tahrik mi ediyor? Kendime engel olamayıp parmaklarımı meme uçlarından birinin üzerinde gezdiriyorum.

Bir çığlık attı ve yüzüme bir tokat attı. "Hayır, hayır demektir, sik suratlı!" Sonra ayağa kalktı ve fırtına gibi uzaklaştı.

Yanağıma dokunarak geri çekildim. Çeneme attığı küçük şaplak canımı acıtmadı ama her şeyden çok bana vurduğu için afalladım.

Çok sert Liz'im. Bu hoşuma gitti.

Ve eğer yanağıma bir tokat atarak beni korkutup kaçıracağını sanıyorsa, çok yanılıyor. Battaniyeleri kapıp hışımla uzaklaşırken kendi kendime sırıtıyorum, kasıtlı olarak bana sırtını dönüyor. Hâlâ khui sesini duyabiliyorum. Bu
havadaki uyarılma kokusu gibi dokunuşumdan ne kadar hoşlandığını ele veriyor.

Arkadaşımın uyarılması.

Bu daha çok insanların çiftleşme ritüellerinden biri olmalı. Belki de

newwwp bu anlama geliyordur. Ona söyleyebilmek için zihinsel olarak kelimeyi kendime tekrar ediyorum.

uygun zamanda aynı şeyi yapmak.

LIZ

Aptal, aptal Liz. İletişim becerilerin üzerinde ciddi bir çalışma yapman gerekiyor, dedim kendi kendime. Elimi göğsüne koydum ve adını söyledim. Gerçi adımı biliyordu. Kendini okşarken o büyük dişlerinin arasından gıcırdatarak söylüyordu.

Bunu düşünmek beni ateşlendirmiyor. Tahrik olmuyorum. Ateşlenmiyorum. Khui'min beni dinlediğinden emin olmak için göğsümü tokatlıyorum.

Tabii ki elini göğüslerime koydu. Aynı yere, sadece bana.
Ama bit yüzünden vücudumun ne kadar hassas olduğunu unutmuşum ve onun dokunuşuyla neredeyse yerimden sıçrıyordum. Biraz korkmuş olabilirim. Sadece birazcık.
Çünkü o meme ucundan sonra bir dokunuş daha? Barbar versiyonu külotumu çıkarırdım-

Bekle, doğru ya. Bende *hiç* yok.

Battaniyenin altında pantolonsuzum, yarım kalmış eteğimin hâlâ dikilmesi gerekiyor. Elim çaresizce bacaklarımın arasına girip ihtiyacımı gidermek istiyor... ama yapamayacağını biliyorum. Ve eğer kendini tutup devasa sikini tekrar okşamaya başlarsa ne yapacağımı bilmiyorum. Bit delisi benliğime güvenmiyorum, ona doğru kaykılıp her yerini ve her yerini dillemeye başlamayacağıma. *Oh, bu senin kulağın mı? Benim hatam. Çok seksi. Şu dirsek de. Ve şu kaşlara bak. Yalanmak için yalvarıyorlar.*

Aslında o kadar azmış durumdayım ki iyi bir kaş yalama düşüncesi bile beni ıslatıyor. Sonra 'azgın' kelimesi daha da kötüleştiriyor, çünkü şimdi onun büyük boynuzlarını ve onları yaladığımda nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum. Ya da sen
bir tanesine bindim ve kızlık organlarımı biraz ovuşturdum.

Kes şunu, Liz! Berbatsın!

Berbatım. İç çekiyorum. Bir oyun planına ihtiyacım var. Bu mağarada Raahosh ve bitimden başka kimse olmadan ne kadar uzun süre kalırsam, vücudumun şarkı söylediği dürtüleri inkar etmek o kadar zorlaşıyor. Bir kaçış planına ihtiyacım var. Nereye gideceğimden emin değilim ama burada kalamayacağımı biliyorum. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan şeyleri zihnimde sıralıyorum. Yiyecek. İçecek. Silahlar. Ayakkabılar. Sıcak tutan giysiler. Barınak.

Babamla Oklahoma'da avlanmaya giderdik, o ölmeden önce. Nasıl ateş yakılacağını biliyorum. Sarı karı içmemem gerektiğini biliyorum. Giysilerim var ve bu battaniyeler en soğuk rüzgarları dışarıda tutmak için sargı olarak gayet iyi iş görecektir. Nasıl avlanacağımı biliyorum, yani silahım varsa yiyecek de bulabilirim. Barınak zor olabilir ama bunun için plan yapamam, gerçekten. Sadece en iyisini ummak zorundayım.

Ayakkabı ve silahlara kadar düştüm. Pantolonumun derisiyle ve buradaki battaniyelerden biriyle ayakkabı yapabilirim - sadece Raahosh avdayken yapmalıyım ki fark etmesin.

Silahlara gelince... Raahosh'un mızrağını çalabilirim sanırım ama çok büyük ve ağır, kaslarım da zayıf. Onunla etkili olabilir miyim bilmiyorum. Gerçekten ihtiyacım olan şey bir yay. Eğer bir yayım olsaydı, bu hayatta kalma olayını sallayabilirdim. Ok ve yay konusunda çok yetenekliyimdir.

Önce ayakkabılar, sonra yay yapmak için malzeme arayabilirim. Bir yayım olduğunda, vahşi beyaz gökyüzüne doğru kaçabilirim.

Ve ne yapacaksınız? Tam emin değilim ama bu bir plan. Bazen yapabileceğiniz tek şey elinizdekilerle koşmaktır.

RAAHOSH

Arkadaşım çok sessiz.

Onu anlayamayacağımı bildiği halde durmadan konuşan Liz, kulakları olsaydı bir taşla bile konuşabilecek olan Liz, uykusunda bile konuşan Liz - sessiz. Parlayan mavi gözlerinde kurnaz bir bakışla uykusundan uyandı ve ben tekrar ava çıkmaya hazırlanırken beni izliyor.

Günün büyük bir kısmında dışarıdayım, dostum için yiyecek alıyorum ve döndüğümde hala sessiz, ama ruh hali hoş. Onu çiğ yiyecek parçalarıyla beslememe izin veriyor ve yanağını okşadığımda beni itmiyor bile.

Bir tuzak seziyorum.

Ama tatlı tatlı esniyor ve uyumak için kürklere geri döndüğünde bana gülümsüyor ve ben yine de ona çekiliyorum, khui'm ihtiyaç ve istekle titriyor. Bu... insan çiftleşme ritüelinin bir parçası mı? Ona yeni olduğunu söyleyeyim mi?

Şimdi mi? Kollarıma düşecek ve bacaklarını benim için ayıracak mı, böylece çiftleşip bir olabilecek miyiz?

Bu konuda hiç deneyimim yok. Onunla birlikte yatağa uzandım, omzunu okşamaktan kendimi alamadım ve sırtım bana dönüktü.

Elime bir fiske vuruyor ve garip bir şekilde bu beni daha iyi hissettiriyor. Bu tanıdık geliyor. O uyuyana kadar bekliyorum ve sonra ben de uykuya dalıyorum.

Şafaktan hemen önce, onun küçük bedeninin benimkinin yanında gerildiğini hissediyorum.

Uyanık olduğumu ona belli etmemek için nefes alış verişlerimi düzgün tutuyorum. Ne yapacağını merak ediyorum. Kaçacak mı? Beni öldürmeye mi çalışacak? Bu daha önce yataktan kalkıp gürültüyle dudaklarını şapırdatarak tuvaletini yapmaya gittiği zamanki gibi değil. Bu sefer sinsi olmaya çalışıyor. Elimi yavaşça, dikkatlice belinden çekip düz bir şekilde yatağın üzerine bırakıyor.

kürkler. Sonra kürkleri dikkatlice arkaya doğru sıyırıyor ve ben 'uyurken' beni rahatsız etmemeye çalışarak kıpırdanarak dışarı çıkıyor. Kürkleri çıkardığında bana bakıyor ama ben hâlâ uyuyor numarası yapıyorum, gözlerim kapalı, huzurlu nefes alıyorum. Memnun bir şekilde birkaç adım

uzaklaştığını duyuyorum ve gözlerimi bir aralık açıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Mağaranın köşesine doğru ilerliyor ve ben izlerken o benim
ve küçük bacaklarına geçiriyor. Deriyi kalçasına kadar sardığını ve sonra bağlarla sabitlediğini izliyorum ve resim erotizmiyle nefes kesici... ne yaptığına dair merakıma rağmen. Diğer botumu giydiğinde sikim taş gibi sertleşmişti. Onun yakınlığı yüzünden khui'm bütün gece hiç susmadı ve vücudumdaki ağrı elle tutulur bir şey haline geliyor. Eşime sahip olmam gerekiyor.

Mızrağıma bakıyor, düşünüyor ve sonra hâlâ uyuyup uyumadığımı görmek için bana dönüp bakıyor.

Kıpırdamadan, ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Liz arkasını dönüyor ve elinde mızrağım, sakin adımlarla mağaradan çıkıyor.

Şimdi aklından neler geçtiğini görmek zorundayım. Yataktan yuvarlanıyorum ve güvenli bir mesafeden arkasından gitmeye karar veriyorum. Kar ayaklarımı üşütüyor ama bunu görmezden geliyorum. Cildim sert koşullara alışkın ve onun kırılgan insan etinin aksine biraz buza dayanabilirim. Fark ettim ki o da
Ben yokken tozluk giymiş. Karda ilerlerken poposunun kıvrımlarına hayranlıkla bakıyorum, benim büyük ayakkabılarımla zorlandığı belli. Buz duvarının yanındaki kar dizime kadar geliyor ve kalçalarına kadar iniyor. İlerlemeye çalışırken insan dilinde mutsuz sözcükler mırıldanıyor, her adımında tozun içine batıyor. Belki de yorulup geri dönecek.

Ama benim insanım daha sert bir maddeden yapılmış.
ilerlemeye çalışıyor, nefesinin altında tam olarak yakalayamadığım insani kelimeler mırıldanıyor.

Beni şaşırtarak uzaktaki ağaçlara doğru yöneldi. Acıktı mı? Yaprakları yenmez ve kabukları sadece şifalıdır, sıcak suda uzun saatler demlenip gece boyunca bekletildiğinde iyi gelir. Merakla, güvenli bir mesafeden arkasından takip ediyorum. Neyin peşinde?

Keşke khui onun düşüncelerini okumama izin verse, çünkü insan eşimi anlamak imkansız.

LIZ

Saklandığımız yerden çok uzakta olmayan ağaçlar var. Yoğun karda ağır ağır ilerleyerek onlara doğru ilerliyorum. Hızlı olmalıyım çünkü Raahosh gittiğimi fark ederse kendini kaybedecek. Saklanmaya çalışmıyorum.
Kaçış - henüz değil. Yay için malzeme arıyorum. İp için elastik bir malzemeye ihtiyacım var ama sert ve esnek bir kordon haline getirebilirsem ham deri de işimi görür. Raahosh öldürdüğümüz hayvanların postlarını saklıyor ve onlar için planlarım var. Gerekirse liflerden ya da kendi örülmüş saçlarımdan bile bir ip yapabilirim - bir yolunu bulacağım.

Ama kendi başına iyi bir yay oluşturacak pek fazla malzeme görmedim. Ahşap benzeri uzun bir şey olmalı. Biraz esnemeli ve bükülmeli ama çok fazla değil.

Raahosh'un mızrağını incelemek için çok zaman harcadım, çünkü neredeyse yedi fit uzunluğunda ve biraz esnek, ama ihtiyacım olan şey için çok ağır. Daha hafif ve güçlü bir şeye ihtiyacım var.

Karın içinden geçip ağaçlara doğru ilerliyorum. Bildiğim hiçbir normal ağaca benzemiyorlar. Birincisi, daha çok
Gerçek ağaçlardan çok kirpikler ya da tüyler. Sert kış rüzgârlarında ileri geri sallanıyorlar ve yaprakları pembemsi, çırpınan bir ip gibi görünüyor. Yine de, aklıma gelen en yakın şey onlar, bu yüzden onlara doğru gidiyorum.

Ağaçlara ulaşıyorum ve kar biraz azalıyor, bu güzel bir şey. Yürümeyi kolaylaştırıyor ve elimi ağaç kabuğunda gezdirerek ilk ağaca doğru ilerliyorum. En azından kabuk olduğunu düşünüyorum. Ama süngerimsi ve
hafif yapışkan, bu da beni korkutuyor. Gövdenin kendisi belki de bir

ve başka bir esinti yükseldiğinde, rüzgarda çırpınır ve çırpınır. Lanet olsun. Bu muhtemelen işe yaramayacak. Kabuğun yan tarafını kesmek için Raahosh'un mızrağındaki büyük taş mızrak ucunu kullanıyorum. Belki kabuğu geçersem, çekirdeğin kendisi sağlam ve kullanılabilir olur?

Ama ahşabı kestikçe (ki gerçekten böyle demek bir şaka olabilir), daha jelatinimsi ve yumuşak bir hal alıyor ve korkunç kokan ve parmaklarıma yapışan pembe bir şey sızmaya başlıyor. Ellerimi kara siliyorum ve burnumu kırıştırıyorum.

Bu bir yay için işe yaramaz.

İç çekiyorum ve etrafıma bakıyorum, perişan bir halde. Bu lanet buz gezegeninde yay işlevi görecek bir şey olmalı. Ciddiyim. Raahosh ve Vektal'ın insanlarının burada bizim kadar mahsur kaldıkları için çok düşük teknolojiye sahip olduklarını biliyorum ama hadi ama. Yaylar basittir.

Ayrıca burada yayı olan kimseyi de görmedim. Hepsinin sapanları, mızrakları ve bıçakları vardı.

Lanet olsun.

Gideli o kadar uzun zaman olmadı, bu yüzden düz bir çizgide ilerliyorum. Nereye gittiğimden emin değilim ama siktir et. Arkamda mağaranın dibinde olduğunu bildiğim dev bir buzul var. Kaybolursam onu takip ederek eve dönerim. Bir ya da iki tepeyi aştığımda bir şey görüyorum. İçinden geçiyorum

Kar biraz daha fazla - hava serin olsa da, eskisi gibi kemik dondurucu soğuk değil ve bunun için teşekkür etmem gereken kişinin muhtemelen bitim olduğunu biliyorum. Vücudumu çevreye göre ayarlıyor, beni adapte ediyor.

Faydaları ne olursa olsun bu konuda hâlâ biraz kırgınım. Eskisi gibi koku alamıyorum, eskisi gibi tat alamıyorum ve bu beni hayal edilebilecek en suratsız uzaylıyla eşleştiriyor.

En büyük çöplerle. Bunu düşündüğümden değil. Lanet olsun. Ya da elinin yavaşça uzunluğunu okşamasını, benimle alay etmesini.

Bitim hemen mırıldanmaya başlıyor, yoğunluğunun gücüyle göğüslerimi sallıyor. "Tanrım, bit, sen tam bir pisliksin!" Sakinleşmesini sağlamak için göğsümü tekrar yumruklayarak ona söylüyorum. İşe yaramıyor ama yine de yapıyorum.

Sonra durakllıyorum, çünkü uzakta karanlık, ipliksi bir çizgi görüyorum. Kar. Merakla ona doğru bir adım atıyorum ve yaklaştıkça bunun bir tür akarsu olduğunu fark ediyorum. Suyun içinden çıkan sırık tipi bambu görünümlü şeyler var. Hafif ve sert görünüyorlar. Acaba onları kullanabilir miyim? Cesaretle ilerliyorum. Kontrol edebilir, bir tanesini sudan çıkarabilir ve Raahosh uyanmadan önce eve dönebilirim. Ödülümü saklayacağım

Mağaranın ağzında kar var ve onun kıçından kaçabilmek için gizlice kendime güzel, kullanışlı bir silah yaptığımı asla bilmeyecek.

Güneşler gökyüzünün uzak tarafından doğuyor ve dünyaya asla karı eritecek kadar parlak olmayacak sütlü soluk bir renk sızdırıyor. İki tane olmalarına rağmen, gökyüzünde o kadar küçük ışıklar ki, Not-Hoth'un (gezegene verdiğim isimle) güneş sisteminde Dünya'nın güneşten olduğundan çok daha uzakta olduğunu hayal ediyorum. Belki de bu yüzden burası hep çok soğuktur. Dereye vardığımda, havada hafif bir çürük yumurta kokusu alıyorum - sülfür. Burası bir kaplıca, bu da neden buz kütlesi değil de akan su olduğunu açıklıyor. Georgie, Vektal ile seyahat ederken başkalarını gördüğünden bahsetmişti. Yeterince sıcak olduğu için memnun olmalıyım, çünkü aksi takdirde bu gezegen çok daha yaşanmaz olurdu.

Derenin kıyıları çamurlu ama pürüzsüz ve suyun kenarına doğru kayıyorum. Kükürt kokusu burada daha yoğun, ama su mavi ve güzel. Acaba yüzsem mi diye düşünüyorum. Bambu filizleri en az on metre boyunda ve rastgele kürdanlar gibi sudan dışarı fırlıyorlar ve ben de eğiliyorum

mavi su, en yakın olana uzanıyorum. Onu çekeceğim ve nasıl olduğunu göreceğim.

Malzemenin sağlamlığı. Eğer düşündüğüm gibi hafifse, işe yarayabilir-

"*LIZ*!" Tanıdık bir ses bağırıyor ve kıyıda öne doğru kayıyorum, neredeyse suyun içine giriyorum.

Raahosh. Neredeyse beni dereye düşürecekti, o pislik. "Suyun üzerinde dururken bana bağırmasan olmaz mı? I
-"

Nefesim kesiliyor, öfkeli kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Sopamın diğer ucunda şişkin gözleri ve büyük, sivri dişleri olan korkunç bir yüz var. Okyanusun derin, karanlık kısımlarından gelen o korkunç yaratıklardan birine benziyor - yüzümden yaklaşık bir adım uzakta olması dışında.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve bambularımı tutarak geriye doğru sendeliyorum.

Yaratık bambunun ucuyla birlikte geliyor, şok oldum. Ucuna yapışıyor, çılgınca çırpınıyor ve sıçrıyor.

Tekrar çığlık atıyorum ve onu karın üzerine fırlatıyorum. Tıslayarak bana doğru ilerlemeye başlıyor ve ben de etrafıma bakınıp Raahosh'un mızrağını arıyorum. Birkaç metre ötede, fırlattığım yerde olmalı. Bu arada, bambunun uzak ucundaki şey çırpınıyor ve tıslıyor, ağzını öfkeyle bana doğru açıyor.

Gözümün ucuyla büyük bir şey beliriyor ve Raahosh'un elinde bıçağıyla sudan çıkardığım şeye doğru ilerleyişini izliyorum. O şeyi fırlayan yüzgeçlerinden biriyle yakalayıp yere çarparken son derece sinirli görünüyor. Sonra beni hayrete düşüren bir kolaylıkla bıçağını gözüne saplıyor.

O şeyin yüzgeçleri çırpınıyor, beyaz karın üzerine kan sıçrıyor ve sonra hareket etmeyi kesiyor. Ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakarken, bana doğru bakıyor ve kılıcını yere fırlatıp bana doğru geliyor.

Birkaç adım geriye doğru yengeç yürüyüşü yapıyorum. "Bilmiyordum! Sanki o şeylerden birinin bambunun ucuna bağlı olduğunu bilmem mi gerekiyordu? Tek istediğim birkaç malzemeydi!" Gevezeliğim bir santim bile duraksamasına neden olmadı. Tabii ki duraklatmaz. Beni anlayamaz. Hızlı konuşmam nafile.

Büyük uzaylı sanki avıymışım gibi bana doğru yaklaşıyor. Gözlerindeki sert bakıştan dehşete kapılarak ve biraz da tahrik olarak tekrar geriye doğru çekiliyorum. Dehşetim ve üzüntümden dolayı üzerime doğru gelirken bitim hemen titremeye başlıyor ve meme uçlarım sertleşiyor.

Siktiğimin biti.

Bana bakarken burun delikleri şişiyor ve gözleri kısılıyor.

"Tahrik olmadım," diyorum titrek bir sesle, kanımın damarlarımda zonkladığını, göğsümde mırıldandığını hissetmeme rağmen. Boktan, boktan bir yalancıyım. Bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi tekrar okşamaktan başka bir şey istemiyorum. Belki de adrenalindir. Belki de giysilerimi yırtmak mı yoksa beni ters çevirip tokatlamak mı istediğine karar veremiyormuş gibi bana bakıyor. Her iki zihinsel görüntü de beni biraz çıldırtıyor.

Her neyse, bedenim onun farkında ve bitler çıldırıyor. Karda otururken nefes nefese kalıyorum ve bir an sonra bacaklarımın açılmış olduğunu fark ediyorum.

Burun deliklerinin alevlenmesini izliyorum. Boğazımdan kısık bir inilti kaçıyor. Bu neden bu kadar ateşli? Tanrım, bu bitten nefret ediyorum.

"Liz," diye hırlıyor, sözcük boğazında düğümleniyor.

"Seni kesinlikle istemiyorum," diye mırıldanıyorum, bitim o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki neredeyse beni boğuyor. "Bitim yalanlarla dolu."

Kalkmama yardım etmek için kocaman bir elini bana uzattı.

Yüzümü neredeyse bir sopa üzerindeki Cthulhu tarafından yedikten sonra tahrik olduğum için hem ona hem de kendime kızarak tokat atıyorum. "Git başımdan."

Öfkeyle eğiliyor ve gömleğimin önünü tutuyor. Yardımını kabul etmediğim için beni ayağa kaldırmak üzere olduğunu biliyorum, ama yüzü benimkine yaklaştığı an?

Tüm duyarlılığımı kaybettim. Onu alnından çıkan bir boynuzundan tutuyorum, parmaklarım diğerinin kırık kütüğünün etrafında kıvrılıyor ve bir öpücük için yüzünü kendime doğru sürüklüyorum. Daha sonra pişman olacağımdan eminim ama şu anda
Hormonlarım şarkı söylüyor ve bedenim umutsuzca onun ağzının benimkinde olmasını istiyor. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp nazikçe ısırırken küçük soluğunu zar zor duyuyorum.

Raahosh boğazından kısık, hırıltılı bir inilti çıkarıyor ve sonra ağzını benimkine yapıştırıyor.

Adamın nasıl öpüşüleceğini bilmediği çok açık. Sorun değil - bitim o kadar sert mırıldanıyor ki istesem de durabileceğimi sanmıyorum.
Yumuşak bir inilti
boğazımdan kaçıyor ve sonra ona bir öpücüğün nasıl işlediğini göstermeye başlıyorum. Dudaklarım onunkileri okşuyor, yavaş ve şehvetli. Bana karşı donup kalıyor, iri elleri yanlarımda, vücudu benimkinin üzerinde, kaskatı ve boyun eğmiyor. Ben de ağzımla onu ikna etmeye devam ediyorum. "İşte böyle öpüşülür koca adam," diye mırıldanıyorum ağzımı onunkine dayayıp dudaklarımın ağzının sert çizgisini okşamasına izin vererek.

Uzun bir an boyunca üzerimde gergin duruyor, sonra dudakları aralanıyor ve beni içeri alıyor. Dilimi ağzının kenarında gezdiriyorum ve onun bir uzaylı olduğunu hatırlatan dişlerine sürtünüyor. Titriyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

İşte o zaman Raahosh da beni öpüyor. İlk başta tereddütlüyken, dilim onunkiyle buluştuğunda hareketleri daha cesur hale geliyor ve ben de muhtaç küçük sesler çıkarıyorum.
boğazımın arkasında. Dilinin üzerinde tıpkı vücudunu kaplayan çıkıntılar gibi tümsekler var. Kendi dilimin üzerinde sürükleniyor ve vücudumda benzersiz hisler uyandırıyor. Oh...vay canına. Georgie bundan

bahsetmemişti. O

buna yakın bir şeyden bahsetmemişti. Acaba başka eğlenceli yerlerde de şaşırtıcı darbeleri var mı?

Öpüşmeyi iyice benimsiyor, dudakları dudaklarımı okşuyor ve sonra dili benimkine sürtünüyor, ta ki taşlığım o kadar yüksek sesle gurulduyor ki zar zor düşünebiliyorum ve sanki tüm gövdem ihtiyaçla titreşiyor. Kukum da benzer bir ihtiyaçla ağrıyor ve bir an için bana dokunmazsa ölecekmişim gibi hissediyorum. Nefes nefese ondan ayrılıyorum.

Hemen ağzımı tekrar kendi ağzıyla kapıyor. Dili benimkine değiyor, sessiz bir soru gibi.

"Bunu istemiyorum," diye nefes alıyorum, boynuzlarını tutup ağzını bir kez daha kendime doğru çekerken bile. Saf zevk iniltilerim ona karşı yutuldu.

Bacaklarımı beline doladım ve şaşkınlıkla bana karşı sertleştiğini hissettim. "Beni dillemeni kesinlikle istemiyorum," diye tıslıyorum ona ve sonra vahşi bir kadın gibi ağzının her tarafını dillemeye devam ediyorum.

Raahosh öpücüğümü kesiyor ve bana bakıyor, gözleri benim hissettiğim kadar vahşi. Eğilip ağzımı bir başka nefes kesici öpücükle yakalıyor ve üst dudağımı emdiğinde neredeyse aklımı kaybediyorum. Bu adam hızlı öğreniyor. Belki de çok hızlı. Sanki durumun kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Tabii ki, durumun kontrolünün bende olduğunu varsayıyorum.

Ağzımı tekrar onunkinden çekiyorum ve ellerinden birini kardan göğsüme doğru sürüklüyorum. "Buna dokunmanı istemiyorum," diyorum ona, sert ve biraz da kızgın bir sesle. Doğrusu, tahrik olduğum kadar öfkeliyim de. Bunun benden mi yoksa bitten mi kaynaklandığından emin değilim ama duramayacağımı biliyorum. Ve o ödünç aldığım tuniğin kalın kumaşından göğsümü sıkıyor, başımı geriye atıp tekrar inliyorum, kalçalarım karda dalgalanıyor.

Ona çok ihtiyacım *var*. Sanki vücudum yarı uykudaydı ve şimdi Dokunuyoruz, yaşıyorum. Duyularım uyandı ve bedenim şarkı söylüyor.

-

Ve sekse havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Başparmağını derinin üzerinden göğüs ucuma sürtüyor ve nefesim boğazımdan tıslayarak çıkıyor. Bu kadar iyi hissetmemeliydim. Hissettirmemeli. Yine de bundan daha fazlasını istiyorum. Hırlayarak dişlerini gösteriyor ve o keskin dişleri görünce nefesim kesiliyor. Kafayı yemiş olmalıyım, çünkü beni de tahrik ediyorlar ve kafasını biraz itiyorum.

"Amımı yalamanı istemiyorum," diyorum ona, sözlerime rağmen tam olarak ne istediğimi vurgulamak için onu aşağı doğru itiyorum. Her neyse, sorun değil,

Çünkü deli gibi gevezelik ediyorum. "Ağzını üzerimde istemiyorum," diyorum ona, kalçalarımı kaldırıp bir elimle yeni yaptığım pantolonumu indirmeye başladığımda bile.

Beni anlayamasa da bu fikri anlıyor ve elleri pantolonuma gidip dizlerime kadar indiriyor. Bana ateşli bir bakış attı.

beni eritiyor ve meme uçlarım derinin altında sert, ağrıyan acı noktaları gibi hissediyor. Dokunulmak için can atıyorlar, ben de uzanıp onlarla kendim oynuyorum. Cinsel organım o kadar sert uğulduyor ki tüm vücudum titreşiyormuş gibi hissediyorum ve ihtiyaçtan canım yanıyor.

Pantolonum dizlerime dolanıyor ve o da bir an için sinirli bir şekilde pantolonumu çekiştiriyor. Sonra kumaşı tutuyor ve bacaklarımı öne doğru çekerek göğsüme bastırıyor. Kıçım karın içine doğru uzanıyor ve belimden dizlerime kadar çıplak kalıyorum.

Ve tuzağa düştüm.

Nefesimi tuttum ve bekledim.

Raahosh bana, etimin nemden kayganlaştığını hayal ettiğim pembe kısmına bakıyor ve sanki ağrıyan bir ihtiyaçla zonkluyormuş gibi hissediyor. Bana bakıyor, parlayan mavi gözleri kısılmış ve ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Sonra bana dokunduğunu hissediyorum. Parmakları hassas kıvrımlarımın üzerinde geziniyor, beni keşfediyor.

O kadar yoğun hissediyorum ki neredeyse ağlayacağım. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kısık, iniltili bir ses çıkarıyorum. Bu keşif dokunuşundan daha fazlasını istiyorum. Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum - hayır, arzuluyorum. "Ağzını üzerimde istemiyorum," diye homurdanıyorum, sunduğum şeye daha iyi bakabilmesi için bacaklarımı öne doğru çekerken bile. "Hiç de değil."

Raahosh söylediğim yalanları görmezden geliyor ve uzun bir süre beni inceliyor.

Burun deliklerinin alevlenmesini izliyorum ve parmağını kıvrımlarımda tekrar aşağı yukarı gezdiriyor. Haykırıyorum ve ona karşı koyuyorum ve büyük elini geri çektiğinde, sularımla parıldıyor. Islak başparmağını ve parmaklarını inceliyor ve sonra tadına bakmak için ağzına götürüyor.

"Kahretsin, bu çok edepsizceydi. Çok edepsizsin," diyorum ona, her zamankinden daha ateşli ve tahrik olmuş bir halde.

Yüzünde neredeyse saygılı bir ifadeyle parmaklarını yalıyor, sanki benim tadım en iyi çikolatadan daha iyiymiş gibi. Ve bu beni şehvetle titretiyor, onun lezzetli, büyük, engebeli dilinin parmaklarını yalayarak temizliyor. Elini yalamasını izlemek beni deli ediyor. Yaladığı ben olmalıydım.

Bekle, hayır olmamalıydı. "Bunların hiçbirini kesinlikle istemiyorum," diye tükürdüm ona, bedenimin şiddetli ihtiyacı yüzünden kendime ve ona öfkeliydim. "Seni istemiyorum. Ağzının amımın üzerinde olmasını, boşalana kadar beni yalamanı istemiyorum." Bu düşünce bile görsel imgenin yoğunluğundan ürpermeme neden oluyor.

Ve bunu çok istemediğim için bacaklarımın arasına uzanıyorum ve görmesi için am dudaklarımı aralıyorum.

Gözlerinin ihtiyaçla parlayışını izliyorum ve sonra başı bacaklarımın arasına giriyor. İri ellerinin kalçalarımı kavradığını, ayırdığını hissediyorum ve pantolonumun pürüzlü, ev yapımı dikişlerinin açılan bacaklarımın stresi altında büküldüğünü hissediyorum. Umurumda değil. Raahosh kalçalarımı birbirinden ayırıyor ve gözlerini açılmış, kaygan amıma dikiyor. Kavurucu

sıcak, ağrıyan ve şişmiş hissediyorum. Ben

Tam kendime dokunacaktım ki elimi kenara itti ve dilini etimin üzerinde gezdirdi.

Dudaklarımdan bir çığlık

koptu. Aman *Tanrım*.

Boynuzunu ve diğerinin sapını tutuyorum ve yüzünü ısınmış tenime doğru itiyorum. Aciliyetten çılgına dönmüş durumdayım ve dili -Tanrı o inişli çıkışlı dili kutsasın- tenimin üzerinde gezindiğinde tekrar çığlık atıyorum. Sürüklüyorum

Homurdanırken ve ağzıyla beni yalarken bile kalçalarım inip kalkıyor, kendi arzusu da benimki kadar yoğun. Dili her yerde hareket ediyor, en yumuşak yerlerimi yalayıp itiyor ve her yalayışında klitorisimin üzerinde gezindiğini hissediyorum. Sonra klitorisimi buruşturuyor.

Burnunu sokuyor.

Ve o kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Çığlıklarım karda yankılanıyor ve seksimi yüzüne doğru sürtüyorum, orgazmımın her bir parçasını onun altından çıkarıyorum. Boynuzlarını bir direksiyon gibi kullanmamı, ağzını bir o yana bir bu yana sürmemi, ondan daha fazlasını talep etmemi umursamıyor gibi görünüyor. Bana uymaya ve beni unutulana kadar yalamaya çok hevesli. Dilinin hassas bölgelerim üzerindeki her hareketiyle boşalmaya devam ediyorum, ta ki ikinci bir orgazmın beni parçaladığını hissedene kadar ve neredeyse yerde kıvranıyorum, sularım yüzünü kaplıyor.

Aşağı indiğimde, hırıldayarak karın üzerine çöküyorum. Bitim biraz takırdıyor ve sonra daha yumuşak bir tınıya yerleşiyor, geçici olarak memnunum.

Raahosh'un biti o kadar sert homurdanıyor ki motor sesi gibi geliyor ve beni tekrar yaladığında yüzünü itiyorum çünkü şu anda başka bir tur için çok hassasım. "Henüz değil," diye inliyorum. "Yapamam."

Bana bakıyor, yüzü vahşi, gözleri kutsal olmayan bir ışıkla parlıyor. Sert, seksi ağzı benim tadımla ıslanmıştı ve ben izlerken o da

ve bana öyle bir bakıyor ki meme uçlarım yeniden dikleşiyor.

"Benim," diye homurdanıyor ve yüzünü tekrar bacaklarımın arasına gömüyor.

Beni tekrar yalamaya başlıyor ve ben ciyaklıyorum. Arkama yaslanıyorum, az önce söylediği gibi tamamen onun olmaya hazırım ve-

Bekle bir *dakika*. Bu *İngilizce* miydi?

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve beni yalayan uzaylıya bakıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Üçüncü Bölüm

RAAHOSH

Yüzümü tekrar bacaklarının arasına gömmeden ve eşimin vücudundan akan tatlı nektarı içmeden önce küçük bir el boynuzumun üzerinde sarsılıyor.

"Ne dedin sen?" diye tekrarlıyor. Yüzündeki ifade son derece öfkeli.

Gözlerimi ona dikip başımı tekrar eğmeye çalışıyorum ama parmaklarını saçlarımda dolaştırıp beni sarsıyor ve ben de ona hırlıyorum. Onu tekrar tatmaktan, altımda titreyene kadar saatlerce yalamaktan başka bir şey istemiyorum. Sonra sikimi onun sıcak, bekleyen kuyusuna sokacağım ve eşler olarak birlikte olacağız. Olması gerektiği gibi. Ama saçımdaki el ısrarcı ve dizlerini birbirine vurarak beni dışarı itmeye çalışıyor.

"Lanet olası İngilizce konuştun."

"Yaptım," diyorum ve dizlerini tekrar ayırmaya zorluyorum. Onun kalın, tatlı balından daha fazla istiyorum. Bacaklarının arasında saatlerce kendimi kaybetmek istiyorum. Kabilemdeki erkekler, dilde rezonans eşinin tadı gibi bir tat olmadığını söylerler ve haklıdırlar. Şimdiye kadar neye atıfta bulunduklarını hiç bilmiyordum.

Artık günlerim boyunca ondan başka bir şey tatmak istemiyorum.

Onun amcığı benim rızkım olabilir. Diğer her şey dikkate değmez.

Başımı tekrar eğiyorum, onu yalamaya kararlıyım. Onu yalamamdan hoşlanıyor. Biraz önce kaygan, ıslak yapraklarını yüzüme doğru itmiyor muydu? Daha fazlasını talep etmiyor muydu? Ona daha fazlasını vereceğim. Sikim ağrıyor, mızrağımın ucundaki taş kadar sert. Kendimi içine gömmek için can atıyorum ama önce dilimde daha fazlasını istiyorum.

Öfkeli bir çığlık atıyor ve gözüme küçük bir yumruk indiriyor. Sonra acı içinde haykırıyor ve elini sallıyor. "Lanet olsun sana! Kafan neden bu kadar sert mi?"

Bu dikkatimi çekti. Arkadaşım incindi. Ayağa kalkıp onun küçük elini elime alıyorum, ancak bana tekrar vurmaya çalışıyor.

"Bana dokunmayı kes," diye kulağıma bağırıyor. "Sana çok kızgınım! *İngilizce* konuşuyorsun!"

"İstiyorum." Bana vurmak için kalkan elini, alnıma tekrar vuramadan yakalıyorum. Vuruşları canımı yakmıyor.
onun yumuşak, küçük insan ellerine zarar veriyor. Alnım kaplandı ve onun minik yumrukları zayıf.

"Bana yalan söyledin!"

Bu beni kızdırıyor. Onu kasten kandırdığımı mı düşünüyor? Ne amaçla? "Böyle bir şeyi nasıl yaptım?"

"Bana hiç söylemedin!"

"Hiç sormadın ki," diye karşı çıkıyorum, kızgınlığım artıyor. "Sadece konuştun, konuştun ve seni anlamadığımı varsaydın. Yapıp yapamayacağımı sorma zahmetine hiç girmedin."

Pembe yüzü kızarıyor ve nefesi soğuk havada şişerek pantolonunu çekişini izliyorum. "Sen bir pisliksin."

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi alaycı. "Ben de senin insan dili konusunda uzman olduğunu sanıyordum."

"Benim öğrendiklerimle uyuşmayan sözler söylüyorsunuz."

"Komik. 'Sik' kelimesinin sizin halkınızın dili olduğunu sanıyordum."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ben bu kelimeyi bilmiyorum, Dick. Ben sa-khui'yim. Bu benim halkım."

Gözlerini deviriyor ve tekrar göğsümü itiyor. "Buna alaycılık denir."

"Ben bu kelimeyi bilmiyorum, iğneleme-"

"Boş ver," diye bağırıyor, bana açıkça kızgın. "Tanrım!"

Bana kızgın mı? Onu ben kurtardım. Eğer suya düşseydi, anında etini kemiklerinden ayırırlardı. Onun acı çektiğini, öldüğünü düşünmek beni tutarsız bir öfkeyle dolduruyor. Doğrulup ona bakıyorum, çıplak bacakları hala karda yayılmış. Kaşlarını çatmış bana bakıyor, bu da güzelliğine karşı koymamı kolaylaştırıyor. "Mağaradan kaçmamalıydın."

"Koşmak mı? Koşmuyordum."

Kendine yalan söyleyebilir ama bana söyleyemez. Bir adım öne çıkıp tuniğinin önünü tutuyorum, sonra da onu ayağa kaldırıyorum. Bana tokat atıyor, ama yine de onu düzeltiyorum ve sonra yüzünde sert bir kaşla tuniğinin eteklerini çekiştiriyor. Ona doğru eğildim. Kokusu burnumda, khui'min açlıkla yankılanmasına neden oluyor. Ağzımı onunkine bastırmaktan ve onunla tekrar çiftleşmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama o bana bir pislikmişim gibi bakarken değil. Kalbim biraz sertleşiyor ve eğiliyorum. "Sen bana aitsin, dişi."

Kızgın bir şekilde elini omzuma vuruyor. "Ben kimseye ait değilim."

"Kaçabileceğin hiçbir yer yok ki seni bulup bana geri getirmeyeyim." Khui'sinin çağrısını duymazdan geldiği her gün daha da kötüleşeceğinin farkında değildir. Onunla konuşmak ya da fikrini değiştirmek mümkün değil. O sadece istediğini istiyor.

Ve Liz'in eşim olmasını istiyor.

Bunu ben de istiyorum. O benim ve ona sahip çıkacağım.

"Tanrım, tam bir sapıksın," diye mırıldanıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ve eğer bilmen gerekiyorsa, bir yay için malzeme arıyordum."

"Bir yay," diye tekrarlıyorum. Bu kelime biliniyor ama akla getirdiği şey bana tanıdık gelmiyor. "Bu bir silah, değil mi?"

"Evet," diyor ve bana meydan okuyan bir bakış atıyor. Çenesi kalkıyor. "Yay kullanmayı biliyorum. Avlanabilirim de."

Homurdanıyorum. Bir yanım avlanmak istemesine seviniyor, bir yanım da endişeleniyor. Kabilemizdeki kadınlar o kadar az ki av gezilerine katılmıyorlar. Mağaralara yakın duruyorlar, çünkü son birkaç yılda kabilemizden birçok kişiyi kaybettik ve daha fazlasını kaybedersek varlığımız sona erer. Ama Liz'in yüzündeki kararlılığı görüyorum ve bu cevabın hoşuna gitmeyeceğini biliyorum.

Yani... bir homurtu onun aldığı şey.

"Bu da ne demek şimdi?" Yüzüme doğru geliyor ve boynuzlarımdan birine uzanmaya çalışıyor, şüphesiz beni kendi boyuna çekmek ve dikkatimi çekmek için. Liz'im cesurdur. Sinir bozucu olsa da buna saygı duyuyorum.

Daha fazla saçımı çekemesin ya da boynuzlarımı çekiştiremesin diye tam boyumda duruyorum. "Sen bana aitsin. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gelirsin. Benim işim senin ihtiyaçlarını karşılamak."

"Harika," diyor sinirli bir sesle. "Arkadaşlarımı bana vermeye ne dersin, hmm?"

Bunu görmezden geliyorum. Çiftleşene kadar onu geri götürmeyeceğim. Onun yerine, onun için öldürdüğüm yüz yiyicinin yanına gidiyorum. Eğer yayı için istiyorsa, alacaktır. "Gel. Mağaraya geri dönmen gerek. Khui'ne rağmen insan bedenin hâlâ zayıf."

"Tanrım, beni yakalayıp pantolonumu yırttığında o kadar da zayıf olduğunu düşünmemiştin."

Ona sakinleştirici bir bakış atmak için döndüm. Ona dokunmamdan hoşlanmamış gibi mi davranmaya çalışıyordu? Yanakları parlak pembe, ki bu

Meraklı. Onu bir süre daha inceliyorum ve sert bakışlarım altında kıvranıyor. "Dokunuşuma aldırmıyor gibiydin."

Yüzü daha da kızardı. "Oh, bunu yüzüme geri fırlat, neden yapmıyorsun?"

Sözleri bana hiçbir anlam ifade etmiyor ama yanaklarındaki renk bana çok şey anlatıyor. Utanıyor. Elleri bacaklarının arasındaki küçük saç tutamını kavrayıp bakışlarımdan korumak için hareket ettiğinde bunu daha da çekici buluyorum. Bunun onu koruduğunu mu sanıyor? Her santimini yaladım.

dakikalar önce. Çıplak kalçalarını inceliyorum, ayakları hâlâ botlarımın içinde. Kendi ayaklarım soğuğun farkında bile değil ama onun yumuşak insan teninin soğuktan karıncalandığını görüyorum. Sıcak olmasını ve ona iyi bakılmasını sağlamalıyım.

Ama Liz bir savaşçı ve benimle savaşmayı seçiyor. Bu yüzden ölü yüz yiyiciyi ve yem olarak kullandıkları uzun tüpü alıp omuzlarımdan birine asıyorum. "Geliyor musun, yoksa seni ben mi taşıyayım?" diye soruyorum.

Bana karanlık bir şekilde kaşlarını çatıyor. Bir sarsıntıyla pantolonunun yırtık parçalarını topluyor ve önümden fırlıyor. "Sen tam bir pisliksin. Senden nefret ediyorum."

"Hiç susmaz mısın?" Ben soruyorum.

Orta parmağını bana doğru havaya kaldırıyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama hoş bir şey olmadığını tahmin edebiliyorum. "Sanırım pantolonsuz geri dönüyorum. Çok teşekkürler."

"Peştemalimi ister misin?"

Yüzü yine o parlak kırmızıya dönüyor ve bana skandal dolu bir bakış atıyor. "Yani çıplak olabilir misin? Hayır, teşekkürler."

Reddetmesi beni ne kadar itici bulduğunu daha da vurguluyor. Acıtıyor. "Seni ne susturacaksa," diye karşılık veriyorum.

Öfkeli bir ses çıkarıyor ve sonra önümden fırlıyor.

Gizli mağarama geri dönerken Liz sessiz. Önümde yürümesine izin veriyorum, böylece onu koruyabiliyorum... ve böylece yürürken esneyen küçük, dolgun poposunu izleyebiliyorum. Kuyruğu yok, bu yüzden manzara merak uyandırıcı... ama yine de tahrik edici. Zihnimde onu eğdiğimi, poposunu açtığımı ve sonra bir kez daha zevk çığlıkları atana kadar tüm ıslak dişi kısımlarını tekrar yaladığımı hayal ediyorum.

Mağaraya geri döndüğümüzde, khui'm yankılanıyor ve sikim şiddetle ağrıyor. Peştemalime doğru geriliyor, ağrı neredeyse dayanılmaz. O da acı çekmiyor mu? Neden bununla savaşıyor?

Bir rezonans eşi her zaman nihaidir.

Liz bana dönüp bakmadan mağaraya doğru ilerliyor. Hâlâ kızgın. Kızgınlığı dalga dalga yayılıyor. Sorun değil. Eğer bir fark yaratacağını düşünüyorsa bırakalım direnşin. O benim. Khui'si benim için yankılandığı anda sahiplenildi.

Yapacağı hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

Sanki benim çalkantılı, sahiplenici düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi kürkü beline sarıyor ve sonra bana dönüyor. "Amacının ne olduğunu biliyorum."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. Amacım mı? Onu eşim olarak kabul etmekten başka bir amacım yok. Böylece bir olabiliriz.

"Hamile kalana kadar beni saklayacaksın, değil mi?" Sesi yenilmiş gibi, gözlerindeki bakış acınası.

"Peki ya öyleysem?"

"Bir kez daha vajinam için rehin tutuluyorum." İç çekiyor. "Siz uzaylıların nesi var? Bir kız bir kez olsun kendi kararlarını veremez mi? Bu çok mu zor?"

"Khui kararını verdi," diyorum ona.

Başını hafifçe sallıyor. "Her zaman başkasının kararı. Ne zaman benim olacak?"

Onu izliyorum, sinirli bir şekilde. Verilecek bir karar yok. Khui kararını verdi. Yine de... Sözlerinin bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum.

Ya da sesindeki yenilgiyi. Liz bir savaşçı. Onun pes etmesini istemiyorum.

LIZ

Geri döndüğümde mağarada işler pek yolunda gitmiyor. Raahosh'u görmezden geliyorum ve kalın bağ olarak kullandığım birkaç deri parçasıyla pantolonumu tekrar dikmeye odaklanıyorum. Birbirine daha iyi tutunur umuduyla uzun bir iplik kullanmak yerine pantolonumu birkaç santimde bir düğümlüyorum ve üzerinde çalıştığım süre boyunca yüzüm kızarıyor.

Raahosh mağaranın önünde dolaşıyor, su getirip eritiyor, ateş yakmak için daha fazla tezek yongası topluyor ve sonra nehirde öldürdüğümüz şeyi kesiyor. Bambuyu benim için saklıyor ve sonra yaratığın parçalarını yanına alıyor, nefesinin altında 'tuzaklar için yem' hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ona hâlâ kızgınım. Aslında kızmak doğru kelime değil. Hayal kırıklığına uğradım. İnanılmaz derecede sinirliyim. Bitlerimizin arkadaş olmaya karar vermesinin onun suçu olmadığını biliyorum, ama sorun benmişim gibi davranmak yerine bana bir kemik atıp yardım edebilir mi? Otomatik olarak çuvala atlamak ve bana fışkırtmasını talep etmek istemediğim için özür dilerim.

onun bebek hamuru.

Karda yaptığımız küçük atışı hatırladıkça yüzüm ısınıyor. Pantolonumu yırttığı aklıma geliyor ve cootie'm titremeye başlıyor ve

bacaklarımın arası tekrar ıslanıyor. Gah. Bu çok sinir bozucu.

Hangisi daha kötü bilmiyorum - bitin getirdiği sonsuz azgınlık mı, yoksa Raahosh'un bana İngilizce anladığını söylemeden sürekli gevezelik etmeme izin vermesi mi? Söylediğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Gerçek şu ki, saçmalıyorum ve ağzımdan ne çıktığını hatırlamıyorum. Ugh.

Birkaç saat yalnız kaldığımda pantolonumu düzeltebiliyorum ve giydiğimde çok daha dar ama yine de üzerime oturuyor. Raahosh'tan uzakta geçirdiğim zaman da beni daha iyi bir ruh haline sokuyor ve bana biraz perspektif kazandırıyor.

Gerçekten, o da en az benim kadar kapana kısılmış durumda. Belki de orgazmdan dolayıdır, ama kar olayımızda çok fazla şey verdi ve çok az şey aldı. Belki de ona çok sert davranıyorum. Yine de bir konuda haklı - ona İngilizce konuşup konuşmadığını sorma zahmetine hiç girmedim. Sadece cahil bir uzaylı olduğunu varsaydım... Bu da beni bir pislik yapıyor.

İç çekiyorum. Özür dilemeye hazır olup olmadığımdan emin değilim ama onunla sürekli kavga etmekten zihinsel olarak tükendiğimi biliyorum. Bu beni hiçbir yere götürmüyor. Babam bana balla sirkeden daha çok sinek yakalayabileceğimi söylerdi.

Son zamanlarda tek yaptığım sirke kusmak. Bir yere varamamama şaşmamalı.

Raahosh ve benim hala zıt isteklerimiz olsa da - o bir eş ve bebek taşıyıcısı istiyor, ben ise yalnız kalmak istiyorum - hala yetişkinler gibi davranabiliyoruz.

Yeniden bir arkadaşa sahip olmak güzel olurdu, diye düşündüm hüzünle. Gemide birlikte yakalandığım kızlar mı? Onlar zoraki arkadaşlıklardı. Eğer birlikte sıkışıp kalmasaydık, birbirimizle iki kelime konuşabilir miydik? Evimi özlüyorum. Arkadaşlarımı özledim. Beş yıldır aramızda olmayan babamı özlüyorum.

Gün batımı yaklaştığında, Raahosh'un yakında ortaya çıkacağını bildiğimden mağaranın durumunu gözden geçiriyorum. Her şeyi olabildiğince düzgün hale getirmeye çalıştım. Fazladan su aldım, saçlarımı

yüzümden uzak tutmak için ördüm, giysilerimi onardım, ateşi yaktım ve yayım için bir ip üzerinde çalışmaya başladım. Bambu

Elimizdekiler beklediğimden farklı, ama içi boş ve kemikten farklı olarak biraz esnek. Güçlendirmek için belirli noktalarda deriyle sarmayı deneyeceğim ve en iyisini umacağım.

Kısa bir süre sonra mağaraya girer, elinde iki küçük yaratık asılıdır. Bu akşamki yemek.

"Tekrar hoş geldin," dedim ona.

Raahosh durakl ıyor ve kaşlarını çatıyor.
Aklını. Benim açımı anlamaya çalışıyor. Sanki iyi bir insan olmaya çalışmaktan başka bir amacım mı var? İç çekiyorum. "Bak. Yanlış bir başlangıç yaptık, tamam mı? Beni bit almaya zorladın ve o zamandan beri bunu sana ödetiyorum. Bir süreliğine ateşkes yapabilir miyiz? Yoruldum."

Homurdanıyor ve ateşin yanında diz çöküp onu körüklüyor.

"En iyi günlerinde bile konuşkan biri değilsin, değil mi?"

Bana doğru baktı. "Ve eğer dinleselerdi duvarlarla konuşurdun."

Gülümsemem gerginleşiyor. "Bu 'ateşkes' işini zorlaştırıyorsun dostum. Adil uyarı."

Ondan bir homurtu daha bekliyorum. Onun yerine başını sallıyor. "Bu hiç nazik bir davranış değildi. Özür dilerim."

Arkama yaslandım, pes etmesine şaşırdım. "Peki... tamam o zaman." Ateşe doğru ilerledim ve karşısına oturdum. "Yemek için yardım ister misin?"

"Akşam yemeği mi?"

Öldürülenleri işaret ediyorum. "Bunları mı giydiriyorsun? Derilerini mi yüzüyorsunuz? Yemek mi yapıyorsun?"

Bana yine kısık gözlerle bakıyor. Sanırım kızgın bir bakış değil, daha çok beni anlamaya çalışan bir bakış. "Eşimin ihtiyaçlarını karşılamak benim işim."

"Ah." Bir dakika düşünüyorum ve sonra dizlerimi göğsüme çekiyorum. Çıplak ayaklarım ateşin yanında kıpırdıyor. "Bu derilerin bir kısmını botlar için saklayabilir miyiz?

Ben mi?"

Başını sallıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Kaçıp gitmeyeceğim, bilesin diye söylüyorum.

Gidecek hiçbir yerim yok."

Yine başını sallıyor. O öldürdüklerinin derisini yüzmeye başlarken ben ateşe bakıyorum. Onu konuşturmalıyım, sadece zihnini çevreleyen sert kabuğu kırabilmek için bile olsa. Bu Raahosh çözülmesi zor bir adam. "Bana burayı anlatsana."

Bana bakıyor. "Burası benim mağaram."

"Hayır, özellikle burası değil," diyorum mağarayı işaret ederek. "Bu gezegen.

Tüm bu dünya. Soğuk olması dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Raahosh homurdanıyor ve uzun bir süre boyunca sorularımı duymazdan geleceğini düşünüyorum. Sonra derisini yüzdüğü bıçaktan daha küçük bir bıçak çıkarıyor ve

eti daha küçük, ısırık büyüklüğünde parçalara ayırmaya başlar. "Bu... sıcak mevsim. Biz buna acı mevsim deriz ve soğuk aylar acımasızdır.

sezon."

Gözlerim kocaman oldu. Çığlık atıyorum. "Ama yerde bir metre kar var!" Bu nasıl sıcak olabilir ki?

Ağzı yavaşça kıvrılıyor ve yüzüne yayılan yıkıcı bir gülümseme görüyorum. Ciğerlerimdeki nefesin kaçmasına neden oluyor ve onun sert, bıçak keskinliğindeki

yüz hatları ölümcül derecede seksi bir şeye dönüştü. "Sadece kara alışman gerekecek."

"Kar. Doğru." Bu gülümsemeye karşılık kızlık organlarımın zonklamasını görmezden geliyorum. Bitim harekete geçiyor ve onu susturmak için göğsümü yumruklayarak sahte bir şekilde öksürüyorum. "Yani bu... yaz mı?"

Kafasını eğiyor, zihninde kelimeleri arıyor sanırım ve sonra başını

sallıyor. "Kış dediğiniz şey çok az ışığın olduğu bir dönemdir. Güneşler yüzlerini zar zor gösterir ve çok fazla karanlık vardır. Hava çok daha soğuk olur.

ve av hayvanları azalır. İşte bu yüzden sıcak aylarda avlanmak çok önemli."

Başımı sallıyorum, bunu sindiriyorum. Tamam, eğer bu kadar sıcak olacaksa, yaşayacağım. Hoşuma gitmeyecek ama yaşayacağım. "Ve sen bir avcı mısın?"

Başını sallıyor ve bana kırmızı, kanlı etten bir ısırık uzatıyor. Ondan bir parça alıyorum ve çiğ olarak ağzıma atıyorum. Bir lezzet patlaması dilimin üzerinde geziniyor ve inliyorum. Bu şekilde çok güzel.

Elleri öldürmeye karşı sarsılıyor ve ben izlerken, makat bezi kasıklarına doğru daralıyor. Oops.

"Çok lezzetli. Üzgünüm."

"Özür dileme." Eti acımasızca kesiyor. "Eşimi besleyebildiğim için mutluyum."

Evet, memnun olduğunu görebiliyorum. Bu gerçeği saklamaya gerek yok. Uzun bir süre kirpiklerimin altından devasa uzunluğa bakıyorum. Bana küçük bir parça daha uzatıyor, ben de öne doğru eğilip hiç düşünmeden parmaklarının arasından ağzıma alıyorum. Parlayan mavi gözleri parlıyor ve benim
Cootie yeniden başlıyor.

Aptal bit, her zaman beni dışarı atıyor.

Raahosh çiğnememi izliyor ve bana başka bir et parçası uzattığında, parmaklarımla uzandığımda onu geri çekiyor. Yine onun elinden yememi istiyor. Eğiliyorum ve sırf onu kızdırmak acımasızca eğlenceli olduğu için dilimin parmak uçlarını sıyırmasına izin veriyorum.

Ve bu beni tahrik ediyor. Sadece birazcık.

Tekrar geri çekilmeden önce kanlı parmak uçları dudaklarımda geziniyor ve sonra kalçalarının üzerinde kayıyor. Aleti bacağına yaslanmış sert bir çubuk gibi, herhangi bir erkeğin aletinin olmaya hakkı olandan daha büyük.

"Peki, bu yaratığın adı ne?" Tüylerimin diken diken olmasını engellemek için bir elimi kollarımda aşağı yukarı gezdirerek soruyorum. Tamamen döndüm

Şu anda, lanet olsun. Çiğ et ve bir göt oğlanı kızlık organlarımı sulandırmamalı ama kendime engel olamıyorum.

Çiğ ete bakıyor ve benim için bir parça daha kesiyor. "Biz buna iki diş diyoruz." Bana iki devasa dişi göstermek için yaratığın dudaklarını geri çekiyor. Kunduz gibi. Bir çeşit. Vampir bir kunduz. Sırtında bir sıra diken ve tüylü, kabarık ayakları var.

Tamam, kunduz gibi bir şey değil ama beynim onu toprak hayvanlarıyla ilişkilendirince daha iyi hissediyor.

Bana bir lokma daha uzatırken, "Yemiyorsun," diye işaret ediyorum ona.

"Eşim önce gelir," dedi ve bana kavurucu bir öpücük daha verdi. Eti ağzıma atarken ve sonra başparmağıyla dudaklarımı okşarken yoğun bir bakış. "O doyduğunda ben de yiyeceğim."

Biraz kıpırdandım. Bu şimdiye kadar yediğim en tuhaf şekilde cinselleştirilmiş yemek.

Bu kadar eğlenmemeliydim. "Bana kabilenizden bahseder misiniz? Ailenden?"

Yüzündeki aç, tahrik olmuş ifade kayboluyor ve ifadesinin gerginleşerek bir kayıtsızlık maskesine dönüştüğünü görüyorum. "Benim ailem yok."

"Hiç mi? Peki ya ailen?"

"Öldü." Yüzündeki ifade kapalıydı.

"Anlıyorum. Erkek ya da kız kardeşin yok

mu?"

Başını iki yana sallar. "Annem babam için sadece bir kez yankılandı."

"Ah." Raahosh düşüncelere dalmış görünüyor, ben de devam ediyorum.

"Sende

yakın arkadaşlarınız var mı?"

"Vektal."

Bu adama açılmak, dişlerini karıştırmak gibi bir şey. "Onunla tanıştım. Peki ya diğerleri?"

Bana bakıyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Yakında orada yaşayacağım için mi? Onlar da mı benim kabilem olacak?" Bunu yüksek sesle söylemek beni biraz üzüyor. "Ya beni sevmezlerse?"

Kalın, çıkık kaşları sanki bunu tam olarak kavrayamamış gibi aşağı doğru çekiliyor.

"Sen benim dostumsun. Hoşlanmak ya da hoşlanmamak diye bir şey yok.

Kabilenin bir parçası olacaksın." "Senin için söylemesi kolay," diyorum ona. "Onlarla birlikte büyüdün. Onlarla büyüdün.

aynı tür. Ben konuşmayı bırakmayan tuhaf bir yabancıyım, hatırladın mı?"

Uzun bir süre bana baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Sonra, ne oldu?

sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor, bana bir parça daha et uzatıyor. Alıyorum ve diyor ki, "Kabilemizde şu anda iki yavru var. Georgie'yle birlikte üç olacak.

Ve eğer diğerleri de yankı uyandırırsa, bu daha fazla olacaktır."

Bu bilgiyi özümsüyorum. "Peki ya kadınlar? Kaç kadın?" "İnsanlar olmadan mı? Dört, eğer kitleri dahil etmezseniz."

Yüzüm kızardı. Geriye bir sürü tatminsiz erkek kalıyor. Belki de Raahosh'un beni bir süreliğine bu mağarada saklaması iyi bir şeydir. Acaba yankı uyandırmayan diğer kızlar akşam yemeğindeki hurdalar gibi kavga edecekler mi? "Kaç erkek var?"

"Yirmi dördümüz kaldık. Yirmi çiftleşmemiş."

"Kaldı mı?"

Başını sallayarak bir parça et daha koparıyor. "Burada hayat zor. Birkaç yıl önce kötü bir avda kabilemizin çoğunu kaybettik. Dört adamımız *Ta-li*'yi indiremeden bir kadın öldürüldü." Başını iki yana sallıyor. "Kötü bir zamandı."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Bu yüzden kadınlar artık avlanmıyor. Yapamayacakları için değil, onları tehlikeye atarak kabilenin hayatını riske atmayacağımız için."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve o hemen ağzıma bir lokma daha

et atıyor. Bu bir susturma taktiği gibi geliyor, bu yüzden hızlıca çiğniyorum ve sonra

Devam et. "Ama artık insan piliçleriniz var. Bu da demek oluyor ki artık büyük bir sosis partisi değilsiniz. Bu da kabileyi..." Bir an için saydım. "On iki insan ve sizden otuz kişi, kırk iki kişi olduğumuz anlamına geliyor. Bir sürü avcı var."

"Pek çok kişi arkadaşlarını bir avda riske atmak istemeyecektir," dedi ve ona bir parça daha et uzattı. Kadın eti reddetti ve adam onun yerine yüzünde düşünceli bir ifadeyle eti yedi. "Birçoğu artık hiç avlanmak istemeyecek."

"Neden olmasın?"

"Avlar doğası gereği çok yalnızdır. Karda uzun süre dışarıda kalırız. Eve dönmeden önce ayın tam bir dönüşünü geçirmiş olabiliriz."

"Bir ay gibi mi?"

Omuz silkiyor. "Çoğu yalnız avlanır. Bu şekilde daha fazla yer kaplamak daha kolay.

Küçük av hayvanlarını birçok farklı yönde avlıyoruz ve avları kar altında saklıyoruz, böylece daha sonra, arazi yasak olduğunda ve tüm iyi av hayvanları buzdan kurtulmak için kış uykusuna yattığında geri alabiliyoruz."

"Yani avcılar... çok yalnız mı kalıyorlar? Evde sadece dört kızın olduğu düşünülürse, muhtemelen dünyadaki en kötü şey değildir," diye düşünüyorum. "Yaptığın şey bu mu?"

Başını sallıyor. "Ben bir avcıyım. Kabile mağaralarından çok vahşi doğada vakit geçiriyorum."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden evde geçirdiğinden daha fazla zamanı yalnız geçiriyorsun?"

Parlayan mavi bakışları beni olduğum yerde sabitliyor. "Orada benim için hiçbir şey yok. En azından vahşi doğada halkımın geçimini sağlayabilirim. Evdeyken sadece başkalarının sahip olup da benim sahip olmadıklarımı görüyorum. Bazen bu... zor oluyor." Bakışları

Beni bir kez daha tamamen sahiplenici bir şekilde vuruyor ve arkadaşlardan bahsettiğini biliyorum.

Sertçe yutkunuyorum. Yani mutlu çiftlerin yanında olmamak için kendini uzun süreler boyunca gönüllü olarak sürgüne mi gönderiyor? Kalbim acımayla burkuluyor. Raahosh'un insanların yanında berbat olmasına şaşmamalı. "Kahretsin, senin için üzülmeme neden olma."

Homurdanıyor ve vahşice etten bir parça daha kesiyor, sonra çiğniyor, yüzünde acı bir ifade var. "Senin merhametini istemiyorum, kadın."

"Bu gece benden alacağın tek şey acıma," diye takılıyorum.

Hırlayarak dişlerini gösteriyor. "Sözlerin beni eğlendirmiyor."

"*Seni eğlendirmeye* çalışmıyordum," diye belirtiyorum. Sonra

ayağa kalkıyorum,

sinirli. "Ugh. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Eşimi istiyorum," diye homurdanıyor, hâlâ ateşin başında. "Bu işler böyle yürür. Khui senin ve benim çiftleşmemize karar verdi. Bu konuda hiçbir şey değiştirilemez. Sen benim olacaksın ve hepsi bu."

"Öyle mi?" Ona dönüyorum ve ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Ava gitmek istiyorum. Elmaları nasıl buldun?" Başını eğiyor ve sözlerimi analiz etmeye çalıştığını fark ediyorum. "Bu bir insan deyişi," diye çıkışıyorum. "Avlanmak ve kendi geçimimi sağlamak istiyorum. Ve ne var biliyor musun? Ben de kendim için karar vermek istiyorum. Ne istediğime ne zaman karar vereceğim, lanet olsun?" Kollarımı iki yana açıyorum. "Etrafımdaki herkes ne yapmam gerektiğini bildiğini sanıyor, ama ne istediğimi biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun, çünkü kimse bana sormuyor."

"Avlanmak istiyorsun," diyor Raahosh düz bir

sesle. "Başlangıç olarak bu iyi olur."

"Pekala. Sabah seni ava götüreceğim."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Ruh hali karanlık görünüyor ama ava çıkmama izin mi verecek? "Gerçekten mi? Öylece mi?"

"Sağlandı..." Duraklıyor ve bana bir kez daha hararetli bir bakış atıyor.

"Oh, işte başlıyoruz," diye mırıldanıyorum, sonra devam etmesi için el sallıyorum. Her zaman bir bit yeniği vardır, değil mi? "Bana bırak."

"Bu gece benimle eşler gibi yatarsan seni ava götüreceğim." "Eğer avlanma ayrıcalığı için seninle yatacağımı düşünüyorsan-" "Seks değil. Sevişmek mi?" Bana merakla bakıyor. "Sevişme değil. Sadece
Dokunmak. Birbirimize sarılıyoruz."

Suçlu küçük kalbim yine seğiriyor. O yalnız. Tanrım, ben tam bir pisliğim. Zavallı Raahosh, gelmiş geçmiş en inatçı kadınla sıkışıp kaldı. Yumuşuyorum. "Bununla başa çıkabilirim, sanırım."

Raahosh bana sessizce başını salladı ve sonra doğruldu. "Eğer dışarıda olacaksak mağarayı temizlemeli ve yarınki av için hazırlanmalıyız."

"Hadi yapalım," diyorum heyecanımı gizleyerek. Gerçek şu ki, bu gece onun kollarında uyuyacağım ve bana dokunmasına izin vereceğim için biraz gergin ve telaşlıyım. Aklım daha önceki şiddetli am yalamalarına gidiyor ve içimde bir ihtiyaç nabzı atıyor. Bitim hemen o kadar yüksek sesle mırıldanmaya başlıyor ki elektrikli testere gibi ses çıkarıyor. *Lanet olsun, bit. Biraz itidal göster kızım.*

Sonraki birkaç saat boyunca mağaranın etrafında dolanıyoruz ve şaşırtıcı derecede arkadaş canlısı bir ortam var. Raahosh son birkaç gündür biriktirdiği kazınmış deri postlarla bana bir çift ayakkabı yapıyor. Onları yaratıkların iç organları ve pisliklerinden oluşan bir karışımla işlediğini biliyordum ve sonuçta sert bir deri ve üzerinde biraz kürk vardı.
ayaklarımı sıcak tutmak için. Ayaklarım için bileklerinden ipli eldivenlerden biraz daha fazlası, ama yine de onlardan memnunum. Yayım üzerinde çalışıyorum ve Raahosh'a yay kirişi için ne tür bir malzemeye ihtiyacım olduğunu söylediğimde, seyahat çantasından kalın bir sicime çok benzeyen bir şey çıkarıyor. Yayımı geriyorum ve en iyisini umuyorum, sonra da ok yapmaya koyuluyorum. Bunlar için kemik, kaburga ve kanat kullanmam gerekiyor.

daha kısa olan devekuşuna benzeyen isimsiz bir şeyin kemikleri

Bacaklar - dört tanesi, dikkatinizi çekerim - sonunda mükemmel oldu. Artık alıştığımdan biraz daha kısa ama bir o kadar da hafif ve ölümcül oklarım var.

İyi bir bilemeden sonra uçtaki iğneler. Ateş sönene ve elimde bıçakla uyuklayana kadar saatlerce oklarımı bileyip yivliyorum.

Ben uyanık kalmak için çabalarken Raahosh oku elimden alıyor. "Uyku vakti geldi," diyor bana.

"Ama bende sadece dört tane var," diyorum yumuşak bir itirazla. "Bu çok fazla av değil."

"Mızraklarımız ve bıçaklarımız da var. Avlanmak için daha fazla yol öğrenebilirsiniz."

diyor, yayımı ve oklarımı dikkatlice bir kenara koyarken sesi alçak ve şefkatli. "Gel ve yatmak için soyun, dostum."

Onun eşi olmadığımı söyleyerek itiraz etmeliydim ama ağzımdan çıkan tek şey bir esneme oldu. "Kıyafetlerimle uyuyabilirim."

"Eğer eş olarak uyuyacaksak, hayır," diye mırıldanıyor. "Bana söz verdiğin şey bu."

Ben de öyle yaptım. İtiraz edemeyecek kadar uyku sersemiyim ve o beni ayağa kaldırana ve bacaklarım jöle gibi olana kadar ne kadar bitkin olduğumu fark etmiyorum. Raahosh beni kendisine yaslayıp tuniğimin boynundaki bağcıkları çözmeye başladığında, sert korumasına rağmen sıcak ve garip bir şekilde yumuşak olduğunu fark ediyorum. Kollarında, göğsünde ve vücudunun diğer kısımlarında çıkıntılar vardı.

Elim göğüs kaslarına gidiyor ve yeleğinin altından ovuyorum. "Sen Yumuşak," diye mırıldanıyorum. Ona dokunmak süet ya da deri bir şeye dokunmak gibi. Teninde şimdiye kadar fark etmediğim ince bir kürk tabakası var, ama yumuşak ve çok sıcak ve onu okşamadan duramıyorum. Aslında böyle hissediyorsa ona karşı çıplak uyuma düşüncesine aldırmıyorum.

Bitim mırıldanıyor, küçük fahişe.

"Kollar yukarı." Sesi yumuşak bir törpü gibi ve düşünmeye fırsat bulamadan uykulu bir şekilde ikisini de kaldırıyorum. Bir sonraki anda tuniğim başımın üzerinden uçup gidiyor ve onun önünde üstsüz kalıyorum. Bitim içimde uğulduyor

Tekrar esnerken bile göğüs uçlarım sertleşiyor. "Pantolon," diyor ve beni tutmuyor ya da tuhaf hissettirmiyor, bu yüzden itaatkâr bir şekilde onlardan çıkıyorum ve kıyafetleri teslim ediyorum. Arkasını dönüp eşyalarımı dikkatlice katlayarak yakınıma koymasını uykulu gözlerle izliyorum. Sonra sırtı bana dönük bir şekilde soyunmaya başlıyor.

Bu benim dikkatimi çekiyor. Göğsünün önündeki bağcıkları çözerken ve ardından kendi dar tuniğini çıkarırken kollarının esnemesini izliyorum. Sonra uzun çizmelerini ve pantolonunu çıkarıyor. Onu tamamen süzüyorum Bu noktada, pantolonunun bağlarını çözerken kıçının esnemesini ve yere kaymasını izliyorum. İçinden çıkıyor, bir bacağını rahat bir zarafetle kaldırıyor ve bacaklarının arasından taşaklarının sallanışını görüyorum. Sonra kıçı tekrar esniyor ve kuyruğu sallanıyor ve ben sadece bakıyorum.

Neden bir kuyruk bana seksi geliyor? Neden o gergin kuyruğun üzerinde Kızlık organlarıma korkunç, iğrenç şeyler mi yapacak? Omzunun üzerinden bana bakıyor ve bakışları o kadar ateşli ki, tahrik olup kıvranıyorum. Birlikte çıplak olmamızın iyi bir fikir olduğundan emin değilim, ama istesem bile durabileceğimi de sanmıyorum.

Ve... ben istemiyorum.

Tekrar bana dönüyor ve siki vücudundan öne doğru uzanıyor, uzun ve belirgin. Tamamen ereksiyon halinde ve ben onun farklı anatomisine bakmamaya çalışıyorum. Bakire değilim, ama Raahosh'un korkunç derecede büyük bir aleti var ve üstüne üstlük, tepesinde... sırtlar var gibi görünüyor, kollarında ve göğsünde olduğu gibi engebeli, pürüzlü kaplamalı alanlar.

Bu ya gerçekten harika ya da gerçekten berbat hissettirecek.

Aletinin birkaç santim yukarısındaki körelmiş boynuza bakarken kaşlarımı çatıyorum. Bunu geçen seferden hatırlıyorum, ama ikinci kez gördüğümde beni daha da şaşırtıyor. "Bu ne için?"

Öne doğru bir adım atıyor ve eli beni şehvetle kirleten bir şekilde okşuyor. "Mahmuzum mu?" Omuz silkiyor. "O benim vücudumun bir parçası."

"Evet, ama bir amacı var mı? Yani, dünyalı kızları korkutmak dışında?"

Raahosh elimi tutuyor ve beni kürk yuvasına doğru götürüyor. "Adamlarının böyle şeyleri yok mu?"

"Evet, bu büyük bir hayır."

"Seni korkutuyor muyum? Bu yüzden mi beni geri çeviriyorsun?" Neredeyse umutlu görünüyor.

Tuhaf. "Senden korkmuyorum."

Yüz ifadesi kararıyor. "O zaman beni başka nedenlerle geri çeviriyorsun."

"Bu benim seçimim değil gibi nedenler mi? Bu benim için yeterli bir sebep." Battaniyelere çarpıyorum ve yuvanın en ucuna doğru kayarak içine giriyorum. Battaniyeler güzel ve rahat bir yatak oluşturuyor ama çok büyük bir yatak oluşturmuyorlar.

Yanımdaki yatağa girmiyor ve birden utanarak göğüslerimi gizlemek için yorganı yukarı kaldırıyorum. Bir tek ben varım, çünkü yatağın yanına çömelip beni inceliyor ve çenesini ovuşturup düşüncelere dalarken siki üçüncü bir bacak gibi dışarı çıkıyor. Onun küçük kafasıyla göz teması kurmamaya çalışıyorum.

"Çirkin olduğum için mi?" diye soruyor uzun bir süre sonra. "Bu yüzden mi benimle çiftleşmekten nefret ediyorsun?" Yüzünün yan tarafındaki yara izlerini düşünceli bir şekilde ovalıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Çirkin değilsin."

"Yaralıyım. Eminim fark etmişsinizdir."

Homurdanıyorum. "Ben kör değilim. Bu biraz belli oluyor."

Yüz ifadesi kapanıyor ve ayağa kalkıyor. Duygularını incittim. Kahretsin, adam benden bile daha huysuz. Onu durdurmak için bileğini kavrıyorum ve tüm duyguları gizleyen o dar, bıçak gibi keskin gözleriyle bana bakıyor. "Beni yanlış anlıyorsun," diyorum. Onu incitmememin benim için neden önemli olduğunu bilmiyorum ama önemli. "Bence bu çok açık.

Yaralısın. Bir boynuzun eksik. Ama bunun itici olduğunu söylemedim." Dudaklarımı yaladım. "Hoşuma gitti."

Gözleri yine kısıldı.

Parmaklarım ayak bileğinin yumuşak süetinin üzerinde kayıyor, sert kısmını okşuyor.

Etinin altındaki tendonlar. Bir santimi bile yağdan yumuşak değil. Tamamen zayıf ve vahşi ve... şey, bitli olmasaydım bile, muhtemelen benim tipim olurdu. "Bu durumla ilgili hoşuma gitmeyen tek şey seçeneğim olmaması. Sorun sen değilsin. Benim. Bu mantıklı mı?"

Tekrar çömeliyor ve siki tehlikeli bir şekilde elime yaklaşıyor. Fark etmemeye çalışıyorum, anahtar kelime denemek. "Çiftleşme söz konusu olduğunda başka seçenek yoktur. Khui karar verir. Güçlü çocuklar böyle olur."

"Benim geldiğim yerde kadın karar verir." Tamam, bu biraz geniş olabilir, çünkü pek çok kadın karar veremez, ama ben bununla devam ediyorum. "Adam ona kur yapıyor ve kadın da çabalarını takdir edip etmediğini ona bildiriyor."

Kollarını iki yana açarak mağarayı işaret ediyor. "Mahkemeye çıkmıyor muyum? Tüm çabam size nasıl sağlayabileceğimi göstermek için değil mi?"

"Beni diğerlerinden kaçırıp sonra da kur yapıyormuş gibi davranmak sayılmaz, hayır," diye çıkışıyorum. "Biliyor musun? Nazik olmaya çalışmaktan vazgeçtim. Söylediğim her şeyi yanlış anlamaya kararlısın. Unut gitsin." Yatağa uzanıp yorganı yukarı çekiyorum, sonra sırtım ona dönük olacak şekilde yan dönüyorum.

Yanımda yatıyor. Tabii ki yatar. Adam yüzünü ısırsa bile 'hayır' kelimesini bilmez. Yine de onu görmezden geliyorum, uyumaya kararlıyım. Bir çift gibi uzanmak mı istiyor? Sorun değil - bu onun karısının soğuk omzuyla ilk deneyimi olabilir. *Evlilik hayatına hoş geldin, Raahosh.*

Koluma uzanıp onu okşadığında gözlerimi boş yere deviriyorum. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Fikrimi mi değiştirdin?" Dönüp ona bakmıyorum, çünkü bakarsam suratına bir yumruk yiyebilir.

"Avlanmak hakkında mı? Sabah gitmek istemiyor musun?"

Çenem sıkıştı. "Sen tam bir şantajcı pisliksin."

Duraklıyor. Eli kolumu okşuyor ve beni en az bir sonraki yorumu kadar sinirlendiren bir tepki veriyor. "Bu kelimeleri anlamıyorum. Pislik nedir?"

"Senin insanların. Sıradaki soru?"

Homurdanıyor ve benim iğneleyici yorumumdan rahatsız olup olmadığını anlayamıyorum. "Siyah... posta mı? Nedir bu?"

"Bu, istediğim bir şey karşılığında beni istemediğim şeyleri yapmaya zorladığınız zamandır."

Bu sefer inanmadığını belli eden bir ses çıkarıyor. Uzun parmakları tenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor ve tenim tepki olarak karıncalanıyor. Nabzım bacaklarımın arasında sertçe atıyor ve sadece bu küçük dokunuşla bile ıslandığımı hissedebiliyorum. "İstemediğini söylüyorsun. Bunu istemediğini söyleyen tek şey ağzın."

"Onun da söz hakkı var."

"Çok şey yazıyor," diye ekşiyerek yorum yapıyor.

"İşte bu yüzden biriyle yatamıyorsun." Ondan uzaklaşıyorum. "Bana dokunmayı bırak."

Kıkırdıyor ve eğiliyor, ağzı tenimde geziniyor. "Ah. Çiftleşme ritüelinin devamı mı? Önceden hatırlıyorum."

Ve eli göğsümü kaplıyor, meme ucumu sıkıyor.

Öksürüyorum ve bitim onunkiyle bir senfoni başlatırken bile elini itiyorum. "Ne yapıyorsun?"

Eli göğsüme geri dönüyor, büyük kolu çırpınan göğsümü sabitliyor. Beni tutarken göğsümü okşuyor, sarıyor ve omzumu kemirmeye başlıyor. "Bana gösterdiğin gibi sana kur yapıyorum. Bana sana dokunmamamı söylüyorsun... bu da seni memnun etmem için insan çiftleşmesi konuşması."

"Öyle *değil*!" Ama sonra yüzünü bacaklarımın arasında tuttuğumu, amımla ona sürtündüğümü hatırlıyorum. *Buna dokunmanı istemiyorum.*

Vay be. Bu çocuğa bazı karışık sinyaller gönderiyorum, değil mi? Açıklama zamanı. "Raahosh, sanırım küçük bir konuşma yapmamız gerekiyor. I-" Dişlerini omzuma geçirdiğinde ve sinir uçlarım çılgına döndüğünde sözlerim şaşkın bir çığlıkla kesildi. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Tüm vücudum şarkı söylememeliydi. Ama zevkten çılgına dönmüştüm ve omzumu tekrar ısırıp dilini boynumda gezdirdiğinde karşı koymadım. Peki ya eli bacaklarımın arasından geçip tümseğimi avuçladığında?

Islağım. Çok ıslağım.

Ve inliyorum, karşı koyamıyorum.

"Görüyorsun ya," diye mırıldanıyor, dili kulağıma değiyor. Oh, çıkıntılı. Ben de çıkıntılı olduğunu unutup duruyorum ve etime sürtünmesi beni çılgına çeviriyor. "Sana nasıl kur yapacağımı öğreniyorum Liz'im." Parmakları kıvrımlarımın arasından süzülüyor ve sonra dalıyor, kaygan sıcaklığımı arıyor. Biri göbeğimin açıklığını okşuyor ve ben bir parmaktan daha fazlasını dileyerek ona karşı eğiliyorum. Aletinin sert, imkânsız uzunluğunu sırtımda hissediyorum ve onunla dolmak istiyorum.

"Seks yok," diye nefes alıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, eğer beni yüzüstü yatırıp arkamdan ittirseydi, muhtemelen bunu sorun etmezdim. Ama bir kızın standartlarını koruması gerekir.

"Sana hâlâ kur yapıyorum dostum," diyor alçak bir sesle, göğsünde yankılanan bitin vahşiliğiyle boğazı benimkiyle eşleşecek şekilde uğulduyor. "Söz verdiğimiz gibi bu gece seni yalamama ve zevk almama izin ver."

Kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Kimi kandırıyorum ki? *Dün* dokunmasını istedim. Ellerini her yerimde görmek istiyorum. Vücudumu keşfetmeye devam etmesini ve yumuşak dokunuşlarla yetinmeyip kirli, pis işlere girişmesini istiyorum. "Raahosh," diye inleyerek ona dokunmak için uzanıyorum. Elim koyu renk saçlarının kalın yelesine kayıyor ve bir boynuz buluyorum. Parmaklarıyla bedenimi okşarken, göğsü benimkine karşı sertçe mırıldanırken, gidonu sevinçle kavrıyorum.

"Nektarın amını benim için dolduruyor," diye mırıldanıyor kulağıma ve sonra şefkatle kabuğu yalıyor. "Yudumlayayım mı ve eşimin tadına bakayım mı?"

"Bu çok bayat bir laf," diye nefes alıyorum ama lanet olsun, onun bu bayat lafları beni ihtiyaçtan kıvranmaya itiyor. Parmağı ağrıyan göbeğimin etrafında dönmeye devam ediyor ve onu derine itip beni sikmeye başlamasından başka bir şey istemiyorum.

Büyük parmakları benimle dalga geçmek

yerine. "Corny?"

"Sadece başka bir deyiş," diyorum ona ve sonra parmağını içime daldırdığında garip bir miyavlama sesi çıkarıyorum. "Tanrım, bana böyle dokunmaya devam et."

"Parmaklarımı ister misin?" Yüzünü boynuma gömüyor ve boğazıma sokulurken alnındaki sert çıkıntıların çeneme sürtünmesini hissediyorum. Göğüslerim onun dokunuşu için acıyor ve meme uçlarımla oynamaya başlıyorum, kalçalarımı zar zor içimde hisseden parmağına karşı

sallıyorum. "Yoksa bacaklarının arasındaki meme ucunu çığlık atana kadar yalamamı mı istiyorsun?
isim?"

Boğazımdan dehşete düşmüş bir kıkırdama kaçıyor. "Az önce n-nipple mı dedin?

Bacaklarımın arasında mı?"

Bu onun dikkatini çekti. Ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Öyle değil mi?"

"Hayır! Meme uçları göğüslerin üzerindedir!"

Eli amımdan çıkıp göğüslerime doğru kayıyor ve ıslak parmakları bir meme ucunun etrafında daire çizmeye başladığında inliyorum. "Bunlar meme uçları,

Evet?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Dokunuşu çok iyi hissettiriyor.

"İnsanlar çok yumuşak," diye yorumluyor, büyük başparmağını gergin meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve sonra parmaklarının arasında yuvarlıyor, sert çıkıntısından büyüleniyor. "Biz böyle yaratılmadık."

"Hayır mı?" Yan yerine sırt üstü yatana kadar kayıyorum ve ona bakıyorum. Uzanıp göğüslerinden birini cesurca okşuyorum, elimi meme ucunun üzerinde kaydırıp hissediyorum. Yeterince eminim, kaya gibi hissettiriyor. Parmaklarım üzerinde geziniyor ve şaşırıyorum. "Vay canına. Bu... farklı."

Dokunduğumda nefesi boğazından tıslıyor. Cesaretlenerek başparmağımı meme ucuna sürtmeye devam ediyorum - zaten sert olmasına rağmen, dokunuşumdan zevk aldığını söyleyebilirim.

Bir süre daha göğsümü okşuyor ve sonra ağzı benimkine doğru eğiliyor. Kendime onu öpmenin akıllıca olmadığını söylesem de onu karşılıyorum. Bunun yanlış beklentilerden başka bir şeye yol açmayacağını. Yine de kendime engel olamıyorum. O kadifemsi ten benimkine değdiği ve dudakları dudaklarımla buluştuğu an, ben gidiciyim. Ben de onu öpüyorum, sert ağzının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Eli göğsümü okşarken bile dilimi yalıyor ve ben de onu itiyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, büyük, ağır göğsünü göğüslerimde hissediyorum. Cildindeki çıkıntılar - kollarındaki ve

göğsünün ortasındaki pürüzlü, sert lekeler

- Teninin geri kalanının pelüş süetiyle karışık tuhaf hissediyorum, ama meme uçlarımı ona sürttüğümde, ikilik inanılmaz hissettiriyor. Tekrar inliyorum, bu hissin içinde kayboluyorum.

Aleti karnımı okşuyor ve ön spermin sıcak boncuklarının tenimde ıslak izler bırakarak sürüklendiğini hissediyorum. Beni öpmeye devam ediyor, dili benimkine karşı dans ediyor ve eli yanımdan aşağı inip kalçama dayanıyor. "Eğer bu bir meme ucu değilse, o zaman nedir?"

Ağzına karşı kıkırdıyorum, kadın anatomisi hakkındaki uzaylı anlayışsızlığıyla eğleniyorum. Gerçekten de, sanırım bunun bir meme ucu olduğunu düşünmek mantıklı. "Buna klitoris deniyor. Ya da kısaca klitoris."

Eli kasık kıllarıma doğru kayıyor ve parmaklarını kıllarımın arasında gezdiriyor.

klitorisimi tekrar bulmadan önce. Parmaklarının uçlarını dikkatli bir keşifle üzerinde gezdiriyor, bu da onu kendime doğru sertçe kavramama neden oluyor. "Peki bu hangi amaca hizmet ediyor?"

"Sadece iyi hissettiriyor." Klitorisin anatomik bir amacı var mı bilmiyorum. Böbrek gibi bir şey değil. Parmağıyla tekrar daireler çizdiğinde nefesim kesiliyor. "Oh Tanrım. Gerçekten çok iyi."

"Mm? Dokunduğumda hoşuna gidiyor mu?"

Küçük, hassas bir deri parçasının etrafında tembelce, rahatsız edici daireler çizmeye devam ettiğinde çığlık atıyorum ve tırnaklarım derisine batıyor. Bir bacağımı kaldırıp kalçalarına doluyorum ve pelvisim onun dokunuşuna karşı kıpırdıyor. "Tanrım, evet. Lütfen..."

"Adımı söyleyecek misin Liz?" Çıldırtıcı derecede yavaş, sıyırıcı hareketlerle klitorisime dokunmaya devam ederken bile ağzıma hafif öpücükler konduruyor.

Dudaklarımı yalıyorum, dokunuşlarıyla inliyorum. "Neden?"

"Çünkü benim için geldiğinde eşimin adımı söylediğini duymak istiyorum," diye mırıldanıyor ve çenemi ısırıyor.

Boğazımdan bir inilti daha kaçıyor. "Nasıl..." Tanrım, düşünmek zorlaşıyor. Sadece elini tutmak, iri parmaklarını içime sokmak ve deli bir kadın gibi boşalana kadar sürmek istiyorum. "Nereden biliyorsun... boşalmak üzereyim.
Gelmek mi?"

"Değil misin?" Dişleri çenemi sıyırıyor ve sonra boynumu yalamaya başlıyor. "Sen içene kadar tatlı nektarını kaynağından içeyim mi?"

"Oh Tanrım," diye inliyorum. Tırnaklarım omuzlarına batıyor. İğrenç, tuhaf sözleri beni deli gibi boşaltacak. Zaten çok yaklaşmıştım. "Raahosh... İçimde bir parmağa ihtiyacım var. Elinle sik beni."

Boğazıma doğru inliyor ve dili boynumun tellerine çarpıyor. "Adımı tekrar söyle ve sana ne istersen vereyim."

"Raahosh," diye bağırıyorum ve büyük bir parmağı tekrar göbeğime sürtünüyor. Bu sefer ona karşı eğildiğimde, derinlere batıyor. Adını tekrar haykırıyorum ve cootie'm göğsümde uzun, sert bir zevk titremesi veriyor. "Aynen böyle!
Oh Tanrım!"

"Tekrar söyle," diyor ve parmağını içime sokuyor.

Ben de ona tutunarak karşı koyuyorum. "Raahosh! Raahosh!" Bitim o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki sanki beni boğuyormuş gibi hissediyorum ve sonra tekrar ittiğinde, başparmağı klitorisimi sıyırıyor. Vücudum patlıyor ve boşalırken ağlayarak onun adını tekrarlıyorum.

Parmağıyla tekrar tekrar içime pompalamaya devam ederken nefesi tıslıyor. "Bunu hissediyorum," diyor, sesi merakla yumuşak. "Parmaklarıma karşı sıkılaştığını hissediyorum."

Sıcak bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor ve aşırı duyarlı hissetmeye başladığım için elini itiyorum. Onu uzaklaştırma çabalarımı görmezden geliyor ve yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle içime girmeye devam ediyor.

"Eşim," diyor saygıyla. "Benim Liz'im."

Hay Allah. Eğer onun dikkatini yeni parlak oyuncağından uzaklaştırmazsam, beni gerçekten 'sahiplenmeden' bu işten kurtulamayacağımı hissediyorum. Tabii ki, bu düşünce vücuduma bir ürperti daha gönderiyor ve kalçalarım elinin etrafında sıkılıyor, bu da yardımcı olmuyor. Biti göğsünde daha da yüksek sesle mırıldanıyor ve her ikisi de kulaklarımda bir kakofoni gibi geliyor.

"Tadına bakmama izin ver," diyor ve vücudumda aşağı doğru hareket etmeye başlıyor.

Bekle, bekle, bekle. Buna tekrar hazır değilim. Bacaklarım hâlâ erişte gibi titrerken olmaz. "Aslında," diyorum bir fikre tutunarak. Bir elimi büyük kolundan aşağı kaydırıyorum ve sonra cesurca önüne doğru hareket edip o büyük, devasa aleti kavrıyorum. "Seninle oynama sırası bende. İnsanlar böyle kur yapar."

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu kur yapmak mı?"

"Bazı çevrelerde öyle," diyorum ona ve tutuşundan sıyrılıyorum. Parmağı içimden kayıyor ve bir an için kendimi o kadar boş hissediyorum ki sırtüstü yatıp beni becermesine izin vermek istiyorum. Bu muhtemelen sadece

Ama bitli konuşuyor. Ve ben onun tarafından yönetilmemeye kararlıyım, bu yüzden dikkatini çekmek için elimi sikinde yukarı ve aşağı kaydırıyorum.

İşe yarıyor. Nefesi tıslıyor ve eli benimkini kapatıyor. "Bekle-"

"Sorun değil," diyorum ona, sikini sıkan elimi biraz serbest bırakarak. "Bir süredir seks yapmadınız mı?" Kabilede dört kadın olduğu ve ikisinin bebeği olduğu düşünüldüğünde bu haklı bir endişe. "Yavaştan alabiliriz."

Çenesi sıkıştı ve elimi çekerek benden uzaklaştı. "Gerçekten çok uzun bir süre mi?"

"Fark eder mi?" diye homurdanıyor.

Vay be. Kendime gerçek bir uzaylı bakire buldum. Uzun bir süre ona bakıyorum ve sonra kalbim sempatiyle sıkışıyor. Çirkin olduğunu düşünmesine şaşmamalı. Kabilesinden hiç kimse ona dokunmadıysa, çirkin

olduğunu düşünüyor olmalı.
nasıl göründüğünden dolayı. Sadece dört kadının olduğu bir kabile

Bayanlar erkekleri seçebilirler - tabii ki bitle çiftleşene kadar. Sanırım Raahosh'un hiç böyle bir deneyimi olmamış.

Zavallı adam. Hiç sevgi dolu bir dokunuşa sahip olamayacak mı? Bir okşama? Sadece eğlenmek için mi? Çok şey kaçırdı. Onu sürekli kendimden uzaklaştırdığım için birden kendimi bir pislik gibi hissettim. Muhtemelen ben, milyonlarca
Onun için hayaller kurarken benim onu geri çevirmem acı verici olmalı.

Hayatının ne kadar yalnız geçtiğini ve benim onun için ne ifade ettiğimi anlamaya başlıyorum.

Birdenbire, bunu onun için iyi hale getirmek istedim. Artık mesele Raahosh'un dikkatini dağıtmak değil, böylece benimle alay etmeyi bırakacak. Bu, onun için de ağır bir sevişmeyi eğlenceli hale getirmekle ilgili, böylece seksi ve çekici olduğunu görebilecek ve
Her şeye rağmen birileri onu istiyor.

"Bana güveniyor musun?" Elimi göğsüne, kalbinin üzerine koyarak soruyorum. Kaşlarının üzerindeki deri gibi pürüzlü ve çıkıntılı olmasına rağmen güvenli bir nokta.

Bir an tereddüt eder ve sonra çenesini sıkarak başını sallar.

"O zaman arkana yaslan," diyorum yumuşak bir sesle. "Ve eşinin seni biraz tatmin etmesine izin ver. Bunların hepsi insanların çiftleşme ritüellerinin bir parçası."

Uzun bir an için geriliyor ve beni reddedeceğini düşünüyorum. Sonra dönüyor ve kürklerin içinde sırt üstü uzanıyor, siki havaya kalkıyor. Beni izleyebilmek için dirseklerinin üzerinde yükseliyor, gözleri parlıyor
Yoğunluk yarıkları.

Bunun biraz uzun sürmesi için yavaş gitmem gerekecek. Deneyimsiz bir adam için orgazmı uzatmanın yollarını düşünmeye çalışarak beynimi zorluyorum. Kulaktan kulağa oynamak zorunda kalacağım. Çok çabuk boşalırsa utanacak ve
ve ben bunun olmasını istemiyorum.

Ellerimi kalçalarına koydum ve bekledim. "Bu iyi mi?"

Sıcak bakışlarla beni izliyor ve uzun, gergin bir andan sonra başını sallıyor.

"Seni keşfedebilir miyim?"

Aleti seğiriyor ve başında daha fazla sperm birikiyor. Ben izlerken dişlerini sıkıyor ve tekrar başını sallıyor.

Belki de önce biraz rahatlasam iyi olur. Bu yüzden öne doğru kayıyorum, kollarımı yanlarıma doğru itiyorum, böylece göğüslerim (etkileyici olmasa da) birbirine bastırıyor. "Seni boşaltacağım," diyorum ona, tırnaklarımı bir kalçamda hafifçe gezdirerek. "Ve sonra seninle zaman geçireceğim. Tamam mı?"

"Yapman gerekeni yap." Sözlerinde gerginlik var. Zavallı şey. Muhtemelen patlamak üzere ve bu konuda biraz garip hissediyor. Benim bitim
deli gibi mırıldanmaya devam ediyor ve ben öne eğildiğimde daha da yüksek sesle gürlüyor.

Boyunu elimle kavrıyorum ve parmaklarım tam olarak birleşmiyor. Bu... ilginç. Ayrıca üst kısmı sert ve çıkıntılı ve bunu fark edince kalçalarım tekrar birbirine kenetleniyor. Sünnetli değil ve onu sünnet derisinden kavrıyorum ve sonra onu bir kez pompalarken sikinin üzerinde sürüklüyorum.

Nefes nefese kalıyor ve sonra sıcak meni elime sıçrıyor, sikinin büyük başından fışkırıyor. Vücudu sarsılıyor ve elimi tekrar kalçasının üzerine koyuyorum. "Sorun değil," diyorum ona ve sonra bana bakarken eğilip sikinin başını meniden temizlemek için yalıyorum.

Hiçbir zaman spermin tadını sevmedim - alışamadığım ağartıcı bir tadı var - ama bit ayarlamasıyla
duyuları, onda sert bir tat yok, sadece hafif bir tür misk tadı var ki bu aslında... oldukça hoş. Onu kucaklamak ve sikini temizlemek bir zevk ve boğuk inlemeleri ve nefes tıslamaları da beni oldukça iyi hissettiriyor.

Onu dilimle temizlemeyi bitirdiğimde başımı kaldırıp dilimin ucuyla sikinin başını bir kez daha okşuyorum. "Şimdi seninle oynayabilir miyim?"

Burun delikleri genişler ve keskin bir nefes alır, sonra başını sallar.

"Eğer tekrar gelirsen," diye uyarıyorum onu, "Sorun değil. Ama sana karşı nazik olmaya çalışacağım." Yüzündeki ifade kuşkuya dönüşürken ona göz kırpıyorum.

Sonra parmaklarımı kalçalarında aşağı yukarı sürüklüyorum, benden farklı olduğu yönleri keşfediyorum. Ben ortalama bir kızım - ortalama boy, ortalama kilo, ortalama göğüsler. Buna karşılık Raahosh bir metreyi aşkın kayrak grisi kaslara sahip. Büyük kalçalarının yanlarında çıkıntılı plakalar var, göğsünden aşağıya doğru mutlu bir iz bırakacak yere kadar inen bir çıkıntı çizgisi var

Kasıklarında kıllar, kollarında ve omuzlarında çıkıntılar olsaydı. Elimi sırtının alt kısmında gezdirsem omurgasının da çıkıntılı olacağından şüpheleniyorum.

Tabii ki bakacak daha ilginç şeylerim var, onun aleti gibi. Ellerim tekrar sikine doğru kayıyor. Buna direnmek imkânsız, çünkü

Lanet şey muhteşem. Uzun kalın, ağır, koyu mavi bir taç ile, burada başka her yerden daha kadifemsi hissediyor. Taşakları etkileyici bir boyutta, kesesi kasıklarına karşı sıkı.

Mavi toplar. Kıkırdıyorum. Bu cümle hiç bu kadar doğru

olmamıştı. Kaşlarını çatıyor ve keşfetmeye çalışan

ellerimi savuşturuyor.

"Sana gülmüyordum," diye açıklıyorum dudağımı ısırarak. "Sadece insanlar arasında mavi toplarla ilgili bir deyişe gülüyordum."

"Ne demişler?" Eğilip onu tekrar elime aldığımda nefesi boğazında düğümleniyor, sonra şaftını aşağı yukarı kemirmeye başlıyorum.

"Önemli değil." Dilimi kalın bir damardan aşağı sürüklüyorum ve sonra engebeli çıkıntıların üzerinden geri çıkıyorum. "Bu nasıl bir his?"

Cevap vermeyince başımı kaldırıp bakıyorum.

Parlayan mavi gözleri beni yoğun bir bakışla sabitliyor. "Neden duruyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Sana bir soru sorduğum için mi?"

"Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor." Sesi ihtiyaçtan

boğuklaşıyor ve kelimeleri söylerken bile sikinde daha fazla pre-cum boncuklanıyor.

"Yeterince iyi bir cevap." Hangi dokunuşlardan hoşlandığını bulmak için uzunluğunu yalamaya ve kemirmeye geri dönüyorum. En çok tepkiyi dişlerimi hassas derisinde gezdirdiğimde ya da sikinin tabanını sertçe sıktığımda alıyorum.

Doğal olarak ikisini de biraz yapıyorum, ta ki elimi itene ve alnı terleyene kadar. Yine de bakışları benden ve bakımlarımdan ayrılmadı. Dışarıya başka bir uzaylı gemisi inse, gözlerini kaçıracağından şüpheliyim. Ağzımdan tamamen büyülenmiş durumda.

Vücudunu keşfetmeye şaftının tepesini, sert, çıkıntılı kısmını birkaç kez yalayarak devam ediyorum ve sonra üstündeki başparmak benzeri çıkıntıya geçiyorum. "Buna ne diyordun?"

"Bu bir mahmuz."

"Klitoris gibi bir şey mi? Dokunursam iyi hissettiriyor mu?" Parmaklarımı deneysel olarak üzerinde gezdiriyorum. Onun sikinden farklı bir his veriyor. Penisi sert kasların üzerinde kadife gibi hissedilirken, mahmuzu... garip hissettiriyor. Biraz kemik gibi, ama deri ve etle kaplı. Sikininki gibi sönmüyor ya da büyümüyor ve parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde, Raahosh sikini yaladığımda verdiği tepkiyi vermiyor gibi görünüyor.

Omuz silkiyor. "Yaptığın her şey iyi hissettiriyor."

"Ama bu şey gibi hissettirmiyor...hmm. Yalarken yıldırım çarpmış gibi mi?" Eğilip deneysel bir yalama yapıyorum ve yüzünü izliyorum.

Aleti tepki olarak sallanıyor. "İyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor.

Ama onun çıldırmasını istiyorum. Bu yüzden sikine doğru ilerliyorum, başını avucumun içinde sıkıyorum ve sonra yarığını yalıyorum. "Peki ya bu?"

Ben daha cümlemi bitiremeden, nefes nefese elime sarılıyor. Gözleri kapanıyor ve inleyerek tekrar kürklerin içine düşüyor.

"Evet, bu daha iyi hissettiriyor. Tamam, öğrendiğim iyi oldu." Onun sikini yalamaya ve emmeye geri dönüyorum, çünkü bir kızın bildiği şeylere bağlı kalmaktan asla zarar gelmez.

Aslında mahmuzunun büyük bir zevk noktası olmamasına seviniyorum, çünkü bir siki nasıl çalıştıracağımı biliyorum. Bununla ne yapacağımı pek bilmiyorum. Onu bir süre daha emiyorum ve sonra aklıma bir fikir geliyor. Eğildim ve elimle sikini çalıştırırken mahmuzunun tabanını dilledim.

Tüm vücudu sarsılıyor. Raahosh bir çığlık atıyor ve sonra bir kez daha tepeye çıkarken elim sıcak, yapışkan dölle kaplanıyor.

Dilimi mahmuzunun alt tarafına sürtmeye devam ediyorum ve o da boşalmaya devam ediyor, kalçaları titriyor. O şeyi bana saplamamak için hareket etmemek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim, ama onu bu kadar sert boşalttığım için memnunum. Başımı kaldırıyorum ve parmaklarımda parlayan döllere hayranlıkla bakıyorum.
"Sanırım her şeye rağmen duyarlısın."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra elimi tutuyor. "Yapmamalıydım-"

"Hayır mı?" O daha fazla huysuzlanmadan araya giriyorum. "Ağzıma boşalmak mı istedin?"

Raahosh'un burun delikleri tekrar parlıyor, bu sözlerimi kabul ettiğinin tek işareti. Aww. Utangaç biri. Ona mutluluk dolu bir gülümseme veriyorum ve sonra esniyorum. "Biraz su alıp bizi temizleyeceğim ve sonra yatağa dönebiliriz. Tamam mı?"

Göğsündeki mırıltı - ve benimki - düşük bir gümbürtüye dönüştü. Onun biti şimdilik doydu. Benimki de öyle. Yine de ayağa kalkıp yanağımı okşadığında şaşırıyorum. "Burada bekle."

Bunu yapıyorum ve bir süre sonra elinde küçük, yumuşak bir post ve su tulumuyla geri dönüyor. Elimi eline alıyor ve su ile kürkü kullanarak beni menisinden arındırıyor. Düşünceli bir jestti ve kendini de temizlemesini takdirle izlemekten kendimi alamıyorum.

Adamı çoğu zaman sevmesem de, bakması çok güzel.

Su tasını raftaki yerine geri koyuyor ve sonra yatağa dönüyor. Aleti yarıya inmiş -neden bakıp durduğumu bilmiyorum ama bakıyorum- ve sert yüzünde daha yumuşak bir ifade var. Tekrar yanağıma dokunuyor. "Şimdi uyur musun? Yarın erken bir gün olacak."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve birden ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Sanırım endorfin sonrası parıltı çabuk geçiyor. Başımı sallayıp uzanırken bitim onunkine bir şarkı mırıldanıyor.
kürklere geri döndüm. Uzanır uzanmaz yanıma geliyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bedenim onunkine sokuluyor ve o sıcacık, kolları beni bedenine sarıyor. Boynumu okşuyor ve eliyle göğsümü okşuyor.

Dalga geçtiğimizi çok fazla düşüneceğinden endişeleniyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, biliyorsun," diyorum ona. "Seni hâlâ eşim olarak kabul etmedim."

Kendini beğenmiş bir sesle, "Yine inkâr ediyorsun," diyor. "Ne istersen söyle. Bu kur yapma ritüeline uyacağım."

Gah.

RAAHOSH

Herhangi bir sa-khui avcısı dün gece benim kadar iyi uyudu mu? Uykulu insan eşimin yumuşak, kuyruksuz poposuna bastırdığım aletim sertleşmiş halde uyandım ve daha önce hiç hissetmediğim bir memnuniyet duydum. Liz
Bir şeyler mırıldanıyor ve battaniyenin altına daha da gömülüyor, ben de elimi omzunda ve sırtında gezdirerek yumuşak insan vücuduna hayran kalıyorum.

Dün gece ağzıyla yaptığı şeyler... hatırladıkça benim de ağzım kuruyor. Eminim bu tür şeyler arkadaşlar arasında yapılmaz?
Belki de insanlar daha yaratıcıdır. Her neyse, bunun için mutluyum - ve onun için. Garip insan kurunun sonuna yaklaşıyor olmalıyız ve benim

Sikim onun derinliklerinde kılıflanmak için can atıyor. Şimdi bile khui'm Onu düşündüğünde yankılanıyor ve onunki cevap veriyor, göğsünde şarkı söylüyor.

Birkaç dakika daha uyumasına izin veriyorum ve kendimi mağaranın dışında rahatlatıyorum, sonra ateşin kömürlerini yakmak için geri dönüyorum. Günün büyük bir kısmında avda olacağız ama döndüğümüzde ateş çukurunun sıcak olmasını istiyorum ki ona kemiklerden lezzetli bir et suyu yapabileyim. Benim kırılgan insan eşim hâlâ solgun ve zayıf; iyi çiğ et yemesine ve içinde güçlü bir khui olmasına rağmen hâlâ istediğimden daha narin. O zaman onu hasta bir yavru gibi besleyeceğim. Doyurucu yemekler ve ilik dolu et sularıyla

yanakları renklendi.

Bu renk garip bir pembe olsa bile.

Makat bezimi ve çizmelerimi giyip tuniğimi omuz silkiyorum. Bütün gün dışarıda olacaksak sıkı giyinmesi gerekecek ve onu yakından izlemem gerekecek. Liz ayak uyduramadığında bunu kabul edecek bir tip değil. Halsizlikten sendelese bile itiraz edecek, hırlayacak ve talepte bulunacaktır.

İradesinin gücünü takdir ediyorum ama vahşi doğada güvende olmak daha iyidir.

Dikkatli bir avcı başarılı bir avcıdır.

Uyuyan bedeninin yanına diz çöküp yorganı çekiyorum. Solgun insan vücudu yumuşak kıvrımlardan oluşuyor, kıçının nazik kabarıklığı dokunmamı istiyor. I

Yuvarlak kalçalarına ve yarı gizli bir göğsünün kıvrımına hayranlık duyuyor ve bu gece bana ne gibi zevkler göstereceğini hayal ediyorum.

Belki de tuhaf insan ritüellerinin bir parçası olarak tüm zaman boyunca protesto ederek beni amına kabul edecek.

Ve evde olacağım.

Uyanmayınca onu dürtüyorum. "Gel dostum. Saat geç oldu ve güne başlamamız gerekiyor."

İnliyor ve battaniyenin içinde yuvarlanıyor, bana kışkırtıcı bir

göğüslerine ve bacaklarının arasındaki yumuşak kürke baktı. "Senin değil

Dostum," diye esniyor. "Dün gece sadece eğlence içindi." Sonra kürkleri tutup tekrar üzerine çekiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Yine mi bu? Beni bedenine alıp almaması önemli değil. Khuilerimiz karar verdi. Beni ağzına aldı ve patlattı. Tabii ki çiftleştik. Sinirlenerek battaniyeleri yırtıp bir kenara attım. "Eğer eşim değilsen, o zaman sana karşı yumuşak davranmama gerek yok, değil mi? Kalk yoksa diğer tembel avcılara yaptığım gibi yüzün karla dolacak."

Gözlerini açıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Ciddi misin? Mısır gevreğine kim işedi? Kötü bir ruh hali içindesin."

"Ve sen de yavaş davranıyorsun. Avlanmak mı istiyorsun yoksa sensiz mi gideyim?" "Geliyorum, geliyorum," diye homurdanarak doğruluyor.

"Dick."

"Halkımın şarkısı mı?" Sözlerini hatırlayarak ona cevap veriyorum.

"Tamamdır."

- - -

Liz hareket edip yataktan kalktıktan sonra hızlanıyor ve artık onu beklememe gerek kalmıyor. Ateşi yakıp mağarayı geride bırakıyoruz ve ona bir sa-khui avcısının vahşi doğada nasıl hareket ettiğini göstermeye başlıyorum. Eğer sadece ben olsaydım, kuyruğuma birkaç dal bağlar ve izlerimi örtmek için yürürken onları karda çırpardım. Ama Liz'le birlikte seyahat ettiğim için
Ayrılırsak diye izler kalsın. Mağaraya dönüş yolunu bulabilmesini istiyorum.

Ayrıca? Kuyruğu yok.

Karda ilerliyoruz ve Liz kar ayakkabısı denen bir şey öneriyor. O benden daha küçük ve büyük kar yığınları onun beline kadar ulaşıyor. Onun önerisiyle ağaçlara yöneliyoruz ve birkaç ince sap buluyoruz.

Böylece mağaraya döndüğümüzde arkadaşım ayakkabı konseptiyle oynayabilir.

Dışarıda olduğu için mutlu. Yanakları kızarmış ama gözleri ışıl ışıl parlıyor ve yüzünde bir gülümseme var. O zaman gurur duyuyor yayını da gösteriyor. Kalçalarımın üzerine oturup birkaç atış yapmasını izliyorum. Tuhaf bir silah, taş yerine dart atan bir sapan gibi. Dartlarını fırlatmak için ipi çekiyor ve mutsuzca mırıldanıyor birkaç metre uzağa düştüğünde. Yayın kendisinde bazı ayarlamalar yapar ve kirişteki küçük tüyleri ayarlar ve sonra tekrar dener ve bu kısa mesafeden bir ağaca hızla vurabiliyor. Etkilendim. "İlginç bir silah. Oldukça zekisin."

Bana gülümsüyor. "Gençken sürekli yayla avlanırdım. Bu tam olarak aynı değil ve ilerledikçe ayarlamak zorunda kalıyorum, ama yakın. Sanırım işe yaramasını sağlayabilirim." Liz belini sıvazlıyor. "Şimdi bir yay yapmam gerekiyor.

"Ok torbası buraya girecek."

Başımı salladım. "Döndüğümüzde sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Dudağını ısırıyor, yüzünde mutluluk ifadesi var ve khui'm şarkı söylemeye başlıyor.

Düz, tuhaf insan yüz hatlarıyla bile çok güzel. Khui'si benimkine karşılık veriyor ve gülümsemesi biraz duraksıyor.

Ah evet. Garip insan ritüellerinden biri daha. Çiftleşmeyi reddetmek. Bunu görmezden geliyorum ve şimdi gökyüzünde yüksekte olan ikiz güneşleri işaret ediyorum. "O halde avlanmaya hazır mısın? Suya doğru gidebiliriz."

"Su mu?" Parlıyor. "Başka bir ısıtılmış akarsu mu? Banyo yapabilirim." Tuniğini kaldırıyor ve burnunu kırıştırıyor. "Biraz terledim."

Kokusu bana parfüm gibi geliyor ama omuz silkiyorum. "Yıkanabiliriz ya da avlanabiliriz."

"Hadi avlanalım. Belki bu gece daha sonra yıkanabiliriz?" Yüz ifadesi masum. "Eğer bir şey yakalarsak, sırtımı yıkamana bile izin verebilirim."

Ona tüm karlar içindeki en yavaş, en halsiz yaratığı bulacağım, böylece onu oklarıyla doldurabilir.

LIZ

Raahosh ile avlanmak çok eğlenceli. Hava berrak ve kar yoğun olsa da ikiz güneşler parlıyor ve dışarı çıkıp keşfetmek iyi hissettiriyor. O mağarada çok uzun süre kapalı kaldım. Raahosh pek sabırlı bir adam değildir ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Yayım üzerinde çalışılıyor ama birkaç deneme atışından sonra onu çalıştırabileceğimden eminim.

"İşte," diyor Raahosh sarp bir tepeye tırmanırken. Başındaki bir tutam saçı çekip bırakıyor ve rüzgârın tersine gidip gitmediğimizi kontrol ediyor. Homurdanıyor ve sonra eliyle ufku işaret ediyor. "İzleri görüyor musun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bu kadar uzaktan bir şeyi nasıl görebiliyorsun?"

Çenemi tutup aşağı doğru eğiyor. "Kara bakmıyorsun."

Ondan uzaklaşıp tepenin üzerinden aşağı bakıyorum. Yeterince eminim, orada
karda izler var. Bir sonraki tepeye doğru ilerliyorlar. "Yani doğru yöne mi gidiyoruz?"

"Öyleyiz," diye kabul ediyor. "Kara bakarsın... ya da burnunu takip edebilirsin."

"Burnum mu?"

"Topraktan ısıtılmış olarak gelen suyun kokusu."

Kokluyorum ve haklı - havada hafif bir çürük yumurta kokusu var, bu da yakınlarda su olduğu anlamına geliyor. "Anladım."

Ağır bir kaşını bana doğru kaldırıyor, ki bu etkileyici çünkü alnı o kadar kaplamayla neredeyse kıpırdamıyor. "Baban sana ne tür bir avcılık öğretti?"

"Eğer bu ölmüş babamı hedef alan bir şakaysa, kıçına tekmeyi basarım-"

Tekrar çeneme uzanıyor ve ben elini savurmadan önce başımı ona doğru eğiyor. Sert ağzının kenarları eğlenerek kıvrılıyor. "Çok savunmacısın. Hiçbir şey demek istemedim. Silahlarınız farklı. Farklı avlanma yöntemleriniz olduğunu düşündüm."

Oh. Biraz rahatladım. "Babamın taşrada bir arazisi vardı.
Bir geyik körlüğü vardı ve patikaların yakınına kurardık." Ona geyik perdesinin ne olduğunu kelimelerle anlatıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor. "Ve tabii bir de geyik mısırı ya da tuz yalağı var."

"Geyik mısırı mı?"

"Evet, onları her gün aynı yerde besliyorsun falan. Sonra güzelleşip şişmanladıklarında ve sadakaya alıştıklarında, onları kovalamak yerine size geliyorlar."

Homurdanarak onaylıyor ve sonra bir elini gözlerine siper ederek kara bakıyor. "Ev mağaralarımızda bunu birkaç iki dişiye yapan yavrularımız var. Ama biz o yaratıklara 'evcil hayvan' diyoruz."

"Hey," diyorum savunmacı bir tavırla, koluna vurarak. "Her ailenin bir dondurucu dolusu taze et almaya gücü yetmez, biliyorsun. Hayatta kalmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yaparsınız, Bay Judgey." Elbette ben de küçükken babama aynı şeyi söylediğimi hatırlıyorum. Tencere dibin kara, seninki benden kara. "Masaya yemek koyacaksan, avlanırsın."

"Akıllıca sözler," diyor. "Ama şimdi iz sürmeyi

öğrenmelisin." Haklı tabii. "Önden git, ey bilge kişi."

Tepelerin üzerinden geçiyoruz ve ben de onu takip ederek karda ilerliyorum.

Yaklaşık elli metre ötede, karlara karşı parlak mavi, fokurdayan bir su havuzu görüyorum. Bu harika bir şey... ama önümüzde yaklaşık beş metrelik bir uçurum var ve en az yirmi ya da otuz metrelik dik bir düşüş var. Suyu içen, Bambi ile çoban köpeği karışımı bir şeye benzeyen, tüylü, midilli benzeri bir yaratık.

"Dvisti," diyor Raahosh.

"Okey-doke. İyi bir yemeğe benziyor." Yayımı çektim ve bir
Okunu at, sonra nişan al. Rüzgar bana karşı ve oldukça uzaktayız. Yayın çekişine hâlâ alışamadım ve iğneye benzeyen kemik oklarım en iyi ihtimalle şüpheli. "Onu buradan vurabileceğimi sanmıyorum. Oraya nasıl ineceğiz?"

"Burada bekle," dedi bana, doğrulurken. "Ben aşağıya inen bir yol bulacağım." Raahosh elinde mızrağıyla uzaklaşıyor ve ben onun kıçını biraz süzebiliyorum.

Birazcık.

Okumu gevşetiyorum ve yaratığa bakıyorum, ayrılıp ayrılmayacağını görmek için onu izliyorum. Onu izlemeye o kadar odaklanmışım ki, arkamdan duyduğum *cıvıltıyı* neredeyse kaçırıyorum. Ama sonra tekrar oluyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Lanet olası bir Ewok var. Ohmigod.

Tamam, bu gerçek bir Ewok değil. Daha çok uzun kolları ve bacakları olan aşırı büyümüş bir Furby'ye benzeyen tüylü bir şey, ama yuvarlak gözleri
Ben çok sevimliyim. Tekrar cıvıldıyor ve sonra bir iki adım ileri fırlıyor, sonra geri gidiyor. Bana göz kırpıyor, sonra hareketi tekrarlıyor ve bir daire çizerek koşuyor.

Bu bir oyun mu? Tüm saçlarına ve gaga gibi suratına rağmen genç görünüyor. Belki de büyük, sıvı gözleri yüzündendir. Bana tekrar *cıvıldadığında,* ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bu kötü olabilir. Mutlu, tombul bir ayı yavrusu bulup da anne ayının birkaç metre ötede olduğunu fark etmek gibi. "Raahosh? Hâlâ burada mısın?"

Başını eğip kaçıyor ve ben de yavaşça okumu atış pozisyonuna geri getiriyorum. Cıvıltı tekrar duyuluyor-

Ve sonra başka, daha derin bir yaratığın sesi tarafından tekrarlanır. Ve bir başkası. Ve bir başkası. Arkamdaki karlı sırtlara baktığımda

her yerden ortaya çıkıyor. Kirli, keçeleşmiş saçları ve şişkin gözleri olan uzun, tüylü yaratıklardan daha fazlası.

Haklıymışım. Bu bir bebek. Diğerleri o kadar dost canlısı görünmüyor. "Raahosh?" Tekrar sesleniyorum, en büyüklerinden biri okumu kaldırıyor.

bana doğru geliyor. "Yardım edeyim mi?"

"Liz," diyor Raahosh kısık bir sesle, yanımda. Kalbim küt küt atarak ona bakıyorum ve birkaç metre ötede, mızrağını hazır tuttuğunu görüyorum. O şeylerin üç büyük, iğrenç versiyonuyla göz göze gelmiş. Bana bakmıyor ve duruşu bir savaş duruşu. Biri kılını kıpırdattığı anda saldırmaya hazır.

"Bunlar ne?" Tıslıyorum. Biri bir adım daha atıyor, ben de bir uçurumun kenarında olduğumu hatırlayarak geriye doğru bir adım atıyorum. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Onlar metlaklar. Ve bir tane olan yerde yüz tane vardır."

"Ben yüz tane görüyorum," diyorum, biraz abartarak. Sadece birazcık. Muhtemelen sadece iki düzine kadar vardır. Vay be. Hepsi bu kadar.

"Dostum," diyor Raahosh alçak bir sesle. "Sana kaç dediğimde kaçmalısın. Tartışmayın."

Neden bahsediyor bu? Kaçabilmem için onların dikkatini mi dağıtacak? "Ne? Hayır! I-"

"Liz," diyor tekrar, uyarırcasına. Ona doğru bakıyorum ve eli mızrağının üzerinde kenetleniyor. "Benimle tartışma. Şimdi - git!" Bununla birlikte, bir savaş çığlığı atıyor ve ileri atılıyor.

Siktir et şu sesi. İlk okumu nişan alıyorum ve tam ilk yaratık ağzını açıp hırlayarak bana doğru hamle yaptığı sırada fırlatıyorum.

Dördüncü Bölüm

RAAHOSH

Önümdeki sahne en kötü kâbuslarımdan fırlamış gibi. Liz'in küçük formu uçurumun kenarında duruyor, garip silahı ellerinde sıkılı. Metlaklar - vahşi, öngörülemez yaratıklar - etrafını sarmış. I
birkaç saniye içinde bir avcıyı lime lime ettiklerini gördüm.
bir başkasının yanından sanki o yokmuş gibi geçip gittiklerini gördüm.
Anlaşılmaları imkansızdır ve kışkırtıldıklarında vahşileşirler.

Ve bir yavru Liz'in bacağının yanında duruyor, ki bu kesinlikle tahrik sayılır. Ona tekrar "Kaç," diye emrediyorum ama inatçı kadın beni dinlemiyor.

Onun yerine, kemik şeritli oklarından birini kaldırıyor ve nişan alıp bekliyor. Metlaklardan biri iriliğini gösterdiğinde içimi koruyucu bir öfke kaplıyor,
sarı dişlerini bana doğru çevirdi. Eşime zarar vermeyi mi düşünüyorlar? Bu kadar uzun süre bekledikten sonra onu benden almayı mı? Kemiklerini kıracağım ve pis dişlerini ezeceğim.
Ona dokunmalarına izin vermeden önce çizmelerimin altındaki postlar. Boğazımdan vahşi bir hırıltı kaçıyor ve ölümcül kemik bıçaklarımdan birini kılıfından çıkarıyorum, mızrağım diğer elimde.

Liz geriye doğru bir adım daha atıyor, uçurumun kenarına daha da yaklaşıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve saf bir korku dalgası üzerimden geçiyor.

"Liz," diye bağırıyorum metlaklardan biri ona doğru ilerlerken. "Beni geç. Git *şimdi*. Ben onların dikkatini dağıtacağım. Çabuk olun!"

"Seni bırakmayacağım," diye sesleniyor, kendisine en yakın metlaktan

gözlerini ayırmadan.

"Aptal olma," diye homurdanıyorum ona daha da yaklaşırken. İki adım daha atarsa uzun kollarıyla ona ulaşabilecek. Hızlı hareket etmesi gerekiyor. "Gel, Liz-"

Ona doğru hamle yaparken kalbim durdu. Haykırıyorum ve ileri atılıyorum, mızrağım uçuyor. Havada uçuyor ve değerli eşime uzanan metlakın yan tarafına çarpıyor. Sendeliyor ve sonra öne doğru düşüyor, hâlâ ona uzanıyor. Öfkeyle haykırıyorum ve karda fırtına gibi ilerleyerek onun önünde duruyorum.

Başka bir yaratık körük çalarak göğsüne vurmaya başlar ve
Karların üzerinde öfkeli bir çağrı. Diğer metlaklar karşılık veriyor ve biri ileri atılıyor. Bu taktikleri daha önce de görmüştüm. Bizi uçurumun kenarına atacaklar ve öldüğümüzü anladıktan sonra leşlerimizi toplayacaklar. Geri çekilmeyi reddediyorum.

Sssssthok.

Liz'in kemik iğnelerinden biri uçarak geçer ve büyük erkeklerden birinin göz çukurunda belirir. İnliyor ve seğirerek karın içine düşüyor. Atışı çok güzel ve silahın potansiyelini görüyorum.

"Koluna dikkat et," diye sesleniyor bana, bir ok daha kaldırıp nişan alırken. Bir diğeri üzerimize atladığında, tekrar ateş ediyor ve yine kemik iğnesi hedefini vuruyor. Metlak yere düşemeden öldü.

Görmek çok güzel bir şey ve eşimle duyduğum şiddetli gurur içimde kabarıyor.

Sonra, kalan metlaklar çığlık atıyor ve hep birden ileri atılıyorlar. Yıllarca avlanmaktan bilenmiş içgüdülerim, içimdeki şiddetli koruma ihtiyacı, kendi çığlığımla ileri atılıyorum. Liz'in soluğunu duyuyorum

ama

sadece vahşiliğimi
cesaretlendiriyor.

Ona yaklaşamayacaklar. Önce cesedimi çiğnemeleri gerekecek.

İlkine öfkeyle saldırıyorum, kemik bıçağım yünlü boynunu öyle bir vahşetle kesiyor ki neredeyse kopacak. Bir sonrakine hamle yapıyorum ama o benimle dövüşmek yerine kaçıyor. Bir diğeri sırtıma konuyor, saçlarımı ve giysilerimi çekiştiriyor. Keskin dişler omzuma batıyor ve Liz'in çığlığını duyuyorum. Sırtımdaki yere düşerken bile bıçağımı önümdekine saplıyorum. Aşağı bakıyorum ve Liz'in ince kemik oklarından birinin daha boğazından çıktığını görüyorum.

"Sadece bir tane kaldı," diye bağırıyor arkamdan, iki kişi daha üzerime atlarken ve üçüncüsü önden saldırırken bile. Teke tek olsalar sorun olmazdı. Ama metlaklar vahşi, parçalayıcı yaratıklar. Daha şimdiden pençeleri ve dişleri derime batıyor, beni parçalıyor. Acıyla hırlıyorum.

Biri yüzüme saplanıyor ve kan görüşümü kapatıyor. "Raahosh!" diye bağırıyor uzaktan. "Çıkıntıya çok yaklaşıyorsun! I-hey! Geri çekil!" Uyarı sesi yerini korkuya bırakıyor ve ben hırlayarak ona doğru dönüyorum. Üçü ona doğru ilerliyor, iri dişlerini göstererek ona doğru ilerliyorlar. Sırtımdaki boynumu öfkeyle ısırıyor ve bıçağım bir diğerinin göğsüne batarken bile kolumdan şok dalgalarının geçtiğini hissediyorum.

Arkadaşımı kurtarmalıyım.

Bu düşünce kafamda tekrar tekrar çınlıyor. Liz'i

kurtarmalıyım.

O her şeydir.

Acımasız bir çığlıkla önümdeki iki metlakı yakalıyorum. Parmaklarım tüylü kürklerine batıyor ve uçuruma doğru atılıyorum.

"Raahosh! Dikkat et!" diye bağırır.

Ama çok geç olana kadar planımı fark etmedi. Liz'in acı çığlıklarını duyuyorum, uçurumun kenarından aşağı yuvarlanıyorum ve acımasız benimle birlikte yaratıklar.

Bu şekilde olasılıkları eşitleyeceğim. Belki kalan iki ya da üç kişiden kaçabilir.

Mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yere çarpmadan birkaç dakika önce Liz'in yüzünün anısı zihnimde canlanıyor ve her şey kararıyor.

LIZ

Raahosh'un uzun bedeni uçurumun kenarından uçarken dehşet içinde çığlık atıyorum, birkaç yaratık da onunla birlikte uçuyor. Onun düştüğü tarafa koşup aşağı bakıyorum. En az otuz metrelik bir düşüş ve Raahosh sırtüstü yatmış, karın içinde büzülmüş. Bacaklarından biri garip bir açıda ve ölü bir metlakın üzerinde yatıyor. Diğerleri etrafına dağılmış, kıpırdamıyor ve kar kana bulanmış. Canlı mı ölü mü olduğunu anlayamıyorum.

Burada yalnız kalamam. Yalnız

kalamam. Onu kaybedemem.

İçimi sıcak bir panik kaplıyor. Sadece bir okum kaldı ve yaratıklardan üçü kaldı, hala oynaşan genç olanla birlikte.

Sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi karda oynuyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. İlerlemeye devam ediyorlar ve her parmağın ucunda kötü pençeler görüyorum ve yaklaştıkça tüylü yüzleri daha da uğursuz görünüyor.

Ve Raahosh'u öldürdüler. Bu *sikik herifler*.

Son okum elimde titriyor ve sonra aklıma bir fikir geliyor. Yayımı bir kenara fırlatıp metlak yavrusunu yaklaşırken yakalıyorum ve oku çenesinin altına sıkıştırıp onu vücuduma sabitliyorum. Bir rehine tek şansım var - ama yaratıkların rehine durumunun ne olduğunu anlayacak kadar zeki olup olmadıklarını bilmiyorum. Belli belirsiz insana benziyorlar ama yanılıyor da olabilirim. Bana öylece bakıp sonra da gelip boğazımı parçalayabilirler.

Her neyse.

Ama genç olanı yakaladığımda bağırıyorlar ve duruyorlar. Kıvrılıyor ve Kollarımda kıvranıyor ve pençeleri kollarıma batıyor, ama ben acımasızca kararlı bir şekilde oku çenesine doğru tutuyorum. Yana doğru bir adım atıyorum ve onlar beni izliyorlar, gözleri vahşi. Boğazlarından garip sesler çıkarıyorlar ve elimdeki karşılık veriyor.

Bu işe yarayabilir.

Çıkıntının kenarından aşağıya bakıyorum, çaresizce aşağıya inmenin bir yolunu arıyorum. Raahosh'a ulaşmalıyım. Mecburdum. Kafamda, eğer ona ulaşabilirsem, onu kurtarabilirim. Ondan gerçekten nefret etmediğimi, sadece kafamın karışık ve mutsuz olduğumu, ama gülümsemelerinin dünyayı o kadar da kötü yapmadığını bilmesini sağlayabilirim...

Uçurumun etrafında sürünerek aşağıya inmenin yolunu ararken diğer metlak-şeyleri izleyerek kenara doğru ilerliyorum. Patikaya benzeyen bir şey görüyorum ve oraya doğru ilerliyorum, rehinem sıyrıklarla kaplı kollarımda kıvranıyor ve pençeliyor. Geride kalıp kalmadıklarını görmek için diğerlerine bakıyorum.

Karda kamburlaşıp yırtıcı gözlerle beni izliyorlar. "Raahosh," diye sesleniyorum, cevap vereceğini ve iyi olduğunu, gözlerimin sadece bir şeyleri karıştırdığını umarak. Ama sessizlikten başka bir şey yok.

Dik patikadan aşağı kayarken umutsuzca tekrar adını sayıklıyorum. "*Raahosh!* Lütfen! Cevap ver bana!"

'Patika' aşağıdan kısa bir mesafe sonra sona eriyor ve hem ben hem de tutsağım son birkaç metreyi yere yuvarlanıyoruz, ancak kalın karlara iniyoruz.

Nefesim ciğerlerimden kesiliyor ve sırtüstü yatarak soluk soluğa kalıyorum. Yanı başımda, tutsağım ayağa kalkıp uzaklaşıyor, ailesine dönmek yerine uçurumdan uzaklaşıyor. Başka bir kar setinin üzerinde gözden kayboluyor ve ben de peşinden gitmeyi düşünüyorum ama kendimi toparlayıp tek okumu kapıyorum ve Raahosh'un yanına koşuyorum.

"Raahosh?" Elimi göğsüne bastırıyorum. Ağzından kan akıyor ve gözleri kapalı. Gözlerinin kapalı olduğu yerde küçük bir kan birikintisi

var.

başıydı ve onu görünce içimden bir hıçkırık kaçtı. Kalbinin üzerindeki zırhlı deriye bastırıyorum ve kalbinin yavaş ve sabit atışını duyuyorum.

Oh, Tanrıya şükür. Bir an için kollarımı onun kocaman boynuna dolamak istedim.

mavi boynum ve beynim ağlıyor, ama uçurumdan yukarı bakıyorum, okum elimde, diğerlerinin benden ve çocuktan sonra aşağı inip inmediğini görmek için bekliyorum.

Ama hiçbir şey yok. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve ben Raahosh'un yanında tetikte oturup bekledim. Beklemeye devam edebilirim ya da ona yardım edebilirim. Odaklandım.

Yanımdaki düşmüş adamı. Ellerimi üzerinde gezdirdim, titriyordum. hasarı değerlendiriyorum. Bacağı garip bir açıda ve solunumu sığ ama kaburgalarının kırılıp kırılmadığını ya da daha kötüsünü söyleyemiyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Dokunduğumda biti uyanıyor ve umarım bu iyiye işarettir. "Seni buradan çıkaracağım," diye fısıldıyorum baygın bedenine. "Bana güvenebilirsin. Her şey yoluna girecek."

Keşke uyanıp bana gülümseyebilse. Ya da kaşlarını çatmasını. Ya da başka bir şey. Ama o çok hareketsiz.

Metlaklardan biri seğiriyor ve yaralı bir ses çıkarıyor. Nefesim kesiliyor ve ona dönüyorum, ellerim bir silah bulmak için çabalıyor. Elimdeki tek şey son okum ve yayım da tepede kalmıştı.

Ama ayağa kalkmıyor. Acınası bir çığlık atıyor ve sanki kendini kaldırmaya çalışıyormuş ama kaldıramıyormuş gibi yerde sarsılıyor. Kalçaları garip bir açıda ve etrafa baktığımda başka bir metlakın az da olsa hareket ettiğini görüyorum. Metlak'ın tepesine bakıyorum.

Diğerlerinin dönüp dönmeyeceğini görmek için, ama onlardan bir iz yok.

Sanırım bu yaralılar ölüme terk edildi.

Kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor. Ben bile istemezdim saldırganlarımıza bu tür bir acı vermemeliyiz. Çıkardıkları sesler korkunç ve etrafıma bakındığımda Raahosh'un kemik kılıcını kısa bir mesafede görüyorum. Onu kapıyorum ve yaralı yaratıklardan birinin üzerinde

duruyorum. Onlardan beş tane var.

ama sadece ikisi hareket ediyor. Onları öldürecek kadar büyük bir düşüş olup olmadığını bilmiyorum ve uyanıp tekrar saldırırlarsa ne yapacağımı bilmiyorum.

Seçeneklerim azaldı. Bu yüzden ilkinin yanında diz çöktüm. "Özür dilerim," dedim ve boğazını kestim. Kendime bunun bir merhamet cinayeti olduğunu hatırlatıyorum. Burada ölmek ya da öldürmek söz konusu ve ayağa kalkıp topallayarak eve dönemeyecek kadar yaralı. Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Onlar saldırırken bunu yapmak daha kolaydı ve düşünmek ya da işlem yapmak için zaman yoktu. Bir sonraki yaratığa geçiyorum. Hareket etmiyor ama yine de emin olmak için boğazını kesiyorum. Sonuncusunu bitirdiğimde kanlar içindeydim ve ağlıyordum.

Raahosh'un yanına gidiyorum ve parmaklarımı yanağına dokunduruyorum. Serinledi mi? Aman Tanrım. Ne yapacağımı bilmiyorum. "Lütfen üzerimde ölme, Raahosh. Lütfen, lütfen." Ona doğru eğilip bir süre daha hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Sonra doğrulup gözlerimi siliyorum, çünkü gözyaşları her şeyi sihirli bir şekilde daha iyi yapmayacak.

Onu eve, mağaramıza götürmeliyim.

"Tamam, düşün Liz," diyorum kendime ve etrafıma bakınıp kokluyorum. "Taşıyamadığın ve yürüyemediğin kocaman bir uzaylı var ve onu ev."

Raahosh'a bakıyorum ve bitimin beni daha güçlü yapıp yapmadığını merak ediyorum. Onu sürükleyebilir miyim? Evimiz olan mağara uçurumun yukarısında ve birkaç mil ötede, ama aşağı indiğim boktan patikayı içermeyen bir geri dönüş yolu olmalı. Başka bir yol olmalı. Sadece bulmam gerek. I

ayağa kalkar ve Raahosh'u inceler, sonra kolunu tutar ve geçici olarak çekiştirir.

Herif çok ağır. Daha sert çekiyorum, onu hareket ettirmeye çalışıyorum. Acı dolu bir inilti çıkarıyor ve hemen duruyorum. "Kahretsin. Özür dilerim!" Daha iyi olup olmadığını görmek için diğer kolunu inceliyorum ve bileğinin yakınındaki bir kırıktan çıkan kemikleri

görebiliyorum. Lanet olsun. Onu çekemiyorum. İyi de oldu, çünkü o test çekişi bana sadece çok ağır olduğunu söyledi.

Daha iyi bir yola ihtiyacım var.

Çaresiz, etrafıma bakıyorum. Uzakta, esintiyle eğilip hareket eden pembe, çırpınan ağaçlar var ve Raahosh'un kemik bıçağını kapıp onlara doğru gidiyorum, aklımda bir fikir var. Babam bir geyik vurduğunda, normalde bacaklarını bir direğe bağlar ve sonra omuzlardık, ama bu sefer benim için diğer omuzu tutacak kimse yok. Yine de bir keresinde mızmız bir çocuk gibi davrandım ve babam sinirlenip kendine iki dal ve bir muşambadan bir travois yaptı ve ben onun yanında zırlarken geyiği arkasından eve sürükledi.

Tanrı beni boktan bir çocuk olmaktan korusun. Bir travois yapabilirim ve Raahosh'u eve sürükleyebilirim.

Bu dayanıksız ağaçlardan birini kesmek neredeyse bir saatimi alıyor ama amacıma gayet uygun. 'Gövde' rahatça kavrayabileceğim kadar büyük ve dokunulduğunda yapışkan ve süngerimsi olsa da onu rahatça taşıyabilirim. Bir tane daha kesiyorum ve onları Raahosh'a geri götürdüğümde yorgunluktan titriyorum ve kemik bıçağını körelterek mahvettiğimden endişeleniyorum.

Ancak bunun için endişelenecek zaman yok, çünkü şu anda ince bir kar yağıyor ve gökyüzü kapalı. Eğer Raahosh'u eve götürmezsem, başımız büyük belaya girecek. Bu yüzden yere diz çöküp bu sabah bana verdiği sıcak pelerini silkiyorum ve travoisin tabanını oluşturacak direklere bağlamaya başlıyorum. Pelerini bağlamak için tozluğumdaki bazı bağları kullanıyorum ve işim bittiğinde soğuktan titriyordum, giysilerim mahvolmuş ve yarısı gitmişti ve kar kalın bir battaniye halinde yağıyordu.

"Raahosh?" Uyanık olup olmadığını anlamak için yanağına dokunarak usulca sesleniyorum. Yanıt yok. Bir bakıma memnunum. Bilinci yerinde olmazsa daha az acıyacak. Beynimde bir özürle, sağlam kolunu tutuyorum ve onu travoise doğru sürüklüyorum/yuvarlıyorum. Acıyla inliyor ama uyanmıyor.

Direkleri tutuyorum, bıçağı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve derme çatma travois'imi peşimden sürüklemeye başlıyorum. Hay sikeyim. Ağır ama başka seçeneğim yok. Bunu sineye çekmek zorundayım. Burada kalamayız. Dudağımı ısırıyorum ve uzun yola çıkıyorum,
Yavaş, eve sürükleyin.

Kanyondan çıkış yolunu bulmam saatlerimi alıyor, ama bulduğumda, ayak izlerimizin kalanını yağan karda çukurlar olarak görebiliyorum ve Buzullar uzakta. Eve dönebilirim. Başarabilirim. Parmaklarım buzdan tuğlalar gibi ve ellerim su topluyor ama tünelin sonunda bir ışık var.

Travyonu bir kez daha çektiğimde Raahosh inliyor. Nefes nefese kalıyorum ve yavaşça yere bırakıyorum, sonra yanına koşuyorum. "Raahosh? Uyanık mısın?"

Başını sallıyor ve sonra acı dolu bir bakışla bana bakıyor. Nerede olduğunun farkında olduğundan tam olarak emin değilim. "Liz," diye nefes alıyor ve eliyle bana uzanmaya çalışıyor. Yüzü acıyla buruşuyor ve sırt üstü düşüyor.
travois.

"Kımıldama," dedim ona. "Seni buradan çıkaracağım. Her şey yoluna girecek."

"Bırak... beni..." diye inliyor. "Çok yaralıyım."

"Saçmalık," diyorum ona, en kötü korkularımı dile getiriyor olsa da. "Sen iyisin!
Sadece birkaç gün dinlenmeniz ve iyileşmeniz gerekiyor. Bırak bit işini yapsın!"

"Sen....not....safe'sin." Gözleri tekrar kapandı.

"Ben iyiyim," diye bağırıyorum gerekenden biraz daha yüksek sesle. Öne doğru eğildim ve Raahosh'u yakasından tuttum. "Beni dinliyor musun? Ben iyiyim ve sen de iyi olacaksın. Sakın benim yüzümden ölme!" Cevap vermiyor ve ben biraz panikliyorum. I
Onu sallayarak bir başka yaralı inilti daha çıkarıyorum. Umurumda değil. İnliyorsa yaşıyor demektir. "Sakın beni bırakma, Raahosh." Onu bırakıp

giysilerini düzeltiyorum, sonra eğilip elimi göğsüne koyuyorum.

Dokunuşumla khui'si titriyor ve elimdeki en iyi silahın rüşvet olduğuna karar veriyorum. Ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Eğer buradan canlı çıkarsan, Raahosh, senin canına okuyacağım, Tanrı yardımcım olsun."

RAAHOSH

Zihnim kırmızı acı ve siyah rüyalardan oluşan bir bulanıklık. Bazen khui'm

Göğsümde yankılanıyor ve her şey daha iyi hissettiriyor. Bazen karanlık bir acıyla sarsılıyorum ve karanlığa daha da gömülüyorum. Odaklanmam, konsantre olmam gerekiyor ama zihnim uyanık kalmıyor.

Ama yapmak zorundayım, kendime hatırlatıyorum.

Liz'i korumalıyım. "Liz," diye nefes alıyorum.

"Eşim."

"Buradayım," diyor yumuşak bir ses karanlığın içinde. Şefkatli parmaklar yanağımı okşuyor ve beni altına çekmekle tehdit eden acı dalgasına karşı savaşıyorum. Göz kapaklarım sanki üzerlerinde biri oturuyormuş gibi hissediyorum, çok ağırlar. "Rahatla," diyor, nefesi tatlı. Dudaklarının yanağımı öptüğünü hissediyorum ve sonra

Beni tekrar okşuyor. "Güvendesin. Sadece iyileş,

tamam mı?" Kuru dudaklarımı yalıyorum.

"Metlaks-"

"Halledildi. Ateşi yaktım, eti kurutuyorum ve bıçağını yeniden biledim." Elleri göğsümde ve kollarımda geziniyor ve o bunu yaparken ben ateşli bir acı dalgasının yükseldiğini hissediyorum. Boğazımdan bir nefes tıslaması kaçıyor. "İyi iyileşiyorsun. Aslında çok hızlı. Kemiklerini düzeltmek zorunda kaldım. Özür dilerim. Acıttığını biliyorum. Sadece rahatla, tamam mı?"

Benim khui'm göğsümde titriyor ve onun yanıt verdiğini duyuyorum. Ağır yaralı olmama ve acı içinde kıvranmama rağmen aletim tepki olarak

kıpırdıyor. Rezonansın çağrısına cevap vermemiz çok uzun sürüyor ve bedenim bana bir an önce itaat etmemiz gerektiğini hatırlatıyor. "Beni bırakma..."

"Yapmayacağım," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece yaşa. Uyu." Parmakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Uyu," diye tekrarlıyor.

Ve biliyorum.

- - -

Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre girip çıkıyorum. Zihnim Liz'in ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla, suyumu aşağıya dökerken söylediği yatıştırıcı sözlerle dolu.

boğazım ve khui'm onu iyileştirmeye çalışırken vücudumun zonklayan ağrısı. Ağrıyan tek şey uzuvlarım değil - aletim eşim için vahşice yanıyor ve iyileşmiş olarak uyanıp Liz'in üzerine düşeceğimden endişeleniyorum. onu çiftleşmeye zorlamak.

Bir insanın bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Tüm inkar ritüelleriyle değil.

Ama seçimlerim bana ait değil. Bedenimin iyileşmesi için zamana ve dinlenmeye ihtiyacı var ve bu yüzden rüyalar arasında gidip geliyorum.

Bir noktada, şaşırtıcı bir şekilde zihnim açık bir şekilde uyanıyorum. Vücudumda çürük bir diş gibi bir ağrı var, kalıcı ama aşırı acı verici değil. Yine de gözlerimi angarya hissetmeden açabiliyorum ve ateşe doğru bakıyorum.

Liz orada, deri çay kesem ateşin üzerine yerleştirilmiş bir sehpanın üzerinde kaynıyor. Bıçağımı bir kayaya dayayarak bileyliyor ve ben de ona doğru baktığımda duvara dayalı sazlardan örülmüş bir ağdan sarkan kurutulmuş et şeritlerini görüyorum. Yayı - hayır, yeni bir tane - uzaktaki duvara yaslanmış ve bir arkadaşı da yakınlarda gerilmemiş halde duruyor.

Ağzım sanki deriymiş gibi hissediyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve susamış bir halde doğrulmaya çalışıyorum. Zayıfım ve khui'm açlıktan zonkluyor ve uğulduyor.

Liz şaşkınlıkla bana baktı. "Raahosh!" Bana doğru ilerliyor ve elini göğsüme koyuyor. "Sakın kalkma. Ciddiyim. Hâlâ zayıfsın."

Telaşını duymazdan geliyorum ve dik oturup vücudumu test ediyorum. Ağrıyor ama göğsümde hiçbir şey yerinden oynamıyor. Bir elimi kaldırıp esnetiyorum. İçinde sıcak bir acı var, ama düz, etrafında derme çatma bir atel var.

Liz battaniyeleri vücuduma sararak, "Kemikleri yerleştirmem gerekti," diye açıklıyor. "İyi hissediyor musun?"

"İyi iş çıkardın," diyorum ona kalın bir sesle. Onun yakınlığı beni farklı bir açlıkla acıtıyor. Küçük parmaklarını alnıma bastırmak için eğildiğinde sikim ağrıyor ve khui'm yankılanıyor. Elini tutup avuç içini öpüyorum, keşke sikime sarılıp okşasaydı diyorum. Bunu daha öncesinden hatırlıyorum - hamlığı zihnime kazınmış.

"Susadın mı? Aç mısın?" diye soruyor, gözleri geniş ve arıyor. Elini tuttuğum yerden çekip ayağa kalkıyor ve ateşe doğru ilerliyor. "Sana biraz et suyu yaptım. Gücünü korumalısın."

Küçük bir fincan suyu bana getirdiğinde, sıcak teninin kokusu içecekten daha çekici geliyor. Bardağı ağzıma götürmek için kolunu kaldırıyor ve ben de giysilerinin arasından onun yuvarlak, güzel göğüslerini okşuyorum. Liz
titriyor ve benim khui'm de onunkiyle aynı anda yankılanıyor.
"Görüyorum ki kendini daha iyi hissediyorsun," diyor titrek bir sesle ve elimi itiyor. "Şu anda hanky- panky yok."

"Hankeepahnkee?" diye sordum. Bu kelimenin ne olduğunu bilmiyorum. Özellikle de umurumda değil. Liz'in saçları yüzünden geriye doğru örülmüş, güzel boynunu ortaya çıkarıyor ve ben yüzümü oraya gömmek istiyorum. Küçük bedenini bedenime yaslamak, kalbinin atışını hissetmek, uyarılmışlığının kokusunu almak, ona dokunmak ve onu sahiplenmek istiyorum.

"Doğru," diyor ve sesi nefes nefese çıkıyor. Göğsünde yankılanan khui sesini duyuyorum. "Şu anda zamanı değil. Henüz gerçekten iyi değilsin."

Parmaklarım yanağını okşuyor, çenesine, boğazına dokunuyor. Ona dokunuyorum.

O uzaklaşmadan önce elimden gelen her şeyi yapıyorum.

ve beni içmeye zorluyor. Onu geri çektiğinde, başımı

mağara duvarında, gözlerim kapalı. Yorgunum ama ona dokunmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Bardağı bir kenara koyuyor ve battaniyeleri bacaklarımdan sıyırıyor. Boğuk bir homurtu duyuyorum. "Görünüşe göre bir parçan gayet iyi çalışıyor," diyor.

Gözlerimi açtım ve aşağıya baktım. Aletim hazırolda, vücudumdan yukarı doğru kalkıyor. Ağrıyor ve umut dolu bir an için onu tekrar yumuşak insan ağzına alıp dilleyeceğini düşünüyorum. Ama öyle olmuyor. Liz işine bakıyor ve yaralarımı gıdaklayarak bandajlarımı kontrol ediyor. "İyileşiyorsun ama hâlâ daha iyi değilsin."

"Benim khui'min umurunda değil," diyorum ona. Eğildi ve bandajlarımla uğraşırken bile yüzü sikime yakındı. "Benden sahip çıkmamı istiyor

sen."

Boğazından bir mırıldanma sesi çıkarıyor ama bunun bir anlaşma olup olmadığını anlayamıyorum. "Khui'ne söyle, şimdi zamanı değil."

Ayağa kalkıp mağarada dolaşırken onu izliyorum. Biçimsiz derilerin altında vücudu zarif ve zayıf, gözleri parlak. En zengin bal gibi kokuyor ve duyularım onun için açlık çekiyor. Paletimde kayıyorum. "Hatırlıyorum... verdiğin bir sözü."

Yüzü kızarıyor ve saç örgülerinden birini kulağının arkasına sıkıştırarak ateşe doğru ilerliyor. "İyileştiğinde sözümü tutmak niyetindeyim. Ama şimdilik

Şimdi uyumalısın." Gözlerinden birini ovuşturuyor ve soluk teninde koyu halkalar olduğunu fark ediyorum. Kendisi de boş ve yorgun görünüyor. Giysileri kirli ve yırtık pırtık, saçları da günlerdir yıkanmamış. O da zayıf, daha önce hasta olduğu zamanlardaki gibi.

"Ne zamandır benimle ilgileniyorsun?" Alçakgönüllülükle soruyorum. Ben burada yatıp uyurken, khui'min kendini yavaş yavaş iyileştirmesine izin verirken, o harıl harıl çalışıyordu.

Mağaranın duvarına gidip dokunuyor ve taşın üzerine tebeşirle çizilmiş karma işaretleri görüyorum. "Dokuz gün," diye sayıyor, sonra kireçli bir taş alıp bir işaret daha ekliyor. "On, gerçekten."

Vücudumun onun yakınlığına tepki vermesine şaşmamalı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

bir çiftin bu kadar uzun süre rezonans çiftleşmesinden kaçınması. Bunun vücudumun iyileşmesinin bu kadar uzun sürmesiyle bir ilgisi olup olmadığını da merak ediyorum. Şifacı Maylak'ın yardımıyla bir kırık birkaç gün içinde iyileşebilir. Eğer çoğunlukla

Dokuz yıldır bilinçsizim, khui'min aşırı yorulduğundan ve tatmin olmadığından endişeleniyorum.

Yakında, sormayı bırakıp talep etmeye başlayacak. Acaba Liz bunun farkında mı?

- - -

Artık bilincim yerine geldiğine göre, khui'm Liz'i sahiplenmesi gerektiğine karar verdi ve onu şimdi sahiplenmeli. Bedenimin henüz iyileşiyor olması ya da Liz'in bitkin düşmüş olması önemli değil. Önemli olan tek şey khui'nin talep ettiği çiftleşme. Liz bana her yaklaştığında yankılanıyor ve bazen mağaraya döndüğünde, sanki kendini tatmin etmiş gibi elleri seks kokuyor. I

Aramızdaki ihtiyaçtan etkilenmediğini biliyorum. Bedenimin gerçekte olduğundan daha kırılgan olduğunu düşünerek arzularını saklıyor olmalı.

Kırılgan olan tek şey benim kontrolüm.

Her gece, avlanmak ve ateşle ilgilenmekle geçen bir günün yorgunluğuyla bana doğru kıvrılıyor ve sonra bana bakıyor. Beni şefkatle yıkar ve

bana yaptığı avlardan kurutulmuş et parçaları yediriyor. Tüm bu süre boyunca, o

Silah yapmakla, daha fazla su eritmekle ya da bacağımdan uzak durmam konusunda ısrar ettiği için sidik kabımı boşaltmakla meşgul.

Ona karşı koymak imkansız hale geliyor. Yanımdan geçip gittiğinde, otomatik olarak ona uzanıyorum. Yatakta vücudu benimkine değdiğinde, onu yere itip sikmemek için tüm gücümü harcıyorum.

Ya elleri tatlı amcığı gibi kokarak geri döndüğünde? Gözlerimi kapatmalı ve kendime insanımı kaba kuvvetin değil, kontrolün kazanacağını hatırlatmalıyım.

Ama kontrol bir yere kadar ve ellerimden su gibi akıp gitmesinden endişe ediyorum.

LIZ

Raahosh'a bakmak için çok çalışmak gerekiyor. Gün hiç bitmeyen bir ev işleri listesi gibi görünüyor. Mağarayı temizle, Raahosh'u yıka, battaniyeler, içmek için su eritmek, yemek yemek, tuzakları kontrol etmek, fazladan et tüttürmek, daha fazla su eritmek, silahları tamir etmek, Raahosh ile ilgilenmek, daha da fazla su eritmek ve bu böyle devam eder. Raahosh da korkunç bir hasta. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha hızlı iyileşiyor ve bunun bitin işi olduğundan şüpheleniyorum. Ruh haline hiç yardımcı olmaması çok kötü. Yaralarına rağmen elini tutuyor ve ellerini ittiğimde huysuzlaşıyor. İyileşiyor, bu da bana ne kadar iyi gelirse gelsin, etrafta dolaşmanın berbat bir fikir olduğu anlamına geliyor.

Gerçek şu ki, tarif edilemez derecede azgınım.

Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim - sanki Raahosh'un kemiklerinin üzerine atlamam gerekiyormuş yoksa ölecekmişim gibi. Ama Raahosh'un kemikleri yeni yeni iyileşiyor ve ben bunu yapamam. O gücünü korumaya ihtiyacı var. Ve gerçek şu ki, yorgunum ve kendimi pek de güzel hissetmiyorum. Etrafta yaptığım onca işten dolayı kir içindeyim ve terliyim.

Kamptayım ve deri giysilerim Raahosh'un, benim ve öldürdüğüm metlakların ve avladığım av hayvanlarının kanıyla lekelenmiş durumda.

Ama bu öğleden sonra şiddetli kar yağıyor ve ateş için bol miktarda yakıt var. Akşam yemeği için kurutulmuş et var ve Raahosh battaniyelerin içinde uyukluyor, uzun bacakları kürklere yayılmış. Bazen beni izliyor ve sonra uyuyormuş gibi yapıyor. Ama şu anda gerçekten uyuduğunu düşünüyorum. Kaşınan kafa derimi kaşıyorum ve sıkıca örülmüş saçlarım kirlenmiş hissediyor. Ateşe bakıyorum ve o dinlenirken kendime hızlı bir sıcak sünger banyosu yapıp yapamayacağımı merak ediyorum.

Bu fikir aklıma gelir gelmez, hemen uygulamaya koyuluyorum. Pişirme kabını karla dolduruyorum ve eridiğinde, ateşin üzerinde iyi bir miktar ısınana kadar daha fazla avuç kar ekliyorum. Raahosh'un bana yemek için değil temizlik için olduğunu söylediği sabunlu meyveleri buluyorum ve birkaç tanesini parmaklarımın arasında ezip suya ekliyorum. Su ısınırken derilerimi çıkarıp ateşin yanına uzanıyorum.

Raahosh'un yanında giyinik kalıyorum, çünkü onu kışkırtmak istemiyorum.

Artık onunla seks yapmak istemediğimden değil. Neredeyse onu kaybetmek üzereyken fark ettim ki, tamam, evet, o adamla, yani uzaylıyla ateşli, iğrenç bir seks yapmak istiyorum. Sadece bunu inkar ederek kendime işkence ediyordum. 'Eşler' ve 'bebekler' konusuyla ilgilenmeye hazır olduğumdan emin değilim, ama her şey sırayla ve şu anda sekse kafayı takmış durumdayım. Seks, seks, seks. Sessizce mastürbasyon

Mağaranın dışarısı kaşıntımı gidermiyor ve kıçına tekmeyi basabilmek için adamın etrafta dolaşmaya başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Mecazi anlamda tabii ki.

Ama fiziksel inkâr içindeyken, hızlı ve güzel bir sünger banyosu kulağa harika geliyor. Tavşanımsı kürkümden küçük bir parça alıp ılık suya batırıyorum ve sonra kendimi yıkamaya başlıyorum. Bunu yaparken kollarımdan kirler akıyor ve bir zevk iniltisini ısırarak bastırıyorum. Sünger banyom şimdiden harika hissettiriyor. Hızlıca vücudumu yıkıyorum, kürkü

cildimde ve ensemde gezdiriyorum,

ve kollarımın altında. Göğüslerim hassas ve ıslak kürk üzerlerinde kayarken inliyorum. Kızlık bölgelerimi yıkamanın nasıl bir his vereceğini yarı korkuyla, yarı beklentiyle bekliyorum. Yine de o bölüme geldiğimde, yüzümü yukarı kaldırıyorum ve kendime ihtiyacım olandan fazla dokunmamaya çalışarak hızlı, kuvvetli bir yıkama yapıyorum. Hiç rahatlamayacakmışım gibi heyecanlanmanın bir anlamı yok. Kürk parçasını batırıyorum ve ardından saçlarımı biraz temizlemek umuduyla suyu örgülerime doğru sıkarak ıslatmaya başlıyorum. Biraz temizlendiğini hissettiğimde

Fazla suyu almak için örgülerimi sıkıyorum ve geriye sadece bacaklarım kalıyor.

Baldırlarıma vurmak için eğildim.

Sıcak eller kıçımı kavrayıp beni irkiltiyor. "Raahosh?" Omzumun üzerinden bakınca ağzını kalçama bastırdığını görüyorum, yüzündeki ifade tam bir mutluluk ifadesi. Çıplaktı - günlerdir çıplak ve yataktaydı.

Ve tamamen tahrik olmuş durumda.

Ve nabzım çıldırıyor, tıpkı bitim gibi.

"Kalkmamalısın," diyorum ona, sesim hissettiğim kadar nefessiz çıkıyor.

Nemli kalçama öpücükler konduruyor ve eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum dostum. Mağaraya döndüğünde ellerindeki kokuyu alabiliyorum. Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Yanaklarımda sıcak bir allık beliriyor. "Her şeyi kontrol altında tutuyordum."

"Seninle ilgili hiçbir şeyi kontrol edemiyorum," diye mırıldanıyor ve o uzun, insanlık dışı dişleriyle tenimi ısırıyor. Onları görmek beni neden bu kadar azdırıyor bilmiyorum ama azdırıyor. Hem de nasıl.

"Kendini iyi hissetmiyorsun-"

"En büyük ağrımın kemiklerle bir ilgisi yok," diyor ve parmakları ısrarla cinsel organımın kıvrımlarını okşuyor.

İçimden bir inilti kaçıyor.

"Eğil." Nefesi bacağımı gıdıklıyor. "Eşimin tadına bakacağım."

El bezi olarak kullandığım ıslak kürk parçasını tutuyorum ve sonra bir kenara atıyorum. Tüm vücudum sıcaktan kızarmış durumda ve beynimin bir kısmı uzaylının isteklerine boyun eğmemem gerektiğini haykırırken, bitim onunkiyle aynı anda lezzetli bir şarkı mırıldanıyor ve o kadar ihtiyaçla doluyum ki kendi derimden sürünerek çıkabilirim. Bu yüzden yavaşça uzanıp ellerimi baldırlarımın arkasına koyuyorum, sanki beden eğitimi dersindeymişim ve esniyormuşum gibi. Çıplak olmam dışında, çok çıplaktım ve tahrik olmuştum.

Raahosh'un yanaklarımı ayırdığını hissediyorum ve sonra ağzı seksimde, dizlerimi zayıflatan açgözlü bir vahşilikle dilliyor. Haykırıyorum ve hemen öne doğru tökezliyorum, ateşe çok yakınım. Sadece kalçalarımın etrafındaki güçlü kolu yuvarlanmamı engelliyor. Bunun yerine, battaniyeye dönene kadar beni döndürüyor ve sonra beni ileri doğru itiyor, kolu hala kalçalarımın etrafında kilitli. Beni kürklerin içine itiyor, yanağım yere değiyor ve kıçım havaya kalkıyor.

Ve yine de, beni tek fikirli bir yoğunlukla yutuyor. Yumru yumru ve kalın dili beni derinden mızraklarken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve çığlıklar boğazımdan kaçıyor
çekirdeğimin içinde. Oh lanet olsun. Bu benim için çok fazla. Çok iyi hissettiriyor.

İnliyor ve duraklıyor, ben de nefesimi tutuyorum. "Çok tatlı." Tekrar dalmadan önce aldığım tek uyarı bu oluyor ve bacaklarım ağrıyan ihtiyaçla geriliyor. Oh Tanrım. Şimdiden boşalmaya *bu kadar* yakınım ve onun yaptığı tek şey
Yüzünü amıma sokup yalamaya başladı. Tabii ki, bunun görüntüsü beni çıldırtıyor ve ağzına karşı kıvranıyorum, geriye doğru bükülüyorum ve yüzüne binmeye çalışıyorum.

"Benim," diye hırlıyor etime doğru ve sonra dilini tekrar içime sokuyor.

Boşalırken çığlık atıyorum ve ellerimi kürklerin içinde yumrukluyorum, orgazm içimi parçaladığı için bacaklarım gergin. Orgazmımın gücüyle vücudumun kasıldığını hissediyorum ve bacaklarımın arasından ıslaklık akıyor.

Bu Raahosh'un aklını kaçırmasına neden oluyor. Hırlıyor ve sonra kalçalarımı tekrar kavrıyor. Nefes alamadan beni sırtüstü çevirdi ve bacaklarım havaya kalktı. Aletini eline aldı ve içime soktu.

Ve yine çığlık atıyorum. Sanki içim oyulmuş gibi hissediyorum, o kadar büyük ki. Düpedüz inanılmaz hissettiriyor. Daha önce de seks yapmıştım ama hiç bir erkeğin her santimini içimdeymiş gibi hissetmemiştim. Normalde sadece belli belirsiz bir doluluk hissederim.

Bu yoğunluk gibi hissettiriyor. Sikinin her çıkıntısını, her sert çıkıntısını, her damarını hissedebiliyorum. Ve kesinlikle sikinin üstündeki mahmuzu hissediyorum. İçime girdiği anda, am dudaklarımın arasından kayarak klitorisime sürtündü ve başka bir parmak gibi kaymaya başladı.

Duygularımla boğulmuş durumdayım.

Üzerimde donup kalıyor, parlayan gözleri bana bakarken daralıyor. Tamamen hareketsiz, nefes bile almıyor. İfadesini okuyamıyorum.

"Liz?" Diye sorar. "Ben... yaralandın mı?" Eli ağzının üzerinde geziniyor ve yüzündeki dikkatle örtülmüş ifadenin endişeyi sakladığını fark ediyorum.

"İyiyim," diyorum ona ve kalçalarımı kaldırıyorum. "Lütfen, durma."

Boğazından alçak sesle hırlıyor ve yüzündeki vahşi ifade geri dönüyor. O

Öne eğilip bir elini kalçalarıma koyuyor ve sonra tekrar içime giriyor.

Ve bir kez daha haykırıyorum çünkü, Tanrım, nasıl haykırmayayım? Sanki beni içimden sikiyormuş gibi hissediyorum. Bu şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şey. Saçları yüzüme yaklaşıyor ve bir avuç dolusu tutuyorum, onun bana tutunduğu kadar sert bir şekilde ona tutunuyorum. "Sakın durma," diye hırlıyorum ona. "Asla durma!"

Burun delikleri parlıyor ve sonra Raahosh bana her zamankinden daha sert vuruyor. Boşalırken çığlık atıyorum, saçlarını çekiştiriyorum ve istekli hamlelerini karşılamak için kalçalarımı kaldırıyorum. Sanki birkaç dakika önce yaşadığım orgazm hiç geçmemiş gibi. İçimde yuvarlanmaya devam ediyor ve devam ettikçe çığlık atıyorum ve çığlık atıyorum. Her itişte, Raahosh'un mahmuzu klitorisime doğru sürükleniyor ve sanki dikişlerden ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Bu kadar zevki kaldıramıyorum. Kaldıramıyorum.

Raahosh'un vücudu sarsılıyor ve bir an için dizinden ya da kas krampından şikayet edeceğini düşünüyorum, yüzündeki ifade o kadar şaşkın ki. Ama sonra nefesi gergin dudaklarından tıslıyor, vücudu sarsılıyor ve onun da boşaldığını fark ediyorum.

RAAHOSH

Tamamen yeniden doğdum.

Vücudumdaki her kas, her tendon, her organ - artık Raahosh'a ait. Hepsi Liz'in. Ben tamamen ve tamamen onunum.

Öfkeli çiftleşmemizden bitkin düşmüş bir halde eşimin üzerine yığılıyorum. Çok uzun zaman geçmemişti ve sikim onun derinliklerine gömülmüş olmasına rağmen hala seğiriyordu ve boşalmıştım. Ama rezonans kaybolmuyor. Aksine, her geçen an daha da güçleniyor, khuilerimiz bir şarkıda birleşiyor.

Liz'in elleri saçlarımdan kayıyor ve parmaklarındaki uzun telleri görünce yüzünü buruşturuyor. "Ben... bir ya da iki avuç koparmış olabilirim. Özür dilerim." Bana geri uzattı.

Saç tellerini alıp bir kenara atıyorum. "Bende daha var." İsterse hepsini çekip çıkarabilir. Umurumda değil. Sadece onun içinde gömülü kalmak istiyorum. Yuvarlanıyorum

yanıma yatırdım ve yüzünü göğsüme bastırarak onu vücuduma yasladım. Hiç bu kadar çok şey hissetmemiştim.

O benim. Tamamen benim. Şu anda bile benim tohumumla dolu. Amcığının beni sıkıca kavradığını, vücudunda sıcak spazmlar oluştuğunu hissedebiliyorum. O bir verir

Her birinde küçük bir nefes alıyor ve bu nefeslerin onun için zevkli olduğundan şüpheleniyorum. Bir elimle banyoda ıslanmış solgun saç örgülerini okşuyorum. "Eşim," diye mırıldanıyorum. "Liz'im."

İnsanım yarı inilti, yarı iç çekiş, tamamen zevk dolu küçük bir ses çıkarıyor. Göğsüme sokuluyor ve eli kolumu okşuyor. Ben de aynısını ona yapıyorum, bedenlerimiz arasındaki doku farkının tadını çıkarıyorum. Benimkileri kaplayan yumuşak tüyler onda yok. İnsan teni farklı ama... hoşuma gidiyor. Dokunduğumda kendimi çökmüş hissediyorum ve bana onun pürüzsüz amını yalamayı hatırlatıyor.

Bu güzel bir anı ve hemen tekrar yapmak istediğim bir şey. Parmaklarım hâlâ onun derinliklerinde duran sikimin dibine doğru hareket ediyor ve parmaklarımı, beni derinliklerinde sıkıca kavradığı açıklığının kenarlarında gezdiriyorum. Kıvrımları gergin.

Nefesini içine çekiyor. "Ne..."

"İçindeyken seni hissetmeyi seviyorum," diyorum ve yüzü sıcak kızarıklığının altında daha da parlak bir kırmızıya bürünüyor. "Genişçe gerilmişsin

Beni ağırlayın."

"Palavracı," diyor alaycı bir tonda ve eli düşünceli bir şekilde göğsümde geziniyor. "Bu arada muhtemelen yanlış yaptık."

"Yaptık mı?" Onu bir şekilde hoşnutsuz ettiğim için şok oldum. "Kaçırdığım bir insan ritüeli mi var?"

Kıkırdıyor ve parmağı göğüs kaslarımdan birinin üzerinde geziniyor, sonra meme ucuma dokunuyor. "Tam olarak değil, tabii ön sevişmeye ritüel demiyorsan." Yer değiştiriyor ve vücudundaki her kası sikime karşı hissediyorum. Sertçe nefes alıyorum, çünkü

Eşime tekrar sahip çıkmaya hazırım ama o konuşuyor, ben de dikkatimi vermeye çalışıyorum. "Çoğu zaman," diye devam ediyor, "kadınlar seks için ayartılmak ister."

Seks için kur yapmak mı? Anlamıyorum. Benim için çığlık atıyordu. Dilimde hâlâ onun ıslak uyarılmışlığının tadını alabiliyorum. Bir an için onu inceledim, düşündüm. Ah - belki de şimdi kur yapma zamanıdır. "*Newwwp,*" dedim ona.

Eli göğsüme çarptı. "Ne demek istiyorsun, *newwp*?" Küstahça bakıyor. "Biraz ön sevişme isteyebilirim! Bunun çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bekle. Bu bir kur kelimesi değil mi?"

Öfkeli bir ses çıkarıyor. "Senden ön sevişme istedim ve sen hayır mı dedin?"

"Newwp dedim," diye düzeltiyorum. "Bu doğru değil mi? Bunu bana sen söyledin ve dokunuşumdan hoşlandığın çok açıktı."

Liz bana inanmaz bir bakış atıyor ve göğsümü itiyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ucube. Bırak beni-"

"Asla," diyorum ve onun bana yaptığı gibi elimi saçlarına atıyorum. Elimde hareketsiz kalıyor ve onu inceliyorum, güzel boğazında nabzı hızla atıyor, gözlerinde sıcak öfke - ve şehvet - alevleniyor. "Bana şu 'ön sevişmeyi' açıkla."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kelimeleri kafamda evirip çeviriyorum ama çeviriler doğru gelmiyor. "Benim aletim seni bir şaka olarak talep etmiyor, hayır."

"Tanrım, demek istediğim bu değildi. I..." Sinirli bir şekilde nefesini dışarı üflüyor. "Tamam. Ön sevişme. Göğüs sıkma falan. Bir kızı sekse hazırlamalısın. İyi, ıslak ve istekli olduğundan emin olmalısın."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Islanmıştın." "Biliyorum! Ama-"

"Kalçalarının iç kısımlarındaki ıslaklığı yaladım. Amın o kadar ıslaktı ki damlıyordu-"

Parmaklarıyla dudaklarımı birbirine bastırıyor ve utanmış görünüyor. "Böyle pis şeyler söyleme."

Kirli mi? Sebep olduğum tüm o ıslaklığı görmek çok güzeldi. Onun tatlı nektarından saatlerce içebilirdim, ama o bu düşünceden rahatsız görünüyor. İnsanlar tuhaf. "O zaman söyle bana," diye ısrar ediyorum. "Meme nedir Sıkmak mı? Ben bu kelimeleri bilmiyorum."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor. "O çevirmen sana ne öğretti?" Göğsünün üst kısmını okşuyor. "Bilirsin, göğüsler. Göğüsler. Onlara dokunduğunda iyi hissediyorsun."

Hemen elimi birinin üzerine koyup okşuyorum, sonra da yüzüne bakıyorum.

Liz kıkırdıyor. "Şimdi değil. Seksten önce, beni ısıtmak için. Böylece gitmeye hazırım."

"Gitmeye hazırım" diye işaret ediyorum ona. Aletim sert ve hala içinde ve tekrar itmeye başlamak istiyorum, ama bunun onun için uygun olduğuna dair çok insani sinyalini bekliyorum. Bunun bir ön sevişme olduğunu. Bu yüzden göğsünü geçici olarak bir kez daha sıkıyorum. "Böyle mi?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yani... tekrar seks yapmak mı

istiyorsun?" "Bunun anlamı bu mu?" Tekrar göğsünü sıkıyorum.

"Hayır, mememe korna çalıyorsun."

"İstediğini söylediğin şey buydu!"

Gözlerini deviriyor. "Ben argo konuşurum, bebeğim."

"Şimdi de bana çocuk mu diyorsun?" Şimdi alındım. "I-"

Parmakları ağzıma gidiyor ve beni tekrar susturuyor. "Bebeğim bir Bir partner için sevgi dolu bir terim. Sizin halkınızda böyle kelimeler yok mu? Sen bana ne derdin?"

"Liz?"

Göğsüme vuruyor. "Evcil hayvan ismi gibi. Birinin sevgiyle söylediği bir takma ad."

Bir an düşündüm. "Kadın mı?"

Kızgın bir ses çıkarır. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Sadece unut-"

Ama şimdi ne sorduğunu anlıyorum. "Kadınım mı?" Başını bana doğru eğip dudaklarımı çenesinin ince çizgisinde gezdirerek mırıldanıyorum. "Benim Liz'im mi?"

Vücudunun her yerinde küçük bir ürperti hissediyorum ve derin bir şekilde titriyor.

amının içinde. "Tanrım, yine sertleşmişsin, değil mi? Seni *hissedebiliyorum.*" Onun khui'si daha yüksek sesle titriyor ve yankılanıyor ve ben cesaretleniyorum.

"İnsanlar ön sevişme için başka neler yaparlar?" Dudağının minik insan burnunun altındaki küçük çukurla birleştiği noktadaki derisini yalıyorum. Yumuşak, çok yumuşak.

Kollarımda usulca iç çekiyor ve gözleri kapanıyor. "Öpüşmek iyi bir şey. Okşama. Yumuşak dokunuşlar. Okşamak."

Ah. Yani daha önce onunla ön sevişme yapmıştım. Sadece kelimeyi bilmiyordum. "Şimdi seninle ön sevişme yapacağım Liz. Amcığının, sikimin bir kez daha dolması için hazır olmasını istiyorum."

"Zaten içimdesin, yani o kısmı hallettik," diyor ama

Bana karşı biraz kıpırdanıyor, sanki bedenimin onunkinin içine gömüldüğünü hatırlamak onu kıpır kıpır yapıyor.

Elim hâlâ saçlarında ve onu olduğum yerde sabitlemiş olmak hoşuma gidiyor. Onun da bundan hoşlandığını söyleyebilirim. Nefesi yumuşak, hızlı soluklarla gelmeye başlıyor ve bana bakmak için gözlerini açtığında, gözlerinde uykulu, tahrik olmuş bir bakış var.

Şimdi ön sevişme yapacağım o zaman. Öpücük mü istiyor? Ona öpücük verebilirim. İnsanların çok sevdiği ve Vektal'in övgüyle bahsettiği ağızların birleşmesi. Daha önce de hoşuma gitmişti. Liz'in ağzı da amı kadar yumuşak ve pürüzsüz. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve ağzını bana doğru açtığında, dilimi onunkilere doğru kaydırıyorum, sanki sikimi onun derinliklerinde okşuyormuşum gibi.

Nefes nefese kalıyor ve inliyor.

Bunu sevdim. Hayır, ben karar veririm. Bunu *arzuluyorum.* Eşim sonunda kollarımda, ona sahip olmama izin veriyor. Dünyada bundan daha güzel bir şey yok. Böylesini hiç yaşamamıştım ve ona karşı açgözlü olmaya niyetliyim. Nefes nefese kalana ve altımda titreyene kadar ağzım onunkini tekrar tekrar alıyor. Dolgun, pembe alt dudağını dilimle yalıyorum ve sonra hafifçe ısırıyorum, çünkü yumuşak ve tatlı ve bana onun güzel amını hatırlatıyor. Yumuşak bir
Küçük bir çığlık atıyor ve gözbebekleri büyüyüp altımda sertleşirken bile amının titrediğini ve sikimin etrafında kenetlendiğini hissediyorum.

Dilimi tekrar ayrılmış ağzının üzerinde kaydırıyorum. "Ön sevişmeyi doğru yaptım mı?"

"Sanırım yine boşaldım," diye iç geçiriyor, gözlerinde donuk bir bakış. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım, hayır." O puslu bakış yüzüme odaklanıyor ve kalçalarını altımda döndürdüğünü hissediyorum. "İnanılmaz hissediyorum."

"Bu khui," diyorum ona ve elimi göğüslerinin arasına bastırıyorum. "Onun isteklerini yerine getirdik ve şimdi bizi ödüllendiriyor."

"Yaşasın bit." Çenesini kaldırıyor, bu onu tekrar öpmem için ince bir öneri. Elim göğsünü avuçlamak için hareket ederken bile bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. İnsan göğsü, içinde titreşen khui'nin gücüyle titriyor ve
Meme uçları gergin ve dik. Elimi üzerlerinde gezdiriyorum ve tekrar çığlık atıyor, gözleri kapanıyor.

Ah. Daha fazla ön oyun. "Ağzımı buraya koyayım mı?"

Bana şaşkın ama aç bir bakış atıyor. "Ben buna varım."

Duraksadım. "Bu bir... evet mi?"

"Şimdi memeler," diyor ve başımı göğüslerine doğru itiyor. "Sonra konuşuruz."

İstediği gibi aşağı iniyorum ve sikim onun ıslak sıcaklığından dışarı kayıyor. Küçük bir dehşet sesi çıkarıyor, ama yakında oraya döneceğim. Dediği gibi, şimdi göğüsler. Yumuşak meme ucunu ağzıma alıyorum. Nefes nefese kaldı ve
Altımda kıvranıyor, ihtiyacı yüzünden neredeyse kürkten çıkacak. Ah. Bu hoşuma gitti. Çığlıklarının tadını çıkararak dilimi ucunda gezdiriyorum.

Liz inliyor ve elleri saçlarıma, kalan boynuzuma gidiyor ve çaresizce bana yapışıyor. Bundan çok hoşlanıyor. Sikim ağrıyor, onun ıslak sıcaklığının içine geri dönmek istiyorum. Ona dokunmadan edemiyorum, elim amına kayıyor ve oradaki yumuşak, ıslak kıvrımlarla oynuyor. Bacaklarının arası kaygan, benimkiyle onunki birbirine karışıyor ve parmaklarımı tekrar içine soktuğumda inliyor.

"Bu yeterli değil," diyor.

Göğsünün ucunu hafifçe ısırıyorum. "Parmaklarım mı?"

"Daha sonra 'G noktasını bul' oynayabiliriz," diyor, daha saçma bir insan diliyle. "Seni tekrar içimde istiyorum, Raahosh. Senin için yanıyorum. Lütfen."

Sikim kabarıyor ama onunla oynamayı henüz bitirmedim. Ne kadar karşı çıkarsa çıksın, tatlı, yumuşak eşimi keşfetmeye devam ediyorum. Amcığına girip çıkarken parmaklarıma bakıyorum ve harcadığımın bir damlası kıvrımlarından aşağı iniyor. Otomatik olarak parmaklarımla yakalıyorum ve tekrar içine itiyorum. Onu o kadar çok kez alacağım ki birlikte bir çocuk yapacağız. Ve sonra karnı çiftleşmemizle yuvarlaklaştığında, halkıma döneceğiz ve kimse onu benden alamayacak.

"Ne yapıyorsun?" Bana doğru kayıyor, huzursuz.

"Tohumlarımın içinde kalmasını sağlıyorum."

"Ne kadar da barbarca," diye mırıldanıyor. Bacaklarını biraz daha aralıyor ve iç geçiriyor. "İçime daha fazla tohumunu ne koyar biliyor musun?"

"Ne?"

"Eğer beni tekrar becerirsen." Liz küçük bir kıpırdanma yapar. "Aracıyı aradan çıkar ve doğrudan kaynağa git."

Yine, bazı sözleri anlamsız ama önemli değil. Daha fazla seks talep ediyor ve bilmem gereken tek şey bu. Khui'm sertçe yankılanıyor, onu tekrar almam için ısrar ediyor. Ve bu kadar tatlı bir şekilde sorarken nasıl reddedebilirim? Vücuduna geri kayıyorum ve ağzını öpüyorum, inliyor ve bana yapışıyor. Kalçaları tekrar kalkıyor ve ben de sikimi bir kez daha girişine yerleştirip başını ıslaklığının içinde sürüklüyorum.

"Oh, Tanrım, evet," diye inliyor ve elleri tekrar saçlarımı yumrukluyor. "Ver onu bana."

Eve batıyorum ve o sevinçle çığlık atıyor. Gözlerim zevkten neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Eşimin amının sikimi sımsıkı kavraması gibi bir his yok. Ve ritmik itişlerle onu itmeye başladığımda, aklımdan bir düşünce geçiyor, tekrar tekrar, khui'm gibi yankılanıyor.

Liz benim.

Liz benim.

Benim

dostum.

Benim her
şeyim.

LIZ

Sabahın erken saatlerinde bir ara yanağımı Raahosh'un göğsüne bastırmış, biraz da üzerine salya akıtarak uyanıyorum. Oops. Doğruldum ve yanağımı sildim.

ağzını ve sonra çıplak tenini, ama o sadece yatakta kayıyor ve beni bir kez daha kendine çekiyor. "İşemem lazım," diyorum uykulu bir şekilde ve yataktan kayarak çıkıyorum.

Pis işimi yapmak için mağaranın ağzına doğru paytak paytak yürüyorum - buradaki önemli kelime paytak paytak yürümek. Dün gece o kadar sert ve o kadar sık sikildim ki bacaklarımın çalışmasına bile şaşırıyorum.

Georgie'nin Vektal'ın onu eşi olarak kabul etmesine neden ses çıkarmadığını şimdi anlıyorum. Eğer Raahosh gibi biriyse, onun beynini dağıtırdı. Ben de kendimi oldukça beyinsiz ve sersemlemiş hissediyorum. Yani, daha önce seks yaptım ama Raahosh ile seks? Büyük harflerle yazılmış ve etrafına küçük kalpler çizilmiş bir seks. İnanılmazdı. Her tarafım yapış yapış ve hırpalanmış hissediyorum ama endorfinle sersemlemiş durumdayım ve çok mutluyum.

Temizlenmek için ağrıyan kızlık organlarıma biraz kar sürüyorum ve sonra temizlemek için terden yapış yapış olmuş tenime birkaç avuç daha sürüyorum. Sonra esneyerek mağaraya geri dönüyorum.

Şimdi uyandı, kürklerin arasında oturuyor ve beni yırtıcı bir bakışla izliyor, bu da bitimi yeniden mırıldanmaya başlatıyor. Kemiksiz küçük bir su birikintisine dönüşmeden bir tur daha sikişmeye dayanabilir miyim bilmiyorum, bu yüzden ilkel bir şekilde ateşin yanına oturuyorum, bacaklarımı sıkıca birbirine kilitliyorum ve kömürleri bir çubukla karıştırıyorum.

"Yatağa geri dön," diyor ve kürkleri okşuyor.

Evet, aklında uyumak olmadığından oldukça eminim. "Neredeyse şafak sökecek," diyorum. "Bugün yapacak çok işim var."

"Bekleyebilir."

"Daha geçen hafta bir sürü kemiği kırılmış bir adama göre çok enerjiksin."

Kollarından birini kaldırıyor ve bir an için neredeyse esneyeceğini düşünüyorum. Ama sadece inceliyor ve omuz silkiyor. "Khui daha hızlı iyileşmemize yardımcı oluyor."

Tekrar bana bakıyor ve sonra kürkleri okşuyor. "Geri gel. Seni tekrar tohumlarımla dolduracağım."

Aptal bitim bir salak gibi mırıldanmaya başlıyor ama aldırmıyorum. "Bundan sonra ne olacağı hakkında sohbet etmeye ne dersin?"

Başını eğiyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Neden?"

Kekeliyorum. "Ne demek neden? Çünkü burada bir ilişki kuruyoruz!"

Raahosh'un gözleri bana öyle bir bakıyor ki, sabırlı davrandığını sanıyor ama aslında öyle değil. "Tartışacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Sen benim eşimsin. Sen bana aitsin."

Yine kekeledim. "Yani şimdi mülkümüze geri mi döndük?" İşte cinsel birleşme sonrası coşkum gitti. Ayağa kalktım ve kıyafetlerime doğru yöneldim. "Ne var biliyor musun? Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum. Tuzaklarımı kontrol etmem gerek."

Ayağa kalktı ve giysilerimi elimden kaptı. "Ava gidemezsin. Şu anda bile çocuğumu taşıyor olabilirsin. Bizim çocuğumuzu."

Hayır, *yalınayak ve hamile kadını mutfağa* atmadı.

yüzüme vurdu. "Gerçekten kafamın patladığını görmek istiyorsun, değil

mi?" Kaşlarını çatıyor. "Sana asla zarar vermek istemem-"

"Aaaah!" Ellerimi havaya kaldırdım. "İyi. Böyle mi olmak istiyorsun?" Bir parmağımı göğsüne sokuyorum - ki bu acıtıyor, çünkü lanet şey kaplanmış. "Aramızda küçük bir romantizm dışında hiçbir şey değişmedi. Seks yaptık, hepsi bu. Ben senin sihirli malın olmadım, sen de sihirli bir şekilde benim erkeğim olmadın. Her zaman olduğumuz gibiyiz, yani birbiriyle didişmeyi seven iki hıyarız. Avlanma becerilerim senin dölünden etkilenmedi. Dışarının tehlikeli olduğunu biliyorum. Unutmayın.

Kırık bedenini karda üç lanet olası mil boyunca sürüklediğim kısmı mı?"

Kolları göğsünün üzerinde çapraz.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Mağara ağzını işaret ediyorum. "Şimdi dışarı çıkıp bize kahvaltı hazırlayacağım. Sen de burada oturup mağara adamı gibi göğsünü yumruklayabilirsin." Yayımı almak için hamle yapıyorum, omzuma atamadan yakalıyor. Ona öfkeyle bakıyorum.

Konuştuğunda Raahosh'un sesi alçak ve ciddidir. "Sen bu dünyaya gelmeden önce, uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yoktu. Avlanırdım. Var oldum. Hiçbir şeyi dört gözle beklemiyordum. Ama şimdi buradasın ve şu anda bile çocuğumu taşıyor olabilirsin." Çenesi esniyor. "Yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum.

Sorun sende değil. Benimle ilgili. Bu dünya tehlikeli ve seni düşünüyorum, tek başına, vahşi doğada ve bu dayanabileceğimden daha fazla." O

Bana o kadar uzun süre ve o kadar sert bakıyor ki dişlerini gıcırdatmaktan çenesinin kırılacağını düşünüyorum. "Seni kaybedersem," diyor sonunda hoyratça, "hiçbir şeyim kalmaz."

Ve ben tam bir lokum olduğum için yumuşuyorum. Yanağını okşamak için uzandım, ama o dokunuşuma eğildi ve bu bir okşamaya dönüştü. "Raahosh, cidden. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

"Ben de öyle. Yine de bir grup metlak tarafından yere serildim."

İyi bir noktaya değindi. "Öyleyse benimle gel. Birlikte avlanabiliriz." Ona başımı salladım. "Eğer kendini iyi hissediyorsan."

"Daha iyi bir fikrim var," diye mırıldanıyor ve yayı ellerimden çekiyor. "Tütsülenmiş eti yeriz. Sen yatağa geri dön ve yumuşak amını sert sikimle doldurmama izin ver." Kollarını belime doladı ve beni yatağa sürükledi.

ona karşı. Dokunduğumuz an, bitlerimiz yankılanmaya başlıyor. "Ve sonra yarın ava gideceğiz. Birlikte."

Teninizi okşarken ve arzudan her yerinizin karıncalanmasına neden olurken bir erkeğe kızgın kalmak zordur. Bir an düşündüm. "Tuzaklarım mı?"

Gözlerini mağaranın girişine dikiyor. "Kar yağıyor. İçlerinde her ne varsa bir gün daha donmuş halde kalacaktır."

"Mmm." Düşünüyormuş gibi yapıyorum. Gerçekten düşünülecek bir şey yok. Cinsel organım dakikada bir mil ilerliyor ve bacaklarımın arasının ihtiyaçtan ıslandığını söyleyebilirim. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Eğer arkadaş olacaksak-"

"*Eğer diye bir şey* yok. Biz *varız,*" diye ısrar ediyor.

"O zaman eşit ortaklar olmamız gerekiyor," diyorum ona. Elimi onun muhteşem, çıplak göğsünde gezdiriyorum ve sonra boynuna doğru ilerleyip sırtını okşuyorum. "Sahiplik yok. Ben senin olduğum kadar sen de benimsin.
Anladın mı?"

"Ben seninim," diye kabul eder. "Tamamen ve

bütünüyle." "O zaman ben de senin olabilirim."

Eğildi ve beni dudaklarımdan nazikçe öptü. "Benim eşim. Liz'im. Sen benim her şeyimsin."

Evet, buna kızgın kalmak kesinlikle zor.

- - -

Sonunda birkaç saat daha yatakta tembellik ediyor, birkaç kez daha sevişiyor ve uyukluyoruz. Şerefine, avlanma konusunda daha anlayışlı olacağına söz veriyor. Bu arada, dikkatimi vermediğimi düşündüğü zamanlarda karnımı okşuyor.

Birinin annesi olmayı hiç düşünmemiştim. Ama Raahosh için bu çok açık. Ben ve bu bebek her şeyiz. Bu da mağaradaki hayatının nasıl olduğunu merak etmeme neden oluyor. Vektal sanki
Herkes iglolarda falan mutlu ve şanslıydı, ama belki de

Raahosh gibi yara izleri olan ve insan ilişkileri konusunda berbat olan biri için düşündüğümden daha yalnız. Koca bir bakire olduğu gerçeği bana kabiledeki birkaç kadının onun siki için kapısına dayanmadığını söylüyor.

Ekipmanı ne kadar muhteşem olursa olsun.

Garip ama tamamen benim olduğu için mutluyum. Evde onu bekleyen bir hatun yok. Yüzleşmek zorunda kalabileceğim eski kız arkadaşları yok. O sadece benim. Sanki hep beni bekliyormuş gibi.

Yani... Sanırım eğer bu onu gerçekten kızdıracaksa ava yalnız gitmeyeceğim.

Ama akşam yemeği için acıktığımızda, daha fazla kuru, tatsız füme et düşüncesine karşı çıkıyorum. "Benimle gelebilirsin," diye Raahosh'u ikna ediyorum. "Tuzakları kontrol edebilir, taze ve lezzetli bir şeyler yiyebiliriz. Bu güzel olmaz mıydı?" Karnıma dokunuyorum. "Ve eğer gerçekten hamileysem taze yiyecekler daha iyi olur."

Homurdanarak cevap veriyor ve peştamalını giyiyor, sanırım bu dışarı çıkacağımız anlamına geliyor. Tuhaf ama temiz havaya çıkmak ve karda yürümek beni heyecanlandırıyor. Tuzaklarımda neler olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Ve canım taze, çiğ et çekiyor. Garip, biliyorum.

Ateşi yakıyoruz, mağarayı düzeltiyoruz ve sonra yürüyüş için giyinmiş ve silahlanmış olarak yola çıkıyoruz. Hava kapalı ve tekrar kar yağabilir gibi görünüyor. Büyük sürpriz. Her lanet gün kar yağıyor.

Raahosh iyileşirken, sudan iki tane daha çirkin mızraklı balık çıkardım ve iki yay ile bir sürü ok yaptım. Hatta fazladan postlarla birkaç derme çatma sadak bile yaptım. Buralarda tam bir Daniel Boone'um.

Çok garip - küçük bir kızken babamla avlandığımızı hatırlıyorum ve bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim. Şimdi Raahosh ile tek başımayım, unuttuğum şeyleri hatırlıyorum ve bundan daha fazlası... Zevk alıyorum

Kendim. Kendimi hiçbir zaman açık hava meraklısı biri olarak görmedim ama iyi yapılmış bir okun bir avın içine uçmasından daha tatmin edici bir şey yok.

Tamam, Raahosh ile seks daha tatmin edici. Avlanmak yakın bir ikinci.

Karda yürürken Raahosh biraz oyalanıyor, ta ki özellikle derin bir yamaçtan geçmeme yardım etmeye çalıştığında ellerini tokatlayarak uzaklaştırana kadar.

Kar. Ona sinirli bir bakış attığımda dudakları eğlenerek kıpırdıyor ve beni yemlediğini anlıyorum.

Dick. Bu gece mağaraya geri döndüğümüzde çok fena olacak. Tuzakları kontrol ederken, zihnimde uzaylıma cinsel işkence yapmanın yollarını düşünüyorum. Saklamak söz konusu değil - bu onu olduğu kadar beni de cezalandırmak olur. Belki güzel bir sakso çekerim ve boşalmasına izin vermem-

"Ho!" diye sesleniyor uzaktan bir ses, esen rüzgârda belli belirsiz.

Şaşkınlıkla Raahosh'a baktım. Bu İngilizce miydi? Hayal mi görüyorum?

Durdu ve sonra ufku taradı. Hemen kolumdan tuttu ve beni geldiğimiz yere geri götürmeye başladı. "Acele et, Liz."

"Bekle. Neyden kaçıyoruz?" Karda ilerlerken yayımı hazırlıyorum. "Daha fazla metlak mı?"

"Raahosh!" diye sesleniyor bir ses ve ardından anlamadığım bazı kelimeler söylüyor.

Nefesim kesildi. "Bunlar senin insanların mı?" Durup dönüyorum, gözlerimi bulutlu gökyüzünden koruyarak orada kimin olduğunu anlayıp anlayamayacağıma bakıyorum.

"Mağaraya dönelim," diye homurdanır Raahosh ve karda tökezler.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve kolunu çekiştiriyorum. Yatakta oynamak yoğun karda koşturmaktan farklı bir aktivite ve kendini fazla zorladığından endişeleniyorum. Daha geçen hafta bacağı kırılmıştı. "Raahosh, bekle.

Kendine zarar verme-"

Ağır pelerinimin tüylerinden tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Beni kaldırıp götürdüğünü fark etmem bir anımı alıyor.

Onlardan kaçmaya mı çalışacak?

"Raahosh, bekle!"

"Seni benden alamayacaklar Liz," diyor şiddetle. "Sen benimsin! Benim *dostum.*"

"Beni alamazlar," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, omzunu okşamaya çalışarak. Kendine zarar vereceğinden endişeleniyorum. "Raahosh, lütfen. Beni korkutuyorsun."

Bu onu umutsuz adımlarında durduruyor. Karda duruyor ve beni nazikçe tekrar yere bırakıyor. Eliyle karnıma dokunuyor ve sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen benim her şeyimsin Liz," diye mırıldanıyor beni öpmeden önce.

"Biliyorum," diyorum, kafam karışmış bir halde.

"Raahosh! Leezh adında bir insan!" İki ses ve yeni sesler. "Kaçmayın!"

Bulunduk.

Raahosh gözlerini kapatıyor ve bıçağını kavrayarak beni kendine doğru çekiyor. Bu beni endişelendiriyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, saldırmaması için sessiz bir ricada bulunuyorum.

Ve bekleriz.

Beşinci Bölüm

LIZ

Karda iki adam yaklaşıyor, ellerinde mızraklar. Koşmuyorlar ve mızrakları daha çok baston olarak kullanıyorlar, bu yüzden çok endişelenmiyorum. Henüz değil.

Ama Raahosh? Raahosh kendinde değil.

"Leezh adında bir insan," diye bağırıyor içlerinden biri, elini ağzına götürmüş. "Orada bekle!"

Raahosh'a kararsız bir bakış attım. Gururlu yüz hatlarının her yerinde bir yenilgi ifadesi var ve bu beni endişelendiriyor. Onu rahatlatmak için elimi onun elinin içine sokuyorum ve o da elimi sıkıca kavrıyor, sonra da sahiplenici bir sarılmayla beni kendine çekiyor. "Kim onlar?" Ona soruyorum.

"Aehako ve Haeden," diye yanıtlıyor Raahosh. Sesinde hoşuma gitmeyen tınısız bir kalite var.

"Arkadaşların mı?"

Homurdanıyor.

Ah. Mutsuz çünkü bizi kabileye geri götürmeye geldiler ve ben hamile değilim ve aşktan gözlerim parıldamıyor.

Teorik olarak, her neyse.

Sırtını sıvazlıyorum ve sonra ovuyorum. "Bir noktada senin peşine düşeceklerini biliyordun, değil mi? Yani, kurabiye kavanozunu alıp kaçmışsın gibi görünüyor."

Eli saç örgülerimi okşuyor. Hareket etmiyor ama diğerleri yaklaştıkça gerginliğin arttığını hissedebiliyorum.

Bel yüksekliğindeki karda sanki önemli bir şey değilmiş gibi ilerliyorlar. Yaklaştıklarında biri gülümsüyor ve yüzünde hoş, dostane bir ifade var. Yüz hatları Raahosh'un bıçağa benzeyen yüz hatlarından daha yumuşak ama neşeli ifadesi onu çok daha yakışıklı kılıyor. Vektal ve Raahosh'un aksine, saçları kısa ve kafa derisine yakın bir yerde toplanmış. Bu da büyük, kavisli boynuzlarının çok daha belirgin görünmesini sağlıyor. O bir tür çıta gibi
Her yeri mavi ve Raahosh kadar uzun olmasa da, ağaç gövdesi gibi kolları var.

Dünya ağaçları, Hoth olmayan ağaçlar değil.

Yanındaki diğer uzaylı kesinlikle daha az arkadaş canlısı görünüyor. Raahosh'la aynı cazibeli okul bakışına sahip ama benzerlikler burada bitiyor. Soluk, süt mavisi, neredeyse yanındaki kadar kaslı, güçlü bir burnu ve kare çenesi var, bu da onu cehennem gibi sinirli gösteriyor. Saçlarının yanları traş edilmiş ve tepesindeki uzun ibik örülerek sırtına düşüyor.

İkisi de basit deri tunikler ve pantolonlar giyiyor ve tepeden tırnağa silahlılar.

Dostça bir merhaba değil o zaman.

"Raahosh! Her yerde seni arıyorduk." Dost canlısı olan Raahosh'un sırtını sıvazlamak için öne doğru hamle yapar ama Raahosh dişlerini sıkar
ve beni arkasına çekerek ona ters ters bakıyor. Yeni gelen bu tepki karşısında şaşırmış görünüyor. "Dışarıda olacağımızı biliyordun. Vektal bizi senin peşine taktı.
yankılanmadık." Elini kalbine götürüyor ve kederliymiş gibi davranıyor.

Diğerinin hiçbir ifadesi yok.

"Merhaba, ben Liz," diyorum, Raahosh'un arkasından çıkıp elimi uzatarak.

Bana deliymişim gibi bakıyorlar ve düşmanca olan mızrağını geri çekiyor.

"Hayır, silahlarınıza uzanmıyorum. Bu insani bir selamlaşma." Elimi havaya doğru sallıyorum. "Bilirsiniz, bir tanışma gibi."

Raahosh beni tutuyor ve elimi daha yakından inceleyemeden beni geri çekiyor. "O benim eşim," diye homurdandı. "Birbirimiz için rezonansa giriyoruz. Tartışacak bir şey yok."

Elimi Raahosh'un koluna vuruyorum, çünkü artık sinirlenmeye başlamıştım. "Tam bir Neandertal olmayı bıraktıysan, kendi adıma konuşabilirim, teşekkür ederim."

Yeni gelenler birbirlerine bakarlar. "Benim adım Aehako," diyor dost canlısı olan. Arkadaşına eliyle işaret ediyor. "Bu Haeden." Aehako bana gülümsüyor. "Sen Leezh misin?"

"Aslında kısa bir ben. Liz." Telaffuzunu düzeltiyorum.

"Önemli değil," diyor Raahosh ve beni tekrar geri çekmeye çalışıyor. "Seni Raahosh'un eşi olarak çağırmalılar."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Dur bakalım. Artık kendi kimliğimi alamıyor muyum?" Aehako, "Anlıyorsun," diye beni temin ediyor. "O sadece aşırı korumacı davranıyor.

Her rezonansta olur." Şaşkın görünmüyor ama Haeden'in yüzünde bir alay ifadesi görüyorum.

Haeden çenesini kaldırır. "Tıpkı baban gibi, görüyorum. Uygun gördüğün kuralları görmezden geliyorsun. Düşüncesiz, dik başlı ve aptal. Sen babanın oğlusun."

Bu kesinlikle bir iltifat değil. Raahosh gözle görülür şekilde kıllanıyor. Ağzı kıvrılıyor ve dişlerinin parladığını görüyorum. "Hikayemin seninki gibi bitmesini istemezdim."

Haeden hırlar ve Raahosh'a doğru hamle yaparak onu geriye doğru karın içine düşürür.

Adamlar beni kenara iterken çığlık atıyorum, Aehako iki adamı ayırmak için öne doğru ilerliyor. Geriye doğru tökezledim ve kıçımın üstüne düştüm.

Kar. Raahosh yine hırlıyor ve sonra bir de bakıyorum ki iki adamı da

kenara itmiş, şefkatle ayağa kalkmama yardım ediyor. Beni çekiyor.

Bir kez daha göğsüne yaslanıp saç örgülerimi okşuyor ve koca göğsündeki kalp atışlarını duyabiliyorum.

'Sadece koruyucu olmak' belki de yetersiz bir ifade.

"Ben iyiyim," diyorum kolunu okşayarak. "Sadece neler olduğunu anlamıyorum."

Aehako dikkatli bir sesle, "Eşyalarını topla," diyor. Gökyüzünü tarar. "Güneş batmadan önce birkaç saatimiz var ve kabile mağarasına dönmeye başlayabiliriz. Rokan birkaç gün içinde bir fırtına çıkacağını söylüyor ve biliyorsun o asla yanılmaz."

Raahosh'a bakıyorum.

Çeneme dokunuyor, yüzünde düşünceli bir ifade var.

"Bunu daha da zorlaştırma," diye uyarıyor Haeden.

Raahosh sadece çenemi okşuyor. "Biz de seninle geleceğiz."

Raahosh ve benim son zamanlarda evimiz olarak adlandırdığımız küçük, rahat mağaraya dönmemiz yaklaşık bir saat sürüyor. Konuşan tek kişi Aehako, neşeli bir monolog sürdürüyor. Raahosh sessiz ve Haeden de öyle. Ben sessizim çünkü üçünü de izliyor, yerimi belirlemeye çalışıyorum.

Gerçek şu ki, onlar uzaylı. Kültürleri benimkinden farklı ve yüzeyde masum görünen bir şey daha sonra büyük bir sorun haline gelebilir. Bu yüzden dikkatliyim ve her şeyi özümsemeye çalışıyorum.

Şanslarına, biz giderken İngilizce konuşuyorlar, böylece kendimi dışlanmış hissetmiyorum.

Aehako mağaramızı görünce şaşkınlığını ifade ediyor ve Raahosh'u 'burunlarının dibinde' böyle rahat bir yer kurduğu için sırtından alkışlıyor. Raahosh pek memnun görünmüyor. Duygularını saklamakta oldukça başarılı ama kızgınlığını ve hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

"Bu nedir?" Aehako soruyor ve yayımı tutuyor.

"Bu bir silah," diyorum ona, eşyalarımızı toplarken omzuma asıyorum. Onu ve kemik oklarla dolu sadağımı yanıma aldığıma emin oluyorum. "Ben onu

Avlanmak."

"Avlanmak mı?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ama sen dişisin. Avlanmamanız gerekir."

"Yanlış bir dönüş yapıp Şovenist Gezegen'e mi indim?" Ben soruyorum. "Avlanabilirim amına koyayım! Ne yani, vahşi hayvanların kadınlık organlarıma hayran kalacağını ve onları Fareli Köyün Kavalcısı gibi cezbedeceğimi mi sanıyorsun?

Ne-"

Raahosh omzuma sakinleştirici bir el koyuyor. "Kabilemin kadınları avlanmaz, hatırladın mı? Sayıları çok az."

Homurdanıyorum. "Bunu göreceğiz. Artık sayıca üçe bir değilsiniz." Ve Aehako ile Haeden'e bakarak omzumdaki yayı ayarlamak için büyük bir gösteri yapıyorum.

Aehako sadece eğlenmiş görünüyor.

Küçük mağaramızı fazladan yiyecek ve battaniyelerden temizliyor ve su derilerimizi topluyoruz. Fazladan postları yuvarlıyorum ve mağara düzene girdiğinde etrafa son bir kez bakıyorum. Ayrılacağımız için içimi bir hüzün kaplıyor. Georgie, Kira ve diğer insanlarımı tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum ama itiraf etmeliyim ki bu mağarada kalmak... güzeldi. Rahat. Özel.

Ve burada Raahosh'la olmak hoşuma gitti. O koca hıyar gözümde büyüyor. Tam yerleşmişken, tekrar taşınıyoruz. Evim diyebileceğim bir yere hasretim.

Ama sonra Raahosh elimi tutuyor ve kayıp hissi yok oluyor. Kökünden sökülmüş hissetmek yerine, küçük cennetimizin tam da her şey çok seksi olmaya başlamışken kesintiye uğramasına belli belirsiz sinirleniyorum.

Uzaylılar tarafından engellendi. Lanet olsun.

- - -

Bir süre batan güneşin yönünde yürüdük. Batıda olduğunu söyleyebilirim ama Dünya'da da böyledir ve burası kesinlikle Dünya değil.

Gökyüzü pembeye ve soluk bir turuncuya döndüğünde, küçük bir ve kamp kuruyoruz. Aehako biz yürürken tezek parçaları topluyor ve yakıt olarak kullanmak üzere bir torba dolusu tezek topluyor.

Muhtemelen elini sıkmamam iyi oldu.

Gece için bir kamp ateşinin etrafında yatıyoruz ve Haeden hemen yakındaki tepeye çıkıp ilk nöbetin kendisinde olduğunu söylüyor. Bana uyar. Pek eğlenceli biri sayılmaz ve sessizce kaynayan biriyle takılmak istersem Raahosh var.

Ateşin yanına yerleşip kürk pelerinimi üzerime sararken, Raahosh mızrağını aldı ve başımın üstünü öpmek için eğildi. "Senin için biraz taze et bulacağım."

"Oh, ama..." Onun küçük kamptan ayrılışını izliyorum ve sonra sadece ben ve ateşe başka bir gübre yongası atan Aehako kalıyoruz. Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Onun peşinden gitmeyeceksin değil mi?"

"Neden?" Aehako kolayca omuz silkiyor. "O geri dönecek. Sen buradasın."

Ah. Yani rehine Raahosh değil. Benim. Anladım. Yine de haklı. Ben burada olduğum sürece, Raahosh geri dönecek. Bunu düşünmek bile içimi ısıtıyor. Ne olursa olsun, Raahosh benim arkamda. Ben de onun için aynısını yapmaya kararlıyım.

Ama ayaklarım ağrıyor ve dışarısı soğuk olsa da ve korunacak bir yer olmasa da ateşin yanında oturmak güzel. Ateşe biraz daha yaklaşıyorum ve ıslak, çizmeli ayaklarımı biraz kuruyabilmeleri için destekliyorum. "Bana diğerlerinin nasıl olduğunu söyle. Hepsi iyi mi?"

"Olabildiğince sağlıklı," diye beni rahatlatıyor Aehako ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Duruma rağmen adamdan hoşlanıyorum. Sanırım hoşlanmamak mümkün değil. "Senin

arkadaşlar halkımıza büyük bir neşe getirdi" diyor. "Uzun bir süre, bir eşin hayal olduğunu düşündük ve şimdi bu birçok kişi için mümkün bir hayal."

Onun sözleri keşke Raahosh burada olsaydı dedirtiyor. Ağaçları tarıyorum ama 'dostum' -hâlâ bu durumu kabullenmeye çalışıyorum- akşam yemeğini keserek stres atıyor. "Bu çok hoş."

"Hepimiz kar fırtınasındaki yorgan canavarları gibi mağaralarımıza sıkışmış durumdayız ama kimse şikayet etmiyor."

"Mmm. Hiç kimse, bilirsiniz, titreşen bir bit aldı mı?"

"Yankılanmak mı?"

"Evet, doğru kelime bu." Raahosh'un bunu bana daha önce de söylediğinden eminim, ama aynı zamanda 'benim-benim-benim' ve 'amın benim tohumumla dolu' gibi şeyler de söylüyor, bu yüzden bu adamın yanında kelimelerimi dikkatlice seçmem gerekiyor. "Raosh'un yankılanan başka biri var mı?"

"Oh, evet." Ateşi karıştırıyor. "Georgie'yi biliyorsun elbette. Pashov ve Stacy birbirleri için hemen rezonansa girdiler, sanırım daha khui'si içine girmeden önce. Bunu duymamış olmana şaşırdım." Kıkırdıyor.

"Mmm," diyorum tekrar, çünkü o geceye dair hatırladığım şey bitlere 'hayır' demem ve Raahosh'un üzerime basarak beni tutması ve onu emmeye zorlaması. Bu, koca adamın en iyi anı değildi. Yine de ihanet eden bitim Raahosh'u düşününce mırıldanıyor ve ben de dalgınca göğsümü ovuyorum. "Stacy'yi o kadar iyi hatırlamıyorum. Ağlayan o muydu?"

"Biraz ağlıyor ama Pashov gözyaşlarını kurulamak için yanında olduğu için artık daha az ağlıyor." Sırıtıyor ve rahatlamak için arkasına yaslanıyor. "En çok ağlayan kişi Ariana. O Zolaya'nın eşi. Onun gözyaşlarından çok etkileniyor."

"Evet, sanırım tüm bunlar onun için oldukça yeni." Yankı uyandıranlar sadece tüplerdeki kızlar mıydı? "Peki ya Josie? Ya da Kira? Ya da Tiff?"

Başını sallıyor. "Onlar için henüz bir yankı yok."

"Oh."

"Onlar genç," diyor. "Önlerinde uzun yıllar var. Doğru adama ulaşmak için bolca zamanları var."

"Mmmhmm. Ve senin için bir eş yok mu?"

İç geçiriyor ve ilk kez gülüşü biraz sekteye uğruyor. "Benim için henüz bir eş ve aile yok. Benim için de bolca zaman var." Ama hüzünlü görünüyor. "Marlene ve Zennek de. Ve Nora ve Dagesh."

Dagesh'in tuhaf bir ismi var - söyleniş şekli, neredeyse orta hece yutulmuş ve tekrar çiğnenmiş gibi. Kesinlikle bir insan sesi değil. Ben de sadece "Aferin onlara. Umarım mutlu olurlar."

"Bazıları öyle. Bazıları alışmaya çalışıyor. Ama tüm kabile memnun. Birçok yeni çift ve yuva kuruldu. Yakında etrafta koşuşturan pek çok yavru olacak."

Bacaklarını uzatıyor ve karda yan yatıyor, sonra eliyle çenesini destekliyor. "Bu kadar çok yeni çiftleşme, yeni aileler için yeni mahalleler demek."

"Oh?"

"Kimse bütün gece khuis'lerinin çınlamasını duymak istemez," diyor hınzır bir sırıtışla.

Yüzümün kızardığını hissediyorum. Bütün gece duydukları tek şeyin bu olmadığından şüpheleniyorum. "Görünüşe göre herkes rahat bir düzen kurmuş."

"Mm. Yeni çiftler için rahat. Haeden ve ben sizden sonra gelmek için gönüllü olduk. Birçok erkek için çok kalabalık. Tüm avcılar gezintilerde çok zaman harcıyor. Bunun fazladan boğaz doyurmak için olduğunu söylüyorlar ama aynı zamanda ailesi olmayanlar için de sıkışık bir yer." Omuz silkiyor. "Tekrar yaşayacağımızı düşündüğümüz bir sorun değil."

"Yine mi?"

Aehako başını sallıyor ve neşeli sırıtışı kayboluyor. "Kabilemiz daha önce daha büyüktü. Birçok çiftleşmemiz, birçok ailemiz vardı. Sa- khui için iyi zamanlardı. Ama on beş yıl önce bir khui hastalığı tüm kabileyi kasıp kavurdu.

mağaralar. Birçoğu öldü." Önündeki karı eşeliyor. "Khui hastalığından etkilenmeyen bir in yoktu. Pek çok kişi annesini, babasını, eşini kaybetti..."

Aniden ayağa kalkıyor ve Haeden'in ağaçların kenarından geçtiğini görüyorum. Konuşmak için ağzımı açtığımda Aehako başını hafifçe sallıyor ve Haeden'e anlamlı bir bakış atıyor.

Ah. Demek Haeden bu konuda hassas. Anladım. "Peki ya Raahosh'un ailesi?" diye sordum. Raahosh'un onu evde bekleyen bir ailesi olabileceğini ilk kez gerçekten düşündüm. Hiç bahsetmedi. Onlar hakkında konuşmak istemediği için mi? Yoksa Haeden'in yaptığını varsaydığım gibi onları khui hastalığında mı kaybetti?

Aehako etrafına bakınıyor, sonra eğiliyor. "Sana ailesinden bahsetmedi mi?"

Sesimi alçaltarak öne doğru kayıyorum. Dedikodu yapıyoruz ama ihtiyacım olan dedikodu bu, o yüzden umurumda değil. "Hiçbir şey söylemedi. Mağaradalar mı? Ya da
öldü mü?"

Aehako alçak bir sesle "Uzun zaman önce öldü," diyor. "Onun durumu... ilginç bir durumdu."

Biraz daha yaklaşıyorum. "İlginç şeyleri severim." Ayrıca, gerçekten bilmek istiyorum. Raahosh'umu neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyorum.

Artık onu 'benim' Raahosh'um olarak görmeye başlamam garip.

"Annesi Daya babasını hiç sevmezdi. Vaashan çok sabırlı bir adam değildi ve Daya da başka birine aşıktı. Ama khui seçtiğinde, seçer." Omuz silkiyor. "Raahosh onların çocuğuydu ve beş yaşındayken annesi babası için yeniden yankılandı. Bu başka bir çocuk demekti. Onun kitini istemediğinde ısrar etti. Onunla bir şey yapmayı reddetti. Hatta şefe bile gitti - o zamanlar şef Vektal'in babasıydı." Aehako çenesini ovuşturuyor ve sıkıntılı görünüyor. "Şef onun çocuğunu alabileceğini söyledi,

Çünkü rezonanstan kaçınılamaz. Ama onunla yaşamak zorunda değildi. Bu Vaashan'ı öfkelendirdi. Kendini kaybetti ve onu kabileden kaçırdı. Onu ve Raahosh'u götürdü ve geri dönmedi. Onları yıllarca aradık ama kimse bulamadı. Sanki ortadan kaybolmuşlardı. Sonra, khui hastalığı birçok kişiyi öldürdükten sonra, Vaashan sadece Raahosh ile döndü ve Raahosh gördüğünüz gibi yaralarla kaplıydı

Şimdi. Ona Daya ve çocuğunun nerede olduğunu sorduk ama öldüklerini söyledi. Metlaklar tarafından öldürülmüşler. Vaashan'ın Daya'yı alıp götürmesi ve onu rezonansa girmeye zorlaması mı? İstemediği halde onun eşi olmaya? Bu onun ve yavrularının hayatına mal oldu ve bu yüzden şef onu sürgünle cezalandırdı. Raahosh güven içinde büyüyebilmesi için kabilede bırakıldı."

Bu hikaye kalbimi sızlattı. Korkunç bir hikâye ve beni kaybedeceğinden neden bu kadar endişelendiğini biraz olsun açıklıyor. "Zavallı Raahosh."

Aehako düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Birkaç yıl sonra kendi başına avlanabilecek kadar büyüdüğünde Vaashan'ı aramaya gitti. Onu hiç bulamadı ama hayvanlar tarafından yenmiş bazı eski deriler bulduğunu ve eski mağaranın yok edildiğini söyledi. Vaashan'dan geriye ne kaldıysa çoktan gitmiş."

Oh, Raahosh. Annesini ve bebeği düşünüyorum, ölmüşler.

Babasının sefaletini. Bu kadar küçük bir çocuğu nasıl etkilemişti?

Böyle olmasına şaşmamalı.

Kabilesini kızdırmak anlamına gelse bile, beni elinde tutmak için çaresiz. Ailesinin örneğinden sonra tepki vermek için düşünebildiği tek yol bu.

Bu çok üzücü bir hikaye. Annemi çok küçükken kaybettim ama babam vardı ve o ölene kadar her zaman sevildiğimi hissettim. Böyle bir aile kavgası yaşamak ve sonra her ikisini de kaybetmek, kalbimin yabancı için kırılmasına neden oldu. Bu yüzden bu kadar sahipleniciydi, beni saklı tutma arzusunda bu kadar kararlıydı. Birden onu rahatlatmak ve bana sahip olduğunu bilmesini sağlamak istedim. Ben onunum, o da benim. Bitli ya da değil, koca adama karşı bir şeyler hissediyorum ve o da bu garip

gezegendeki hayatı ilginç kılıyor.

Aehako ile sohbet kesiliyor ve uzaylı ateşi karıştırmaya geri dönüyor. Raahosh dönene kadar bacak bacak üstüne atmış, düşüncelere dalmış bir halde ateşin başında oturuyorum. Elinde bir av var ve yorgan canavarından çıkan oka bakılırsa, onun için yaptığım yayı kullanmış. Beni kullanırken izlemiş ve oradan anlamış olmalı. Vay canına. Onu selamlarken yüzümdeki geniş gülümseme gerçekti ve onu öpmek için ayağa kalktım.

Benim coşkulu karşılamam karşısında biraz şaşırıyor ama kolunu bana doluyor ve yakınıma sokuluyor. Ve avı kesip açtığında, en lezzetli parçaları aldığımdan emin oluyor ve onları bana yediriyor ve ben iyice doyana kadar diğerlerine - ya da kendisine - bir ısırık bile vermiyor.

Ve gerçekten, birinin evreninin merkezi olmak o kadar da kötü bir şey değil.

Hoşuma gitti.

Ve ona minnettarlığımı göstermeyi planlıyorum.

RAAHOSH

Liz'in iyi hali beni temkinli yapıyor. Elbette bunu görmek bir zevk ama yine de sinsi dostumun bir şeyler çevirip çevirmediğini merak etmeden edemiyorum. Genelde beni iğneleyici sözler ve huysuzlukla karşılar, ama şimdi Aehako ve Haeden burada olduğuna göre? Ona doğru yürüdüğümde gülümsüyor ve bana uzanıyor.

İki adamı görmekten memnun değilim. Onlar iyi adamlar, ama gerçek şu ki Liz'i en azından birkaç ay dönüşü daha kendime saklayacaktım, böylece halkıma döndüğümüzde bir aile olduğumuz ve birlikte olmamız gerektiği açık olacaktı.

Şimdi ne düşüneceklerinden emin değilim. Kabilemizin yasalarını çiğnedim ve Liz'in karnı hâlâ dümdüz ve çocuğumuzdan hiçbir iz yok. Tek tesellim bana gülümsemesi ve ellerini bana uzatması.

Yakın. Dost olduğumuz çok açık ve hem Aehako'nun hem de Haeden'in gözlerindeki kıskançlığı görebiliyorum.

Yankı uyandırmadılar. Onlar için hayat soğuk ve matemsiz bir şekilde devam ediyor, ancak diğer pek çok kişinin neşesini bulduğunu görmenin verdiği ıstırapla birlikte. İlk defa kıskanılan kişi ben oldum. Bu alışılmadık bir duygu.

Akşam sakin bir akşamdır. Aehako kolayca konuşuyor ama o her zaman neşeli biri olmuştur. Avcılık ve mağaralardaki yaşam hakkında yaptığı konuşmalar Liz'in ilgisini çekiyor ama eli benim elimde kilitli. Haeden sessiz ama Liz'in bana her dokunuşunu ya da kolunu benimkine her sürtüşünü izliyor.

Saat ilerledikçe Liz esniyor ve yanağını koluma koyuyor. "Artık yatabilir miyiz, bebeğim?"

Bana halkının sevgi sözcüğünü söylüyor. Kalbim kabarıyor ve khui'm göğsümde yumuşak bir yankılanmaya başlıyor. "Elbette." Ayağa kalkıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum.

Haeden de ayağa kalkıyor. "Burada, ateşin yanında bizimle kalmalı." Ben daha itiraz edemeden Liz homurdanmaya başladı.

"Ah, rezonansa giriyoruz,
hatırlıyor musun?" Göğsüne vuruyor ve khui'sinin benimkine bir şarkı söylediğini duyabiliyorum. "Amacının beni hamile bırakmasını istediğin olduğunu sanıyordum, böylece etrafta daha fazla mavi bebek koşturabilirsin, değil mi?"

Haeden'in çenesi sıkıştı. "Seni koruyoruz."

"Onun dölünden mi?" Liz'in pembe ağzında küçük bir gülümseme belirir. "Bunun için biraz geç. Şimdi gidip dostumla uyuyacağım." Elimi tutuyor ve beni ateşten kısa bir mesafe uzağa, çalıların yanına götürüyor. Bir esnemeyle
Pelerinini silkiyor ve sırtımdaki çantayı işaret ediyor. "Battaniyeler, lütfen."

Sözümü sakınmadan itaat ediyorum. Onun için kürklerle dolu bir

yatak yapıyorum, çünkü insanımın ancak bu kadar soğuğa dayanabileceğini biliyorum. Şimdi bile, onun arasında titriyor

esniyor. Yatağı olabildiğince mükemmel hale getirdiğimde, pelerini elinden alıp omuzlarına doluyorum. "Sıcak kalmalısın."

"Oh, ben sıcak kalacağım," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Sarılıp yatacağız."

Kısa bir mesafe ötedeki ateşe bakıyorum. Aehako ve Haeden bizi izliyor. 'Sarılmanın' iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Şimdiden eşim için yankılanmaya başladım ve aletim peştamalıma sürtünmeye başladı. "Belki de ateşin yanında uyumalıyım."

"Siktir et şu gürültüyü," diyor uykulu bir şekilde. Kürklerin üzerine uzanıyor,

uzanıyor ve sonra yanındaki yeri okşuyor. "Gel hadi. Bunu senin için iyi yapacağım."

Bunlar seks sözcükleri. Tekrar ateşe bakarken bile vücudum tepki veriyor. Söylediklerini kastetmiyor olmalı. Vektal'in söylediğine göre insanlar alçakgönüllü. Shorshie başkaları etraftayken ona dokunmak istemiyormuş. Bu sadece daha fazla insan gevezeliği.

"Brr," diyor ve dişlerini gıcırdatıyor. "Çok soğuk. Sıkışmak için büyük uzaylıma ihtiyacım var."

Arkadaşımın böyle bir çağrısını geri çeviremem. Ateşin yanındaki iki adama son bir kez baktıktan sonra Liz'in yanındaki yatağa uzandım ve o da hemen

Bana sokuluyor, soğuk elleri yeleğimin altında geziniyor ve tenime baskı yapıyor. Buna metanetle katlanıyorum; onun rahat ve sıcak olmasını istiyorum. Kollarım ona dolanıyor, onu yakın tutuyor ve küçük başını çenemin altına sıkıştırıyorum. Khui'm bir protesto şarkısı söylüyor ama ben memnunum. Liz kollarımdayken, o anda dışarıdaki dünyanın hiçbir önemi yok.

"Mmm," diyor Liz usulca, eli göğsümü okşuyor.

Kürklerin altındaki kolunu okşuyorum. "Liz?"

"Evet, bebeğim?"

"Sperm nedir?"

Kıkırdıyor ve sikim daha da sertleşiyor. "Bu senin tohumun."

Diğer erkeklere böyle şeyler söylediği için garip bir şekilde utanıyorum. Benim tohumlarımdan korunmakla ilgili şakalar mı yapıyor? "Sözlerin çok ileri."

"Biliyorum ama onları anlamıyorlar, o yüzden sorun değil" diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Eli karnımdan aşağı kayıyor ve sonra
sikimi kavradı. "Bir kızı bu canavardan koruyamazsın."

Nefesim kesildi ve elini çektim. "Liz!" Doğrulup çalıların dikenli yaprakları arasından ateşin titrediği yere bakıyorum. Bizi izlediklerinden eminim ama ayaklarımızdan daha fazlasını görebildiklerinden şüpheliyim.

Liz'i duyabileceklerine eminim. Arkadaşım sessiz değil.

"Uzan," diyor ve bir elini göğsüme bastırıyor. "Seni duyabilirler."

"Yani?" Eli tekrar sikime gidiyor ve parmaklarını uzunluğunun üzerinde gezdiriyor, sonra mahmuzumu okşuyor. "Neleri kaçırdıklarını duysunlar."

Yutkunduğumda hırıltılı bir inilti duyuyorum. Khui'm göğsümde çılgınca yankılanıyor ve Liz oynamaya kararlı görünüyor. Peki ya ben? Ben zayıf bir adamım çünkü ona izin vereceğim. Liz'e uzanıyorum ama o battaniyenin altına kayıyor.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver," diye fısıldıyor ve peştemalimin bağlarını çekiştirdiğini hissediyorum. Sonra deri düşüyor ve onun sıcak küçük elini sikimin etrafında hissediyorum.

Yüksek sesle inlememek için elimi ısırıyorum. İstemiyorum Başkalarının, eşimden aldığım zevkleri bilmesini istiyorum, durmasından korktuğum için. Çünkü ben bencil ve açgözlüyüm, ama bundan daha fazlasını istiyorum.

Eli sikimin tabanında sıkılaşıyor ve kıkırdadığında onu hissediyorum, sonra başını dudaklarına sürtüyor. "Tanrım, şimdiden çok sertleşmişsin.

Bu çok seksi, Raahosh." Liz'in dudakları sikimin başının üzerine kapanıyor ve dilinin üzerinde döndüğünü hissediyorum.

Neredeyse o anda döllerimi dökecektim. Bunun yerine elimi daha sıkı ısırıyorum, daha uzun sürmesi için sessiz olmaya kararlıyım. Vücudum eğiliyor ve ağzının içine, bana amını hatırlatan o ılık ıslaklığa daha fazla bastırmak istiyorum.

Dili sikimin üzerinde geziniyor. "Benim için çok fazla pre-cum var," diye mırıldanıyor.

Eli kökümü kavrıyor ve okşuyor ve sonra ağzı her yerde gibi görünüyor: şaftım boyunca yalıyor, başını kemiriyor ve sonra onunla oynayana kadar hassas olduğunu hiç bilmediğim mahmuzumda alay ediyor ve yalıyor. Zevkten kendimden geçiyorum ve yumuşak küçük zevk sesleri çıkardığında ve khui'si titreştiğinde, bu beni daha da memnun ediyor.

Sonra ağzı sikimin başına yapışıyor ve tekrar emmeye başlıyor. Beni daha derine götürüyor, uzunluğumu dilinden aşağıya doğru çalışıyor, ta ki sikimin boğazının arkasına dayandığını hissedene kadar.

Ve khui'si daha da sert titreşmeye başlıyor. Sanki bunu teşvik ediyor gibi, çünkü o kadar yüksek ki tenini titrettiğini hissedebiliyorum ve beni boğazında kavrarken bile diline karşı titreşimlerini hissediyorum.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Elimi ısırmak bile iniltimi bastıramıyor ve boşalıyorum, tohumlarım onun sıcak, ıslak ağzına fışkırıyor. Yumuşak, küçük zevk sesleri çıkarıyor ve sikimi bırakırken bile yuttuğunu hissediyorum ve onu içiyor.

Onun tatlı amından içtiğim gibi tohumumu içiyor. Tekrar inliyorum ve ellerim pantolonunu çekiştiriyor. Karşılık vermek istiyorum.

Ama göğsüme hafifçe vurarak ve dudaklarını şapırdatarak beni durduruyor. "Sorun yok, bebeğim. Bunu beni yalamanı istediğim için yapmıyordum." Eli göğsümü yumuşatıyor. "Sadece seni iyi hissettirmek istedim. Çünkü

Seninle olduğumu bilmeni istiyorum." Boğazından küçük bir kıkırdama kaçıyor, sesi tatlı ve müzikal. "Ve onların da seninle olduğumu bilmeleri için."

Zeki Liz. Diğerleri benimle kendi isteğiyle birlikte olduğunu bilsin diye mi beni ağzıyla tatmin ediyor? Eşim sinsi... ve harika. Onu kendime doğru çekiyorum, khui'min onunkiyle aynı anda yankılandığını hissediyorum.

"Sen benim her şeyimsin Liz," diyorum usulca. "Benim dünyam. Kalbimsin."

"Bu bir aşk ilanı mı?" diye soruyor uykulu bir şekilde, sesi göğsüm tarafından boğuluyor.

Başımı sallıyorum. Benim halkım normalde aşkını cesurca ilan etmez ama ben Liz'i seviyorum. O benim ve ben de onunum. "Seni seviyorum, Liz."

Karşılık olarak aldığım tek şey onun yumuşak takdir sesi. Merak ediyorum.

Beni seviyor mu? Eşim olduğu sürece bunun bir önemi var mı? Bazı nedenlerden dolayı... önemli. Belki de onu memnun etmek için yeterince şey yapmıyorum.

Elim taytının beline gidiyor ve parmaklarımı içeri sokup amını arıyorum. Uykulu bir itiraz sesi çıkarıyor ve sonra kolları boynuma dolanıyor ve üçüncü meme ucunu -kendi deyimiyle klitorisini- bulduğumda sıkılıyor. Sonra nefesi boğazından tıslayarak çıkıyor.

"Sanırım biraz karşılık verme havasındayım," diyor ve ardından boğazımın dibini hafifçe ısırıyor.

Amcığı balla ıslanmıştı ve parmaklarımı sulu amcığının içinde gezdiriyordum.

Diğer elimi saçlarında düğümlerken ve onu öpebilmek ve dilini benimkiyle eşleştirebilmek için ağzını açarken bile kıvrılıyor. Tekrar inliyor, sesi daha yüksek çıkıyor ve ben dudaklarımla boğuyorum. Şüphesiz diğerleri ne yaptığımızı tahmin edebilirler ama Liz'in zevk çığlıkları sadece bana ait.

Bir parmağımı onun derinliklerine kaydırıyorum ve sikimi taklit ederek

itmeye başlıyorum.

Kalçaları kalkıyor ve boğazıma karşı mırıldanıyor. "Klitorisim," diyor tekrar tekrar ve elimle içine pompalarken bile ona dokunmamı istediğini anlıyorum. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve

Parmağımı içine sokuyorum ve o yüksek sesle haykırıyor. Bu sefer susturmak mümkün değil. Ateşin yanında alçak sesle bir yorum duyuyorum ve ardından
Kamptan uzaklaşan biri.

Güzel, eşime zevk verirken vahşice düşünüyorum. Boşaldığında, bunu küçük ürpermeler ve yumuşak çığlıklarla yapıyor, vücudu benimkine karşı geriliyor ve bacaklarının arasından bir bal seli akıyor. Parmaklarımı o tatlılığın içine daldırıyorum.
tozluklarından çekip elimi yalayarak tadını temizlemeden önce.

"Pis barbar," diye mırıldanıyor kıkırdayarak ve sonra memnun bir şekilde iç çekiyor. Birkaç dakika içinde bana yaslanmış uyuyor. Güven içinde. Mutlu.

Ona sımsıkı sarılıyorum, belki uzun sürmez diye bu anların

tadını çıkarıyorum. LIZ

Kabilenin 'ev' mağarası dışarıdan çok etkileyici görünmüyor. Aslında, geçtiğimiz diğer uçurumlardan farklı olduğunu anlamamın tek yolu Georgie'nin mağara ağzından dışarı fırlaması, kollarını açması ve beni görünce mutlu bir şekilde ciyaklaması.

Ondan böyle coşkulu bir karşılama görmek beni şaşırttı ama
ve coşkulu bir karşılamayla üzerime atlamasına izin verdim. Bir dakika sonra Josie de hemen yanımda, kollarını bana doluyor, ta ki diğer tutsak arkadaşlarım tarafından kuşatılana kadar. Herkesi parlayan mavi gözlerle görmek garip, yine de bende de olması gerektiğini biliyorum.
Gözlerimizdeki parıltı
gözler bitlendiğimizi söylüyor ve herkes sağlıklı ve mutlu görünüyor. Garip bir şekilde gözlerim doluyor. Sanki eve dönüyorum, özellikle de Kira içeri girip beni uzun ve sessiz bir şekilde kucakladığında. O ve ben birbirimizi en uzun süredir tanıyoruz ve onu görmek bir kız kardeşi görmek gibi. Bunun üzerine gözyaşlarına boğuluyorum ve bir an için hüngür

hüngür ağlıyorum, burnumu çekiyorum ve herkesi gördüğüm için mutluyum.

Onlar. Kira'nın kulağına, kabuğa benzeyen çevirmenin hâlâ takılı olduğu yere dokunuyorum. "Aksesuarlarına sıkı sıkı tutunuyorsun," diye takılıyorum, mutlu bir şekilde.

"Çıkarması o kadar kolay değil," diyor ciddi yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle ve sonra Tiffany'nin bana sarılmasına izin vermek için uzaklaşıyor.

Kira uzaklaşırken, Aehako'nun ona doğru ilerlediğini ve sarılmak için kollarını açtığını görüyorum. "Beni selamlamayacak mısın, üzgün gözlü?"

Kira kızarır ve el sallar.

"Nasılsın?" Georgie kolumdan tutup beni mağaranın içine çekerek soruyor. "Sen iyi misin? Siz iyi misiniz? Raahosh sana zarar verdi mi?"

Mutlu insan kadınların akıntısına kapılmış giderken Raahosh'a dönüp bakıyorum. Aehako ve Haeden'le birlikte arkada duruyor ve dar gözlü bakışı yüzüne geri dönmüş ama bir an için kaybolmuş gibi göründüğünü düşünüyorum. Sefil.

"Raahosh bana karşı harikaydı," diyorum yüksek sesle. Ona uzaktan bir öpücük konduruyorum ve Georgie ile Tiffany'nin beni mağaraların içine sürüklemesine izin veriyorum.

'Ev' mağaraları beklediğim gibi değil. Sanırım Raahosh ile paylaştığım mağara gibi çok ilkel bir şey olacağını düşünüyordum ama mağaranın kendisi bir çöreğin içinin oyulmuş haline benziyor. Eğer bu insan yapımı değilse, deri gömleğimi yiyeceğim. Her bir mağaranın kapısı mükemmel bir şekilde yuvarlatılmış, girişin üzerine deri bir perde çekilmiş. Mağaranın ortası ılık ve neredeyse nemli, ortasında da belli belirsiz sülfür kokan parlak mavi bir su havuzu var. Minik boynuzları ve parlak mavi derisiyle bebek bir uzaylı basamaklara sıçrıyor ve dişi olması gereken bir yaratığa tutunuyor.

Uzaylı. Uzun boylu, iri yarı ve tıpkı Raahosh ve erkekler gibi tümsekli plakalarla kaplı, bu da kadın yüzünde neredeyse ezici görünüyor.

Garip, çünkü her yerde insanlar var ve kalabalık hissi beni çabucak bunaltıyor. Oynayan daha çok insan var.

Suyun yanında ve uzakta birileri sepet örüyor. Birçok sesin konuşmasını duyuyorum ve baktığım her yerde insanlar var. Tüplerdeki çilli kızın bir tencerenin üzerine eğilmiş, birisinin ona nasıl yemek yapılacağını öğretmeye çalıştığını görüyorum. Bir tarafta, ağlamaklı olan - Ariana - başka bir uzaylının kucağına sarılmış. Bana o kadar da ağlamaklı görünmedi.

"Vay, bu çok..." Duraksıyorum, bir kez olsun hızlı bir karşılık bulamıyorum.

"Harika, değil mi?" Georgie'nin kolu belime dolanıyor. "Burada bizim için gerçekten yer açmışlar. Avcılar dışarı çıkıp patikalarda daha çok vakit geçiriyor çünkü besleyecek daha çok boğaz var. Kashrem de deriye ihtiyacı olduğu için tabaklayabildiği kadar deriyi tabaklıyor ve bize mağaralar verdiler, her şey çok güzel."
Georgie beni içeri götürürken sevinçten uçuyor.

Çok iyiler, ama tek gördüğüm her yerde insanlar. Bir sürü insan. Güzel bir yaşam alanı ama aynı zamanda kahkahalarla dolu gürültülü bir yer. Raahosh ile sessiz mağaramı özlüyorum. İlkel ama rahat. Zaten burada bir alışveriş merkezi de yok. Gerçek şu ki, Küçük Yeşil Adamların beni evimden kaçırdığı gün hayatım tamamen değişti ve
beni uzaya çaldı.

Georgie beni mağaralarda gezdiriyor, dışarı çıkıp bakmak için bir bahane bulan insanlara gülümsüyor. Sanırım Raahosh'un beni kaçırması oldukça skandal, yine de tüm fısıldaşmalardan rahatsız oluyorum. Yapması gerekeni yaptı ve bundan pişman değilim. Yine de bir süre daha dedikodu değirmenine malzeme olacağımızı tahmin ediyorum. Burası o kadar küçük bir topluluk ki eminim herkes bizim işimize karışacaktır.

Raahosh'u arıyorum ama ortalıkta yok. Vektal ileride, uzun, beyaz saçlı ve kaşları çatık bir çift yaşlı uzaylıyla konuşuyor. Vektal
Georgie ve bana bakıp başını salladı.

"Hadi," diyor Georgie, beni bir yan mağaraya yönlendirerek. "Seni şifacıya kontrol ettirelim."

"Ben iyiyim," diye itiraz ediyorum ama Georgie inatçı. Hayır cevabını kabul etmiyor, ben de pes ediyorum ve beni kapalı mağaralardan birine götürmesine izin veriyorum.

İçeride bir kadın var, uzun boylu, güçlü görünümlü uzaylı kadınlardan biri. Kıvrık boynuzları ve uzun, dalgalı siyah saçları var. Karnı yuvarlak ve belli ki hamile ve gözleri yüzünde ışıl ışıl parlıyor. Uzaylı dilinde bir şeyler söylüyor, sesi tatlı.

Başımı salladım. "Na'vi dili bilmiyorum."

Georgie kıs kıs gülüyor ve koluma vuruyor. "Kibar ol Liz. Bu Maylak. Kabilenin şifacısı."

"Merhaba," dedim.

Maylak ellerini uzatıyor ve bana gülümsüyor. "Leezh?"

"Yeterince yakın." Ellerimi onunkilerin içine koydum. "Ama ona iyi hissettiğimi söyle Georgie. Raahosh bana gerçekten çok iyi baktı. O harika biri."

Georgie'nin kaşları sanki bana tam olarak inanmıyormuş gibi birbirine yaklaşıyor. "O seni kaçırdı Liz. Onu savunmak zorunda değilsin."

"Dostum, Küçük Yeşil Adamlar beni de kaçırdı ve sen beni onları överken görmüyorsun." Maylak'ın ellerini bir kez daha sıkıyorum. "Sana söylüyorum, Raahosh iyi. Hepimiz çiftleştik falan. O yüzden git ve şifacıya benim iyi olduğumu söyle." Georgie'yi bizi kurtardığı için seviyorum ama Raahosh'la aramın iyi olduğunu söylediğimde kimsenin bana inanmamasına sinirlenmeye başlıyorum. Ne zaman
Tekrar tereddüt edince, "Gözüm korkutularak boyun eğdirilmiş gibi mi görünüyorum?" diye sordum.

Kıkırdıyor. "Bence deneyen herkesi ölümüne konuşursun."

"Kesinlikle!"

Georgie Maylak'a bakıyor ve akıcı uzaylı dilini konuşuyor. Onlar konuşurken yüzlerini izliyorum, ama ne konuştuklarını bilmediğim

için mutsuzum.

Kelimeler. Georgie bunları biliyor çünkü Raahosh'un halkının geldiği ve buralarda bir yere düşen uzay gemisinden bir bilgi dökümü aldı. Raahosh da aynı sebepten İngilizce konuşabiliyor, ama ben bilgi dökümünü almadım, bu yüzden döngünün dışındayım. Ve ben döngünün dışında kalmayı sevmiyorum.

Maylak bir şey söylüyor, sonra Georgie onu aktarıyor. "Khui'nizle konuşacak ve nasıl olduğunuzu öğrenecek."

"Süper. Ona merhaba dediğimi ve küçük bir piç olduğunu söyle." Georgie sırıtıyor ve Maylak'a başlaması için işaret ediyor.

Uzaylı gözlerini kapatıp mırıldanıyor ve korkunç, klişe bir an için 'ommmm' demeye başlayacağını düşünüyorum. Ama gözleri daha da parlaklaşmaya başlıyor, o kadar parlak ki göz kapaklarının arkasındaki parıltıyı görebiliyorum ve bitim tepki vermeye başlıyor. Raahosh yaklaştığında yaptığı gibi şarkı söylemiyor ya da mırıldanmıyor ama sanki onunla konuşuyor. İçimde döndüğünü hissediyorum ve sonra neredeyse dans ediyor.

Bu beni ürkütüyor.

Ellerimi tutmaya devam ediyor ve ben de buna karşılık olarak cootie'min hareket ettiğini ve titreştiğini hissediyorum. Bu farklı bir titreşim, Raahosh'la seks yaparken olduğundan daha yüksek ve daha hızlı. Ellerimi onunkilerden çekmeye çalışıyorum.

"Sorun yok Liz. Sadece içindeki şeyleri kontrol ediyor. Söz veriyorum her şey yolunda." Georgie elini koluma koydu.

Maylak gözlerini açıyor ve bitimin titreşimi duruyor. Hafif bir uğultuya yavaşlıyor ve sonra bitiyor ve şifacı yavaşça nefes veriyor. Sonra gülümsüyor ve ellerimi serbest bırakır.

Garip bir şekilde, kendimi daha iyi hissediyorum. Daha önce kötü hissetmiyordum ama kendimi gençleşmiş hissediyorum. Sanki içime bir saatlik masaj yapılmış gibi.

Maylak konuşmaya başlar ve Georgie tercüme eder. "Biraz bitkin olduğunu söylüyor. İnsanlar için bunun normal olduğunu çünkü hepimizin hâlâ iklime ve khui'ye alışmaya çalıştığımızı ama senin biraz ağırdan alman gerektiğini söyledi."

"Hiç şaşırmadım. Düşüp bacağını kırdığından beri Raahosh'a ben bakıyorum." Gözlerim açılıyor ve Georgie'nin ellerine yapışıyorum. "Oh - söyle
Raahosh'u kontrol etmesi gerektiğini söyledi. Bir süre önce kendini yaraladı ve
iyileşmek için biraz zaman. İyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmesi gerekiyor." Georgie Maylak'a bakıp konuşuyor ve kaşları küçük, mutsuz bir şekilde çatılıyor
Maylak'ın yüzü. Bir şeyler söylüyor ve Georgie de onunla tartışıyor. "Siz ne diyorsunuz?" Beni görmezden geldiklerinde soruyorum.

"Karışık bir durum," diyor Georgie. "Sana sonra anlatırım."

Maylak konuşmaya devam ediyor ve karnımı işaret ediyor. Georgie gülümsüyor ve bana bakıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyorum o daha tercüme edemeden. "Fırında bir çöreğim var."

Gözleri büyüdü. "Biliyor muydun?"

"Raahosh her yaklaştığında içimde bir vibratör varmış gibi titriyorum," diyorum kuru bir sesle. "Korunmadan birkaç kez sevişmiş olabiliriz."

"Birkaç tane mi?" Kıkırdıyor.

"Tamam, günde birkaç kez. Ama cidden, bitin olayı bu, değil mi? Yani şaşırmadım. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum ama şok olmadım."

Bana sempatik bir bakış attı. "Raahosh'un olduğu için bu konuda ne hissettiğinden emin değil misin?"

"Hayır." Kahretsin, neden herkes bu adamdan nefret ettiğimi düşünüyor? "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim çünkü anne olmak istediğimden emin değilim ve biraz gencim. Daha 22 yaşındayım. Sen de 22

yaşındasın. Hepimiz sadece

Yirmi iki yaşındayız ve eğer bitler istediklerini yaparlarsa çocuk sahibi olacağız."

Georgie'nin eli karnına gider. "Ben de hamileyim."

Sessizce bekleyen şifacıya bakıyorum. "Emin mi? Sadece gaz ya da başka bir şey olmadığını nereden bileceğiz? Belki de uzaylı yiyeceği kolonlarımızı
patlayacak."

"Birincisi, iğrenç mi? İkincisi, o *biliyor*. Şifacı olan o." Georgie Maylak'a bakıp bir şeyler söylüyor ve Maylak göğsünü işaret ediyor,
Daha akıcı hecelerle konuşmak. Gerçekten de uzaylı gemisini ziyaret edip bilgi dökümü almam gerekiyor, çünkü etrafımda konuşan insanlardan bıktım artık. Georgie başını sallıyor ve sonra bana bakıp tercüme ediyor. "Rahmindeki değişiklikleri hissedebildiğini söylüyor. Khui'n orada olduğunu biliyor."

"O zaman neden bu lanet şey ben Raahosh'un yanındayken sürekli titreşiyor?"

Georgie'nin ağzı hafif bir sırıtışla kıvrılıyor. "Tahrik olduğun için mi? Sanırım o da seks endorfinlerini hepimiz kadar seviyordur."

Kız haklı. Mağara duvarlarına bakarak nefes veriyorum. "Yani hamileyim." "Ben de hamileyim. Yalnız değilsin." Gülümsüyor. "Vektal çok heyecanlı."

Karnımda mavi bir bebek uzaylı olduğunu söylediğimde Raahosh'un yüzündeki heyecanı hayal ediyorum. Karnıma dokunuyorum. Mutlu olacak ama dehşete düşecek. Ailesinin hikayesini hatırlıyorum. Bu biz olmayacağız. I
Baby Blue'ya söz ver. Georgie'ye bakıyorum. "Raahosh da tüm bu yankılanma olayı konusunda oldukça heyecanlı. Gerçekten bir aile istiyor."

Gülümsemesi biraz soluyor. "Seni incitti mi?"

Başımı salladım. "Birkaç kez biraz sert çıktı ama ben her şeyi kontrol altına aldım. Sonunda bir araya geldiğimizde, bu benim kararımdı, onun

değil." Aslında bitin kararıydı ama bunu belirtmiyorum. Georgie'nin beni dinlemeyeceğini hissediyorum. O da benim gibi Vektal için deli oluyor.

Raahosh ve ben onu savunacağız, bu bizi karşıt görüşlere itse bile.

Çünkü bazı nedenlerden dolayı kendimi *çok* savunmacı hissediyorum. Tüm bunlarla ilgili bir şeyler yanlış geliyor ve ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum.

Georgie'nin bir sonraki söylediği şey beni etkiledi. "Yine de uzun bir bekleyişe hazır olun. Görünüşe göre kadınları üç yıl kadar taşıyor."

Nefesim kesildi. "Ne oluyor lan?" Dehşete kapıldım. Dokuz aylık şişkin bir karın ve şişmiş ayak bilekleri kulağa kötü geliyor. Üç yıllık hamilelik sadistçe bir işkence gibi geliyor.

Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum. Görünüşe göre çok daha uzun süre hamile kalıyorlar.

Maylak otuz beş ay falan diyor ama onların ay evrelerinin kendilerininkine kıyasla ne kadar uzun olduğunu söylemek zor çünkü kimsenin tam olarak saati ya da takvimi yok ve bu dünya ile uyuşmuyor."

Dehşet içinde inliyorum. "Yani dokuz ay ile üç yıl arasında bir süre hamile mi kalacağız? Vur beni şimdi."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu haberle Ariana'dan çok daha iyi başa çıkıyorsun."

"Dur tahmin edeyim, ağladı."

"Bingo."

Maylak merakla aramıza bakıyor ve Georgie onun için tercüme ediyor. O tercüme ederken aklıma başka bir soru geliyor. "Peki kimler hamile?"

"Bakalım - Ariana, tabii ki. Ben. Sen. Marlene. Nora. Stacy. Şimdilik bu kadar."

"Kira için yankı yok, ha?" Aehako'nun mağaraların dışında onunla nasıl flört ettiğini düşünüyorum. "Ya da Josie? Tiff?"

"Hayır. Maylak bazen rezonansın daha sonra gerçekleştiğini söylüyor ama çoğumuz ilk görüşte rezonansa girdik, bilemiyorum." Sesi alçalıyor. "Bazıları
hayal kırıklığına uğradık."

Garip bir şekilde, bunu anlıyorum. Sanki bitleri uzaylı bebekler için yeterince iyi olmadıklarına karar vermiş gibi. Ve kabile çocuk için çok çaresiz göründüğünden, bu acıtıyor olmalı. "Olacak. Ya da, bilirsin, olmayacak. Belki de onların
bitler anne olmak istemez."

Georgie gülüyor. "Belki de henüz hazır değillerdir."

"Küçük Yeşil Adamlardan bir iz var mı?" Kolumda haftalar önce izleme cihazının yerleştirildiği ve kısa bir süre sonra kesildiği noktayı ovuyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Her şey sessizdi..." Konuşulmadan bırakıldı. *Sen hariç.*

Adil olmak gerekirse, beni kaçıran birinden korumaya çalışıyor. Bundan nefret edemem. "Ben iyiyim Georgie. Gerçekten iyiyim."

Dudağını ısırıyor ve sonra iç çekiyor. "Vektal, Raahosh'a gerçekten çok kızgın." Bana attığı bakış tedirgin edici. "Sana onun hikayesinden bahsetti mi?
ebeveynler?"

"Aehako'dan duydum. Tam olarak aynı şey değil."

"Belki Raahosh'un gözünde değil ama Vektal için öyle. Kabilelerinin bu tür şeyler hakkında çok katı yasaları var Liz." Başını iki yana sallıyor. "Sadece bir bok fırtınasına hazırlıklı ol. Tek söylediğim bu."

"Sıçmaya başla," dedim ona. "Ben hazırım."

- - -

Maylak sonunda beni iyi ve züppe buluyor ve Georgie ile mağarasını geride bırakıyoruz. Aralarında birkaç hararetli konuşma geçtiği gerçeğini kaçırmıyorum.
Aralarındaki yabancı dildeki yorumlar ya da biz ayrılırken Maylak'ın yüzündeki endişeli ifade. Kör değilim. Dönüşümüzde uğursuz bir his var ve bunun hayra alamet olmadığını biliyorum.

Mağaranın ortasında, Vektal birkaç oyma basamağın üzerinde oturuyor. Rahatça uzanıyor ama tavırlarında hiç de rahatlık yok. Gergin görünüyor. Pissy. Aehako ve Haeden onunla konuşuyor ve Raahosh hiçbir yerde bulunamıyor. Diğer adamlar etrafta duruyor ve Georgie ile ben döndüğümüzde tüm dikkatler üzerimizde.

Vektal ayağa kalkıyor. Bana doğru bakıyor ve Maylak'ın mağarasından çıktığını ve birkaç adım arkamda olduğunu görmek için dönüyorum. Uzaylı dilinde bir şeyler söylüyor ve ben adımı duyuyorum. 'Leezh' ile karışık bir şekilde duymak zor değil.

dillerinin pıtırtısı.

Bu sinir bozucu olmaya başladı. Herkes etrafımda konuşuyor. Vektal'in yüzüne parmaklarımı şıklatıyorum. "Merhaba, ben buradayım. Değilmişim gibi konuşma."

Aehako'nun boğuk bir kahkaha attığını duyuyorum ve Vektal şaşkın bakışlarını bana çeviriyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ritme ayak uyduruyor gibi mi görünüyorum? Dikkatinizi çekiyorum." Ayrıca herkesin etrafımda konuşmasından da bıkmış olabilirim. Geleceğim hakkında söz sahibi olmak istiyorum, lanet olsun. Çok uzun zamandır itilip kakıldım ve sırf şef olduğunu söylüyor diye boynuzları olan başka bir büyük mavi uzaylı tarafından itilip kakılmayacağım. "Ben buradayım. Benimle en sevdiğim konu olan kendim hakkında konuşabilirsin."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve bana sert bir kaş çatıyor. "Şifacı ile teyitleşiyorum."

"Hamile olduğumu mu? Bana sorabilirsin. Evet, yumurtalıklarım eşiyle karşılaştı ve bu uzaylı spermi." Kollarımı kavuşturuyorum. "Raahosh nerede? Eşimi istiyorum."

"Liz," diye mırıldanıyor Georgie, beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Hamilelik hormonlarının tam etkide olduğu bir gösteri görmek istemiyorsan, Raahosh'u istiyorum ve onu hemen şimdi istiyorum," diyorum ölümcül bir sesle ve yeri işaret ediyorum. "İmkânsız olduğumu düşündüğünüzün farkındayım ama

Henüz imkânsızı görmedim. Eğer bana adamımı bulmazsan, bu karla kaplı gezegendeki en büyük baş belası ben olacağım, derhal." Anlamıyorum. Neden bizi ayrı tutuyorlar? İçimdeki o tuhaf 'bir şeylerin yanlış gittiği' hissi giderek kötüleşiyor.

"Burası onların evi Liz," diyor Georgie.

"Artık hepimizin büyük bir takım olması gerektiğini sanıyordum, hatırladınız mı?

Bu da burayı benim evim yapar ve ben de lanet olası erkeğimi istiyorum."

Georgie Vektal'e bakar. O da ellerini havaya kaldırıp 'sen onunla ilgilen' dercesine fırlıyor ve uzaklaşıyor. Georgie bana kızgın bir bakış atıyor ama umurumda değil. Raahosh'u görmem ve onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor.

Ve ona bir bebeğimiz olduğunu söylemek istiyorum. Beni kenara çekti ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Raahosh kuralları çiğnedi ve başı belada, Liz."

"Biliyorum," diyorum ve ellerimi çenemin altında kenetliyorum. "Ama onu görmek ve bir bebeğimiz olacağını söylemek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam," diyor usulca. "İşleri bir süreliğine erteleyip Vektal'le konuşabilirim ama cezasına karar verdiklerinde yapabileceğim bir şey yok, tamam mı?"

Omuz silkiyorum. Ne yapacaklar ki? O bir kabile üyesi ve yakında baba olacak. Eğer daha fazla avlanma görevi alırsa, ben de onunla giderim. Eğer ona bir

Bir çeşit para cezası, umursayacağını sanmıyorum. Ve gördüğüm kadarıyla, kırbaç ya da fiziksel ceza biraz aşırı olur. Her ne ise, o kadar da kötü olamaz.

Ve her ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz.

Sonuçta, şimdiye kadar birkaç 'en kötü durum senaryosundan' kurtulmuş gibi hissediyorum.

Sığır olarak satılmak üzere uzaylılar tarafından kaçırılmak mı? Bir buz gezegenine düşmek mi? Birkaç hafta boyunca kendi pisliğinizin içinde

açlıktan ölmek mi?

Bu 'en kötü senaryo' olayını hallettim. Ondan sonrası çocuk oyuncağı.

Georgie birkaç kelime söylüyor ve iki savaşçı mağaralardan dışarı çıkıyor. Sessizce bekliyoruz ve birkaç dakika sonra Raahosh, savaşçılar tarafından kuşatılmış bir şekilde içeri giriyor. Çok sinirli görünüyor, yumrukları sıkılı ve vücudu öfkeyle titreşiyor. Silahları gitmiş ve vücudunda küçük bir çürük var.

Çene.

Belki de tüm bunlar beni etkiliyor, çünkü onu gördüğümde kız gibi gözyaşlarına boğuldum.

Yüz ifadesi hemen sahiplenici bir ifadeye dönüşüyor ve bana ulaşmak için mağaradaki kalabalığı itiyor. Mırıltılar duyuyorum ama umurumda değil. Bitim titreşmeye başladı, onunkine bir şarkı söylüyor. Beni kendine doğru çekiyor ve göğsüne bastırıyor, büyük kollarıyla beni kendine yakın tutuyor. Onun bitinin de benimkiyle aynı anda titreştiğini duyabiliyorum ve küçük bir

küçük bir mutluluk iç çekişi.

Onun kollarındayım. Her şey yolunda.

"Liz?" Elini yanağımda gezdiriyor. "Neyin var?"

Bir çocuk gibi elimi gözlerime götürüyorum. "Sadece yorgunum. Gidip sessiz bir yere uzanmak ve konuşmak istiyorum."

Eli saçlarımı okşuyor. "Tabii ki."

Kira yanımıza geliyor ve Aehako'yu yine onun yanında görünce şaşırıyorum. Raahosh bana sarılırken hüzünlü gözleriyle beni izliyor. Yüzünde kıskançlık mı yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyorum. İkisi de mi? "Yatma yerlerinin çoğunu değiştirmek zorunda kaldılar," diyor. "Sessiz bir yer var mı bilmiyorum

yer var."

Aehako başını sallar ve büyük kollarını kavuşturur. "Raahosh'un eşyaları diğer avcılarla birlikte taşındı. O mağarayı paylaşan beş kişi var. Zolaya ve eşi senin eski mağaranda."

Raahosh hırlıyor. "O zaman nerede-"

"Hadi dışarı çıkalım," diyorum ona, kollarını kavrayarak. İnsanlarla dolu bu mağaradan, nemden ve bakışlardan çoktan sıkılmıştım. "Dışarıda seninle olmayı tercih ederim."

"Yapamazsın," diyor Aehako. "Özür dilerim. Vektal şimdilik seni izlemek istiyor."

Ben, çünkü Raahosh'un bensiz hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorlar. Hayal kırıklığıyla bir nefes çekiyorum. "O zaman nereye gidebiliriz?"

Kira, "Bekârlığa veda mağarasına gelebilirsin," diye öneriyor. "Rezonansa girmeyen insan hanımlar orada kalıyor."

Başımı sallıyorum ve Raahosh'a daha sıkı sarılıyorum. "Büyük mavi arkadaşımın gelmesine aldırmazsınız değil mi?"

"Hiç de değil," diyor ve ciddi yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Aehako ekliyor, "Sanki diğer büyük mavi arkadaşları eğlendirmiyorlarmış gibi-"

Yine adamın koluna vuruyor ve yüzünün kızardığını görüyorum ama ikisi de gülümsemelerini saklıyorlar. Burada bir hikâye var, muhtemelen de ilginç bir hikâye, ama şu anda bunu soramayacak kadar yorgun ve zihinsel olarak yıpranmış durumdayım. Sadece bir süre Raahosh ile kıvrılmak istiyorum.

"Benim yatağımı alabilirsin," diyor Kira. "Buralarda olabildiğince özel bir yer." Başını sallıyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor. Yapıyoruz ve Kira bizi arka mağaralardan birine götürüyor. Biz yaklaşırken iki tanıdık insan yüzü bize bakıyor, ama Kira onları elinin tersiyle itiyor. "Liz'in dinlenmesi gerekiyor. Daha sonra sohbet etmek için zamanımız olacak."

'Bekârlığa veda' mağarası oldukça geniş, tavanı düz ve yüksek. Tahmin etmem gerekirse, oda yaklaşık yirmi fit uzunluğunda ve belki yarısı kadar da geniş. Yerde birkaç yatak, ortada Tiffany'nin yakıt doldurduğu bir ateş çukuru ve bir tarafta perdeli bir alan var. Kira, Tiffany'nin

deri perdeyi nazikçe kenara çekerek kürklü yatağının bulunduğu duvardaki nişi ortaya çıkarıyor.

"Ranzamı Nora ile paylaşacaktım ama sonra o rezonansa girdi..." Kira omuz silkti. "Bu gece başka bir kızla kalacağım. Sen dinlen. Acıkırsanız bana haber verin, size bir şeyler getireyim."

"Teşekkürler, Kira." Kürk ve battaniyelerden oluşan saklanma deliğine giriyorum ve uzandığımda mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Yürümekten ayaklarım ağrıyor ve Raahosh perdeyi tekrar çektiğinde ortalık tenha. Neredeyse hayal edebiliyorum

Yine yalnız.

Neredeyse. Yakınlarda hâlâ garip bir dil konuşan seslerin uğultusu var.

Benim büyük, lezzetli uzaylım yanıma uzanıyor ve beni nazikçe kollarına çekiyor. Parmakları yanağımı okşuyor ve endişeli bakışları yüzümde geziniyor. "İyi misin Liz?"

Başımı salladım. "Sadece... stresli. Seni tekrar gördüklerine sevinmiş gibi görünmüyorlar."

"Onların gözünde ben kötü bir şey yaptım." Başını sallıyor ve sonra hafifçe ağzımı öpüyor. "Yine de bunu hiçbir şeye değişmezdim."

Onu umutsuzca öpüyorum, parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum. Vücudunun benimkine karşı verdiği sıcak, sert hissi seviyorum ve bitlerimin ne zaman onunki yakın olsa titreşiyor. "Sadece senin için endişeleniyorum," diyorum ağzımı onunkinden çektiğimde.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ben mi?"

"Evet, fark ettin mi bilmiyorum ama seninkiler biraz hıyarlık yapıyor," diyorum usulca. "Ama merak etme. Ben senin arkandayım."

"Sırtım mı?" Kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Bu senin yanındayım demek. Ne olursa olsun, benim desteğime güvenebilirsin."

Dudakları aralanır ve bir an için tamamen suskun görünür. Sonra beni tekrar ona doğru eziyor. "Sen benim her şeyimsin, Liz. Sen benim dünyamsın."

"Ben de seni seviyorum koca adam," diyorum ona. Sonra neşeleniyorum, çünkü ne kadar erken olursa olsun bazı haberlerim var. "Hey, bil bakalım kim
Baba?"

Raahosh'un gözleri mutlulukla parlıyor ve eli saygıyla karnıma dokunuyor. "Gerçekten mi?"

"Şifacı tarafından onaylandı," diye kabul ediyorum. "Ufaklık şu andan itibaren dokuz ay ile otuz altı ay arasında bir zamanda doğacak." Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Junior?"

"Sanırım isimlerimizi Brangelina yapabiliriz. Raahiz?
Lizhosh?" "Bunlar kulağa... korkunç geliyor." Parmakları düz
göbeğimin üzerinde geziniyor.

"Haksız değilsin." Gülümsüyorum. "Biraz düşüneceğim. Belki daha kısa. Raaz ya da Losh gibi."

"Çocuğumuz," diye mırıldanıyor ve başını karnıma koyuyor. "Bizim yavrumuz. Biz bir aile olacağız."

Parmaklarımı saçlarında gezdirip onu okşuyorum. "Bunu düşünmek
hoşuma gidiyor.
Bir aile."

Raahosh'un ailesi.

- - -

Gecenin geri kalanında kimse bizi rahatsız etmiyor ve sonunda uykuya dalıyorum. Raahosh'a sarılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve huzursuzum.
Ona yaklaşıp sarılıyoruz ve böylece gece boyunca kucaklaşıyoruz.

Sabah olduğunda ise aramızdaki o küçük, huzurlu baloncuk kayboluyor.

"Liz?" Georgie perdenin arkasından sesleniyor. "Senin ve Raahosh'un dışarı çıkmasını istiyoruz, lütfen."

Esniyorum ve perdeyi geri çekmek için hareket ediyorum. Ben yapamadan Raahosh beni kendine doğru çekti. Yüzümü kavrıyor ve bana ciddi bir bakış atıyor.

"Bil ki sen benim hayatımsın Liz," diyor yumuşak bir sesle. Onun khui'si benimkiyle yankılanıyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

"Biliyorum," diyorum ona. Sonra perdeyi geri çekiyorum.

Vektal kaşları çatık bir şekilde orada durmaktadır. Diğer kabile üyelerinden birkaçı onun arkasında ve mutsuz görünüyorlar. Georgie Vektal'in yanındadır ve ellerini sıkmaktadır, bakışları endişelidir.

"Raahosh," diyor Vektal gururlu bir sesle. "Eşimin isteği üzerine, kadınınla vedalaşman için sana bu geceyi verdim. Ama-"

"Vedalaşmak mı?" Kekeliyorum. "Ne?"

"Ama," diye devam ediyor Vektal güçlü bir sesle. "Kabile yasası çiğnendi. Kadını alman yasaktı, Leezh. Bunu yaptın ve ne olacağını biliyordun. maliyet." Çenesini kaldırıyor ve yüzü bir an için yorgun görünüyor ve gözlerinde hüzün titreşiyor. "Yaşlılar ve ben görüştük ve cezanız sürgün."

"Sürgün mü?" Duyduklarıma inanamayarak papağan gibi tekrarlıyorum. "Beni bir süreliğine ödünç aldığın için mi?"

"Sana saldırdığı ve hayatını tehlikeye attığı için," diyor Vektal. "Bu yüzden kabileden atıldı."

Raahosh'un ifadesi donuk, gözleri dar, buz gibi mavi yarıklar. Ayağa kalkıyor ve yanıma geliyor. Kollarını bana sıkıca doladı. "Bu doğru değil. Benimle rezonansa girdi."

"Ben de seni uyarmıştım," diye karşı çıkıyor Vektal. "Ve sen bilerek emirlerime itaatsizlik ettin. Bu insanlar bilinmiyor. Ya khui'sini reddetseydi?

Ya şifacıya ihtiyacı olsaydı? Onu saklayarak tehlikeye attın. Onu zorladın."

"Khui karar verir," diyor Raahosh kesin bir dille. "Biz değil. Liz benim." Raahosh'un MİNE-MİNE-'ye düşmüş olmasından biraz endişeliyim.

Yine benim tuzağım, ama üzgün ve onu suçlamıyorum. Bu iş hızla kontrolden çıkıyor.

"Sürgün edildiniz," diye tekrarlıyor Vektal. "Eşyalarını topla ve mağaraları terk et." Şok olmuş bir halde Raahosh'a bakıyorum, sonra tekrar Vektal'e dönüyorum. "Ama ben hamileyim!

Bebeğiyle birlikte!"

"Kalıyorsunuz," diyor lider ve kollarını kavuşturuyor. "Sen ve takımın burada, mağaralarda güvende olacaksınız."

"Bizi ayıramazsınız!" Raahosh hırlıyor. Beni daha sıkı tutuyor ve bu sefer ben ona yapışıyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum.

"Burada onunla ilgilenilecek. Bunu biliyorsun." Vektal'in sesi şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha soğuk. "Üzgünüm kardeşim ama bir lider olarak bunu görmezden gelemem." Üzgün bir bakışla geri adım atıyor ve üç iri adam öne çıkıyor.

Biri Aehako'dur ve Raahosh'a attığı bakış mutsuzdur. "Gel," der. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

"Hayır," diyor Raahosh ve ağzını saçlarıma bastırıyor. "Eşimi terk etmeyeceğim!"

Georgie'nin elleri beni çekiştiriyor. "Hadi, Liz."

"Ama - hayır!" Onu terk etmek istemiyorum! Bunların hiçbirinin olmasını istemiyorum!

Birdenbire insanlar küçük köşeye doluştu. Eller beni tutuyor ve Raahosh'un kollarından çekiştirilirken çığlık atıyorum. Yaralı bir hayvan gibi bağırıyor ve dövüşmeye başlıyor ve bana geri dönmek için mücadele ederken kolların ve bacakların uçtuğunu görüyorum - hepsi onun değil -. Onu tutuyorlar ve ayırıyorlar.

ve çırpınan arkadaşımı mağaradan dışarı sürüklemelerini gözlerim yaşararak izliyorum.

"Liz!" Kükrüyor. "LIZ!"

"Raahosh!" Ben de çığlık atıyorum. Onunla gitmek istiyorum. Kollarımdan tutan yardımseverleri silkip peşinden gitmeye çalışıyorum ama Georgie beni omuzlarımdan yakalıyor. Onu itmeye çalışıyorum ama bana sert bir bakış atıyor.

"Dur, Liz. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Onu sürgün edemezsiniz," diye itiraz ediyorum. Daha fazla aptalca gözyaşı dökeceğimi hissediyorum. "Yapamazsın işte."

Georgie yumuşak bir sesle, "Yasaları çiğnedi," diyor. "Çok fazla kanunları yok ama en büyüğü bu. Bir kadını tehlikeye atmak buralarda ölüm cezası gibidir."

"Ama - sürgün mü? Ailesi ne olacak? Tüm bunların amacının bu olduğunu sanıyordum!" Elimi göğsüme, bitimin sessiz olduğu yere vuruyorum. "Uzaylı bir eşe sahip olmamı istedin ve şimdi onu benden alıyorsun!"

"LIZ!" Raahosh'un acı dolu feryadı mağaralarda yankılanıyor ama giderek azalıyor.

Onu götürüyorlar.

Böyle bir şey olamaz. Olamaz.

Bir eş bulduktan sonra onu nasıl kaybedebilirim?

Altıncı Bölüm

LIZ

Kabile mağaralarının girişinden karlı manzaraya bakıyorum. Uzakta, yüksek bir tepede, mağaralara bakan karların üzerinde oturan yalnız bir figür var. Omuzları yenilgiyle çökmüş ve gözlerimi iyice kısarsam sadece tek bir boynuz seçebiliyorum.

Zavallı Raahosh'um.

Mağaralara daha fazla yaklaşmasına izin vermiyorlar. Bana söylenen sürgün sürgündür ve kurallara uymadığı için artık hoş karşılanmıyor. Benim de dışarı çıkıp onu görmeme izin verilmiyor. Onu gördüğümde bitim hüzünlü, yalnız bir şarkı söylüyor ve hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarımı geri kırpıyorum.

Yanımda duran Kira'ya "Bu yanlış," diyorum. Her zaman yanımda biri oluyor ya da etrafta dolanıyor. Burada asla yalnız değilim ve bu beni deli ediyor. Döneli daha bir gün oldu ama ortalık karıştı. Raahosh'un tepedeki yalnız figürüne bakıyorum ve boğazım düğümleniyor. "Kalbi doğru yerdeydi."

"Hayır, değildi." Sesi nazik ama kararlı. Kira her zaman sessizce güçlüdür. Georgie'nin kararlı cesareti, benim saygısız yorumlarım ya da Josie'nin güneşli gülümsemeleri onda yok. Kira ağırbaşlı, her şeyi bilen biri. "Kalbi doğru yerde değildi ve bunu sen de biliyorsun."

"Tamam, yani o bir pislik," diyorum sinirli bir şekilde. "Benden ne istiyorsun? O bir

"Ama benim aletim ve ben onu tutmak istiyorum."

"Gel hadi." Beni yavaşça mağara ağzından uzaklaştırırken sesi yatıştırıcı. "Bununla kendine işkence ediyorsun ve bu senin için iyi değil.

sen."

"Peki ya onun için iyi olan ne?" Boğazımdaki düğümle tekrar savaşıyorum. "Neden kimse ona ne olacağını umursamıyor?"

"İnsanlar kızgın." Kira bir kolunu belime doluyor ve beni 'bekârlığa veda' mağarasına geri götürüyor. "Öfkelerinin yatışması için biraz zamana ihtiyaçları var."

"Fikirleri değiştiği sürece öfkelerinin yatışması umurumda değil," diye homurdanıyorum ama beni diğerlerine doğru geri götürmesine izin veriyorum.

Bekarlığa veda mağarası, Küçük Yeşil Adamlar tarafından yakalandığımız zamanki uzaylı gemisinin ambarına benziyor. Megan orada, Josie ve Kira da. Tiffany, Maylak'ın çocuklarına yardım etmek için dışarıda - Kira'ya göre aralarındaki dil engeline rağmen ikisi çoktan yakın arkadaş olmuşlar. Tek fark, artık Georgie'nin yerine Harlow'un, yani birilerinin ilgisini çekmeyen tek tüp kızın olması.

Tamam, tek fark bu değil. Sıcak ve besleniyoruz ve kimse bizi sığır olarak satmaya çalışmıyor ve taşan bir kovaya kaka yapmak zorunda değiliz. Yıkanmak istediğimizde ısıtılmış su ve sabun var. Burada insanlar dost canlısı. Hoş karşılandık.

Çok memnun olmalıyım.

Onun yerine, hâlâ Raahosh'a yapılan muameleyi düşünüyorum. Çiftleşmemiz konusunda bu kadar hevesli olan bir halkın nasıl olup da Bizi bu kadar çabuk ayıramazlar. Onun beni sevmesi, benim onu sevmem ve birlikte bir bebek yapmamız umurlarında değil mi? Bunların hepsi ana planlarının bir parçası değil mi? Ama işte bir kez daha buradayız ve ben mutsuzluğumu dizginlemek için savaşıyorum. Georgie olabildiğince mutlu olabilir ve belki de mızmız Ariana sürekli ağlamayı bırakmıştır, ama burada gözyaşlarıyla işlerinin bittiğini düşünüyorlarsa, henüz hiçbir şey görmemişler demektir.

Kira beni mağaranın ortasındaki ateş çukuruna doğru yönlendiriyor ve kürkler ve yastıklarla kaplı oyma bir kaya koltuğuna oturtuyor. "Neden ben

Sana sıcak çay getireyim mi?"

Otururken Josie dizime dokunuyor ve küçük, yuvarlak yüzü sempatik. "İyi misin, Lizzie?"

İyi gidiyor muyum? Sanırım bu milyon dolarlık bir soru. Ben iyi değilim. Uzun zamandır iyi olduğumdan eminim. Belki de son bir aydır, Küçük Yeşil Adamlar beni uyurken kaçırıp bir grup yabancıyla birlikte kirli bir ambara tıktığından beri iyi olmadığımı söyleyebilirim. Ama belki ondan önce de iyi değildim, çünkü yalnız ve mutsuzdum, ölümünden beri her gün özlediğim bir babam ve ruhumu emen bir işim vardı.

Yani evet. İyi değilim. Şimdi sevdiğim, değer verdiğim ve mutlu olmak istediğim birini bulduğuma göre? Kendimi birlikte vakit geçirirken görebileceğim birini? Ve o sürgünde ve ben karnımda bebeğiyle burada yalnızım? İyi olduğumu sanmıyorum, hayır.

Ama aksini söylersem Josie'nin umutlu yüz ifadesinin buruşacağından da eminim ve diğer kızların yüzüne öfkelenmek onlara haksızlık olur. Kararı onlar vermedi. Bu yüzden sadece elini okşadım. "Ducky. Sadece ördek."

Megan yumuşak bir sesle, "Sen korkunç bir yalancısın," diyor. Ona ince bir gülümseme veriyorum. Demek öyleyim.

"Bana bu konuda yardım edebilirsin," diyor Kira ve ellerime yumuşak bir post koyuyor. "Kapüşonlu bir panço yapıyorum. Khui'miz var ama mağaralardan çıkarsak hâlâ bizim için yeterince sıcak değil, bu yüzden tüm insan kızlar için kışlık giysiler yapıyoruz."

Harlow, "İyi ki soğuk mevsim geldi," diyor ve onun da kucağında dikiş olduğunu görüyorum.

Dikiş dikiyorum. Biri beni öldürsün.

Dikişi elime alıp dehşete benzer bir şeyle bakarken, "Aslında bu sıcak mevsim," diye belirtiyorum. Eteğimi pantolona dönüştürmek

Gereklilik. Eğlenmek için dikiş dikmek sadece...ugh.

Mağaraya sessizlik çöktü.

Kira gözlerini kırpıştırıyor ve kulağındaki çevirmenin büyük kabuğu acı verici bir şekilde dışarı çıkarken, kendi dikişiyle yakınına oturuyor. "Bunun acı mevsim olduğunu söylediklerini sanıyordum."

"Evet," diyorum, kemik iğnemi deriye batırarak. "Öyle. Ama sonra acımasız sezon geliyor. Onlar bir grup Eeyore, bu
grup."

"Yani hava daha da mı soğuyacak?" Harlow'un sesi mutlu gelmiyor. "Bunun onlar için sıcak sayıldığına inanamıyorum."

"Hepsinin giydiği yazlık kıyafetleri görmedin mi? Vektal yelekle dolaşıyor, Tanrı aşkına." Sustular ve hepsinin bu bilgiyi sindirmeye çalıştığını görüyorum.

"Nasıl öğrendin?" Josie soruyor.

"Raahosh söyledi." Elimde olmadan bıçağı biraz döndürdüm. "Acaba size söylemedikleri başka neler var? Eşit olmamız gerektiğini sanıyordum ama belki de amaç hepimizi yalınayak, hamile ve dikiş diker halde tutmaktır."

Daha fazla sessizlik. Josie'nin üzgün bir şekilde dikişini bıraktığını gördüm.

"Sanırım biraz yürümem gerekiyor," diyor Megan ve kalkıp mağaradan çıkıyor.

Muhalefet tohumu mu? Sıkıca ekildi. Gülümsememi bastırıyorum ve neşeyle dikiyorum.
Eğer sefil olacaksam, hepsini yanımda götüreceğim.

Diğerleri dağıldı, neşeli ruh hali kayboldu ve çok geçmeden sadece ben ve Kira ateşin yanında oturup dikiş dikmeye başladık.

"Ne yapıyorsun?" Kira soruyor.

Pançoyu tutuyorum. "İyi bir kadın gibi dikiş dikiyorum."

"Hayır, cidden Liz. Ortalığı karıştırmaya mı çalışıyorsun?" Garip bir şekilde mavi parlayan bakışları beni delip geçiyor.

"Öyleysem ne olmuş?"

Dikişlerini kucağına koyuyor ve ağzı sert bir çizgi halinde düzleşiyor. "Bunu hiç düşündün mü? Gerçekten ve gerçekten bunu düşündün mü?"

"Bakın, şu anda tek düşünebildiğim adamım ve bir avuç pisliğin onunla birlikte olmama izin vermemesi! Bir eş almamı istiyorlar. Aldım. Beni hamile bırakmasını istediler ama bıraktığı anda sürgüne gönderildi. Bu yüzden şu anda Buzlu Avatar Gezegeni'ndeki buz Na'vi'lere karşı hayırsever hissetmiyorsam beni affedin."

Yüksek sesle nefes veriyor. "Hepimizin onların iyi niyetine muhtaç olduğumuz hiç aklına gelmedi mi? Onlar burada nasıl hayatta kalacaklarını biliyorlar. Biz bilmiyoruz. Burada avlanabiliyorlar ve gezegeni tanıyorlar. Biz bilmiyoruz. Onlar bizi almadan önce, ateş yakmayı ya da karnımızı doyurmayı bile bilmiyorduk. Etrafına bak, Liz. Burada bakkal ya da kar konisi kulübesi yok. Burada
Wal-Mart'ta sıcak tutacak kıyafet yok ve merkezi ısıtma da yok. Bu yüzden bu insanları kızdırmanı istemiyorum, anladın mı? Çünkü eğer geri dönmek zorunda kalırsak
başımıza küçük bir dikiş dikmekten çok daha kötü şeyler gelebilir!" Ayağa kalkıyor ve ipeksi kahverengi saçlarını arkasına savurarak oradan ayrılıyor.

Aşırı kalabalık mağaralar ağında, bir şekilde herkesi beni bir buçuk gündür ilk kez yalnız bırakacak kadar kızdırmayı başardım. Boğazımdan garip, sefil bir yarım kahkaha yükseliyor ve
çok geçmeden gözyaşlarına dönüşüyor. Burnumu çekiyor ve ağlamaktan nefret ederek yanaklarımı siliyorum.

Sanırım burada yalnız kalıp onu özlemektense Raahosh'la birlikte vahşi doğada olmayı tercih ederim.

Ve sadece bir gün oldu. Kalbim kırılmamış gibi nasıl devam etmemi bekliyorsun?

Bitim sessiz. Benimle aynı fikirde. Bu şekilde yaşanmaz.

İğnemi tekrar kürke batırıyorum ve insanların mağarasında tek başıma oturuyorum.

- - -

O gece yine Kira'nın yatağında uyuyorum ama Raahosh bana sarılmak yerine battaniyelere sarılmış Kira diğer tarafımda. Gecenin büyük bir kısmında sessizce ağlıyorum, perişan halde. Raahosh buna nasıl dayanabiliyor? Soğuk karda tek başına. Bir mağara bulup kendi başının çaresine bakabilir ama benim aklım onun tepedeki yalnız nöbetinde, mağaraya bakıp beni bir an olsun görebilme umudunda.

Kabile mağaralarının tüm konforuna rağmen o gece çok kötü uyuyorum. Zihnim kâbuslarla dolu ve uyandığımda midem bulanıyor. Bekârlığa veda mağarasından zar zor çıkıyorum ve tökezleyerek mağara girişine doğru ilerleyip kusacak bir yer arıyorum. Mağaralarda bir tuvalet sistemi var ama giriş çok daha yakın. Birkaç dakika içinde karın içine çıkmayı başarıyorum.

Kusmadan önce, oturup ağzımı silmeden önce birkaç dakika acınası bir şekilde öğürüyorum.

Kira bir dakika sonra orada ve bana bir ayak uzunluğunda, pembe kirpiğe benzeyen bir şey sunuyor. "Bunu ye."

"Bu da ne böyle?" Ağrıyan karnımı tutuyorum.

Pembe, narin ağaçları işaret ediyor. "Bir yaprak sanırım. Ondan çay da yapıyorlar ama Maylak midesi bozulduğunda iyi geldiğini söylüyor."

"Nereden biliyorsun?"

Ağzında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Georgie'den aldığım için mi? Onunla burada tanışmadığına şaşırdım."

"Ugh. Yakalıyor mu? Ben bitin bir şekilde halledileceğini sanıyordum. Bu boktan şey." Çürük yaprağı ağzıma atıp çiğniyorum. Tadı acı ve nahoş ama yine de az önce boğazımdan uçup gelen her şey de öyle.

"Sende bir bebek vakası var. Bunun bulaşıcı olduğunu sanmıyorum." Kira bana bir su tası uzatıyor ve ben de ağzımı çalkalıyorum. "Tabii benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan."

Başımı sallayıp suyu tükürüyorum, sonra da hastamın üzerine bir parça kar atıyorum. "Sabah bulantıları için çok erken olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, ama biz de insanız ve olayların bizi türler arası nasıl etkileyeceğini söylemek zor, unuttun mu? Bebeklerin ne zaman doğacağını bile bilmiyoruz."

Yüzümü buruşturuyorum ve dişlerimden yaprak koparıyorum. "Bana hatırlatma, tamam mı?"

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Ariana ve Marlene sabah bulantısı belirtisi göstermediler." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Biliyor musun, aslında bu beni daha iyi hissettirmiyor. Sadece tüplerin içinde uyumakla kalmayıp bir de kolay hamilelik mi elde ettiler? O sürtüklerden nefret ediyorum." Ayağa kalkmama yardım etmesine ve derilerimdeki ıslak karı temizlemesine izin verdim.

Dehşete kapılmış bir kahkaha atar. "Şşşt, Liz." Kıkırdıyor ve sonra bizi duyan var mı diye etrafına bakınıyor. "Berbatsın."

"Ben de öyle duydum." Mağaranın girişine doğru geri dönüyoruz ve Aehako'nun kollarını kavuşturmuş bir şekilde yakınlarda gizlendiğini görünce şaşırıyorum. İçeri girdiğimizi görünce uzaklaşıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Adamım, bu adam son zamanlarda her yerde."

"Mmm." Kira benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor.

Aklımdan şüpheli bir düşünce geçiyor ve arkadaşıma bakıyorum. "Seni mi takip ediyor yoksa beni mi?"

Ağzının bir köşesi alaycı bir ifadeyle yukarı kalkıyor. "Biraz A sütunundan, biraz B sütunundan mı?"

Ona meraklı bir bakış daha attım. "Ve sen de tesadüfen orada mıydın?"

Yanakları pembeleşir ve başka tarafa bakar. Küçük bir iç geçiriyor. "Önemli olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Georgie ve Vektal'in mağarasına doğru yürümeye başlıyor ve ben de onu takip ediyorum çünkü bu konuda daha fazla şey duymak istiyorum.

"Yani Maylak bizim khuilerimizde bir sorun olmadığını söylüyor. Ve tüm kadınlar sonunda yankı buluyor."

"Yani?"

"Yani... diyelim ki bir erkeğe aşık oldum ve sonra başka biriyle mi rezonansa girdim?" Yüzündeki ifade üzgün. "Bir yere gitmeyecekse ya da bedenim aksini düşündüğü anda onu bir kenara atacaksam biriyle romantik bir ilişki kurmanın anlamı yok."

"Ah." Sanırım Kira'nın aklına eğlence olsun diye bir erkekle yatmak gelmedi. Belki de o tür bir kız değildir. Aslında, geriye dönüp baktığımda, kesinlikle öyle bir kız olmadığını söyleyebilirim. Kira çok ciddi. Belki de Aehako'nun onunla flört etmesi iyi bir şeydir. Her zaman gülümsüyor. Bunu hayatında kullanabilir.

En azından birileri bu karmaşada mutlu olmayı hak ediyor.

Georgie bizi bir esnemeyle karşılıyor ve sonra örgüsünü kokluyor. "Kokuyorum. Banyoda bana katılmak ister misiniz?"

Mağaranın ortasındaki yüzme havuzuna dönüp bakıyorum. Burası buradaki pek çok insan için ortak bir toplanma yeri ve ilk kez boş. Yakınlarda deri kazıyan ve sohbet eden bir çift kadın var ama Ortalık oldukça sessiz. Banyo kulağa hoş geliyor.

Bir şey hariç. "Mayom yok."

Georgie bana alaycı bir bakış attı. "Burada mütevazılık konusunda farklı standartları var. Çıplak olman kimsenin umurunda değil."

"Umurumda."

"Gerçekten mi? Haeden ve Aehako birkaç metre ötedeyken Raahosh ile oynaştığını duydum."

"Burada birinin ağzı çok bozuk," diye takılıyorum ona. Yine de haksız sayılmaz. "Güzel. Bana biraz sabun ver. Seninle nakey banyosu yapacağım."

Birkaç sabun keki aldı ve bana bir tane uzattı. Çilek gibi kokuyor ve içimden bir anı geçiyor. Raahosh sabunları için aynı meyveleri kullanıyor. Sabunu sıkıca kavrıyorum ve bu sabah hâlâ etrafta dolaşıp dolaşmadığını merak ediyorum. Onu daha önce dışarıda görmemiştim.

Georgie ve ben soyunup mağaranın ortasındaki havuza giriyoruz. Suyun içinde kükürt kokusunu alabiliyorum ve su banyo gibi ılık. Zevkle inliyorum. Evin ortasında sıcak bir küvete sahip olmak gibi. Tamam, belki de bu mağara o kadar da kötü değildir.

"İyi mal, ha?" Georgie başını suya daldırıyor ve sonra hava almak için geri çıkıyor. Havuzun kenarına oturup deri eteğini yukarı kaldıran ve bacaklarını içeri kaydıran Kira'ya bakıyor. "Ona bize katılmasını söylemelisin."

"Evet, Kira," diyorum sabun köpüğümü köpürterek. "Ne oldu? İçeri girmek istemiyor musun?"

Yanakları sıcak. "Ben iyiyim." Bacaklarını suyun içinde sallıyor ama kendini suya batırmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Georgie bana bilmiş bir bakış atıyor ve çenesini kaldırarak arkamdaki bir şeyi işaret ediyor. Arkama bakıyorum ve Aehako'nun yine orada olduğunu görüyorum. "Bu adamın bir hobiye ihtiyacı var," diyorum onlara.

Georgie fısıltıyla, "Vektal ondan bir süre sana göz kulak olmasını istedi," diyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kollarımı sabunluyorum ve sonra gövdemi sabunlamaya başlıyorum. "Peki, ona bir gösteri yapayım mı?" Suyun altında müstehcen bir şekilde göğüslerimi yıkıyormuş gibi yapıyorum.

"Kes şunu Liz," diyor Kira ama yüzü kızarıyor.

"Haklısın. Onun dikkatini çekmek istiyorsam göğüslerini yıkamalıyım," diye takılıyorum.

Oflayıp puflayıp ayağa fırlıyor, sonra da hışımla uzaklaşıyor. Gidişini izliyorum ve sonra onu izleyen Aehako'ya bakıyorum.

"O biraz hassas," diyor Georgie, su altındaki çıkıntılardan birine oturmak için hareket ederken.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye yorum yapıyorum, kendi adamımı düşünerek. Georgie, Vektal'ın kulağını tutuyor. Bir yanım onu vazgeçirene kadar suyun altında tutmak isterken, diğer yanım benden nefret etmezse Raahosh'u Katına Geri Getirme görevinde ilerleyeceğimi biliyor. Çıkıntılardan birine oturuyorum ve sabunumu banyo havuzunun kenarına koyuyorum. "Burası kesinlikle tuhaf bir mağara."

"Doğru mu?" Georgie aynı fikirde olduğunu söylüyor. "Vektal'e sordum ama atalarının oyduğunu söyledi. Gemilerinde şu anda sahip olmadığımız bazı ekipmanlara sahip olup olmadıklarını merak ediyorum." Omuz silkiyor. "Her halükarda, bunun için minnettarım. Özellikle de banyo için."

"Yüz yiyenlerin olmadığı bir banyo güzeldir," diye katılıyorum. Bu da Raahosh ve nehir kenarındaki ilk öpüşmemizle ilgili anıların yeniden canlanmasına yol açıyor. Lanet olsun. Onu çok özlüyorum. Göğsümde geçmeyen bir sızı gibi.

Gözlerimi kırpıştırarak, yakınlarda derileri kazıyan kadınların kafalarını birleştirdiklerini ve bana bakarken konuşup kıkırdadıklarını fark ediyorum.

"Çıplak olmamızın umurlarında olmadığını söylediğini sanıyordum." Georgie'ye soruyorum. "Umurlarında değil," diyor ve bakışlarımla karşılaşmaktan kaçınıyor.

Midemde bir huzursuzluk kıvrımı açılıyor. "Ne?"

Dudağını ısırıyor. "Raahosh birkaç saatte bir öldürdüğü biriyle ortaya çıkıyor."

"Öldürmek mi?" Aptalca tekrarlıyorum.

Georgie başını sallıyor ve ıslak buklelerini sıkıyor. "Eşini beslemek için öldürür. O

en çok yorgan canavarlarını sevdiğini söylüyor. Son birkaç saat içinde şimdiye kadar dört tane getirdi ve sürekli onu kovalamak zorunda kaldılar."

Sıcaklık vücudumu sarıyor, küvete benzeyen havuzun bile verebileceğinden daha fazlasını. Hâlâ benimle ilgilenmeye çalışıyor. Ne kadar da tatlı biri. Gözlerim yine yaşarıyor. "Onu seviyorum, Georgie."

"Biliyorum Liz. Sadece zamana ihtiyacımız var." Çaresizce omuzlarını silkiyor. "Vektal bu konuda pes edemez, gözünü dikmiş bir sürü adam varken olmaz.

kızlar. Onlar için de endişelenmektedir. Altı kız henüz yankı bulmadı ve Raahosh'u rahat bırakırsa onları tehlikeye atacağından endişe ediyor. Bu adamlardan bazılarının hiç eşi olmamış. Bir aile özlemiyle dolular. İçlerinden birinin bir kızı kaçırıp aylarca -ya da birkaç yıl- tutsak tutmasını ve Raahosh için yankılanmaya zorlamasını ne engelleyebilir?

onu?"

"Bu işe yarar mı?" Şok oldum.

Yine omuz silkiyor. "Olmayacağını nereden biliyoruz? Hepimiz genç ve sağlıklıyız, bu yüzden henüz yankılanmamışlarsa bile yakında yankılanacaklarını düşünebiliriz."

Durum düşündüğümden çok daha karmaşık. Duruma tüm açılardan bakmaya çalıştığı belli olan Vektal için biraz üzülüyorum... ve sonra beni ve arkadaşımı ayrı tutan adam için üzüldüğüm için sinirleniyorum. Georgie'ye "Bu farklı," diyorum. "Raahosh beni çaldığında benimle rezonansa giriyordu. Bu aynı şey değil."

Başıyla yarım bir selam veriyor. "Ki ben onu burada tutmak için tartışmaya çalıştım. Vektal çok üzgün, biliyorsun. Raahosh onun en yakın arkadaşlarından biri. Onu sürgün etmek

Vektal için çok zor oldu. Şimdi bile dışarıda onunla konuşmaya, anlamasını sağlamaya çalışıyor." Yüzünü buruşturuyor. "Senin eşin... o kadar da
anlayış."

"Tek gördüğü onu benden ayırdığınız." Elbette bundan mutlu olmasını bekleyemezler.

Georgie başını sallıyor. "Benim için zor çünkü senin tarafını tutmak istiyorum... ama Vektal benim eşim. Kabilesini nasıl yöneteceği konusunda ona güvenmek zorundayım, yoksa onu da sabote etmiş olurum."

İç çekiyorum. "Tanrım, her şey çok karmaşık."

"Biliyorum. Elimden geldiğince işleri yoluna koymaya çalışıyorum, biliyorsun." Elleri suyun içinde küçük daireler çiziyor.

"Oh?" Bu kulağa hoş geliyor mu bilmiyorum.

Georgie tereddüt eder, sonra uzun bir nefes verir. "Kızma, tamam mı? Sadece durumu çoktan yatıştırdığımı bilin."

Ona bakıyorum, tüm vücudum gergin. "Şimdi ağzındaki baklayı çıkarsan iyi olur yoksa gerçekten çok kızacağım."

Acı dolu küçük bir yüz ifadesi takınıyor ve sonra kıvırcık saçlarını tekrar sıkıyor.

"Yani... Vektal işleri bir an önce yoluna koymak ve sakinleştirmek istiyor, bu yüzden
herkes normal hayatına geri dönebilir. Ve yetişkin çocukları olan dul birkaç erkek var-"

"Hayır," diye homurdanıyorum hemen. Bu işin nereye varacağını biliyorum ve kesinlikle olmaz. "Hayır, hayır ve kesinlikle hayır!"

"Bir eş ve bir çocuk almaya istekli olacaklarını düşündü," diyor hemen. "Ama ona insanların böyle çalışmadığını ve bunun gerçekten çok kötü olacağını söyledim."

"Ona inanamıyorum," diye patlıyorum ona. "Ciddi misin lan sen? Raahosh bir gündür sürgünde ve beni başka biriyle evlendirmeye çalışıyor!"

Georgie elini sallayarak sesimi alçaltmamı sağlamaya çalışıyor. "Eşi olan bir adamın düşüneceği gibi düşünmüyor," diye açıklıyor, "ama onun insanları. Ona aynı şey benim başıma gelseydi nasıl hissedeceğini anlattım ve bu olay kısa sürede kapandı."

Suyun altında kollarımı kendime doluyor ve titrememi engellemeye çalışıyorum. Bu çok saçma.

Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım, hem de hemen.

- - -

Kabile mağaraları tam bir işkence.

Birincisi, etrafım mutlu çiftlerle çevrili, birçoğu yeni çiftleşmiş ve birbirlerine düşkün. Bir ağı örmeye çalışırken Vektal'in Georgie'nin kolunu okşamasını izlemek zor. Ariana'yı eşinin yanında kıkır kıkır gülerken görmek zor. Maylak'ın küçük çocuğunu kocasına teslim ettiğini görmek bile zor, çünkü çok kıskançlık duyuyorum.

Elbette geceler daha da kötü. Mağaralar çoğunlukla sessizdir, ancak çok büyük değillerdir, bu nedenle genellikle birinin - veya birkaç kişinin - seks yaptığını duyabilirsiniz. Bazen bekârlığa veda mağarasındaki kızlardan biri Georgie'nin sesinin yumuşak bir çığlıkla yükseldiğini duyduğumuzda kıkırdıyoruz. Beni daha çok kıskandırıyor ve üzüyor. Bekar kızlardan bazıları geceleri bekarlığa veda mağarasından gizlice kaçıyor. Onları suçlamıyorum.

Aslında, onları etrafta sinsice dolaşırken görmek bana fikir veriyor.

Ortalık iyice sessizleşene ve gece geç vakte kadar bekliyorum. Sonra, kendi kürk paletimden dışarı kayıyorum (çünkü bana 'düşünceli' bir şekilde kalıcı bir

şimdi bir tane) ve mağaranın ana odasına doğru parmak uçlarında ilerleyin.

Ve tabii ki, şu Aehako denen pislik de
bekarlığa veda mağarası. Bana uykulu bir bakış atıyor ve ben parmak ucunda geçmeye çalışırken doğruluyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Çiş molası," dedim ona.

"Böyle şeyler için bir oda var," diyerek ayağa kalkıyor. "Şimdi nereye gidiyorsun?" Onu geçmeye çalışırken soruyorum.

"Elbette sizi takip ediyorum." "Gah.

Yapamaz mısın?"

İç çekip etrafına bakınıyor, sonra beni ana mağaraya çekiyor. Merakla onu takip ediyorum ve sessiz bir oyuğa giriyoruz. Sonra eğilip fısıldıyor. "Kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Kaçış, esir tutulduğum anlamına geliyor, değil mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sen söyle bana. Kaçmaya mı çalışıyorum?"

"Çok inatçısın, değil mi?" Benimkini taklit ederek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Dostum, hiçbir fikrin yok."

Kafası karışmış görünüyor. "Bir fikrim olsaydı, sormazdım."

Bir el salladım. "İğneleme. Bunu Kira'ya sor. Bak, ben sadece Raahosh'u görmek istiyorum, tamam mı? Onu özledim." Sesim biraz kırıldı. "İyi olup olmadığını bilmek istiyorum." Aslında iyi olmadığını biliyorum ama yine de onu görmek istiyorum.

Aehako'nun ayağını yere vurup ranzama geri dönmemi talep etmesini bekliyorum ama onun yerine mağaranın etrafına göz gezdiriyor. Tekrar eğiliyor. "Eğer dışarı çıkıp onunla konuşmana izin verirsem, senden bir şey yapmanı istemek zorundayım."

"O da ne?" Heyecanımı belli etmemeye çalışıyorum.

İlk defa gülmüyor ya da gülümsemiyor. Yüzü gerginlikle çizilmiş. "Ona buradan gitmesi gerektiğini söylemelisin. Burada kalamaz." Bön bön baktığımda devam ediyor. "Bu onu öldürüyor. Durmadan avlanıyor ve
Uyuyor. Tek amacının sana bakmak olduğunu düşünüyor ve bu yüzden

bunu yapmak için. Şu anda hiçbir değer duygusu yok. Onu ayrılmaya ve yeni bir hayata başlamaya ikna etmelisiniz."

Kalbim acıyor. Raahosh neler yaşıyor olmalı? O dışarıdayken ben burada, yanımda biriyle havuzda yüzdüğüm için kendimi suçlu hissediyorum, sefil ve yalnız. Kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "Tabii ki."

Yalanlarla doluyum. Ona gitmesini söylemek gibi bir niyetim yok. Ama Aehako'nun ikna olması için gereken buysa, ne gerekiyorsa söylerim.

Uzun bir süre beni inceliyor ve sonra başını sallıyor. "Gel o zaman."

Heyecanımı bastırmak zorundayım. Raahosh'u düşündüğümde bitim hemen göğsümde zonklamaya başlıyor ve onu susturmak için bir elimi göğsüme bastırıyorum.

RAAHOSH

Avımdan bir ok çıkarıyorum, beni devam etmeye iten tek şey öfke. Öfke ve eşimin ihtiyaçlarını karşılama ihtiyacı.

Onu benden uzak tutabilirler ama beni ona karşı görevimi yapmaktan alıkoyamazlar.

Oku sadağıma geri koyuyorum ve avımı alıyorum. Şişman bir canavar ve Liz için iyi bir yemek olacak. Onu beslerken yumuşak, pembe dudaklarının isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldığını hayal ediyorum, ama bundan mutlu olmadığını bilmeme izin veriyor. Kendi kendine beslenebileceğini, teşekkür ederim. Onun da benim kadar güçlü ve yetenekli bir avcı olduğunu.

Onun güzel yüzünü düşündükçe ağrıyan göğsümü ovuyorum. Khui'm sessiz. Onun kaybını en az benim kadar hissediyor.

Saat geç oldu, ay gökyüzünde yükseliyor ve ışığını karın üzerine saçıyor. Kemiklerim yorgunluktan ağrıyor ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyorum ama bunun bir önemi yok. Liz'i beslemek beni ayakta tutan tek şey. Ben

Babamın annemin ölümü karşısındaki çaresizliğine dair silik anılar - ıstırabı ve bana ya da uygun bakım olmadan ölmeye mahkum olan hasta erkek kardeşime bakmak için uzun süre yatağından ayrılamaması.

O zamanlar çektiği acıları anlamıyordum. Şimdi anlıyorum. Her şeyi yeniden yaşıyorum.

Kar taneleri gözlerime çarpıyor ve gece esintisi başlıyor. Hemen gerildim. Soğuk beni rahatsız etmiyor ama Liz'im için endişeleniyorum. İnsanlar çok kırılgan. Ya diğerleri tarafından sıcak tutulmazsa? Ya ona benim baktığım gibi bakmazlarsa? Panik göğsümü sıkıyor ve hemen en son avımı kapıp kabile mağarasına doğru ilerliyorum. Liz'in son yemeğini bırakacağım ve sonra bulabildiğim en sıcak kürklü yaratığı avlamaya gideceğim. Belki tüylü bir dvisti. Yavru doğurmak üzere olan dişilerin kalın, yünlü kürkleri eşim için güzel bir pelerin olur-

Karda iki figür beliriyor. Parlayan gözlerden başka bir şey görmüyorum ve ellerim yayımın etrafında kenetleniyor. Bir çift göz yaklaşık benim boyumda, ama diğeri çok daha küçük ve göğüs kafesime ancak ulaşıyor. O büyüklükte olan tek şey...

İnsanlar,
farkındayım.

Liz!

Avımı bırakıp karda ilerliyorum, khui'm hemen şarkı söylemeye başlıyor. Daha yüzünü bile göremeden, khui'sinin benimkiyle yankılandığını duyabiliyorum. Adımlarımı hızlandırıyor.

"Raahosh?" Sevgili sesi yumuşakça sesleniyor ve bir an sonra küçük bedeni kollarımda. Onu göğsüme bastırıyorum, alnına öpücükler yağdırırken ellerimle başını okşuyorum.

Benim Liz'im. Aşkım. Her şeyim.

Kollarını bana doluyor ve titriyor. "Tanrım, Raahosh. Tenin buz gibi, bebeğim. Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun? Sen

ateşin yanında olmalı-"

"Sus," diyorum ona. Burada ve kollarımda olmasından başka hiçbir şeyin önemi yok. Bir tarafta, Aehako'nun onunla birlikte olduğunu görüyorum ve kıskançlığım
bir an için dalgalanıyor. Bana ait olmasına rağmen eşimin etrafında dolanıyor. Bundan hoşlanmıyorum ama en azından güvende.

Küçük elleri göğsümde geziniyor, sonra karnıma iniyor ve nefesi kesiliyor. "Kaburgalarını hissedebiliyorum, Raahosh. Yemek yiyor muydun?"

Öyle mi? Bilmiyorum. Onu benden aldıklarından beri düşüncelerim kasvetli ve tamamen bana ait değil. Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil. Sen
iyi mi? Kitimiz iyi mi?" Her yerine dokunuyorum, ellerimi kollarından aşağıya, sonra da karnının üzerinde gezdiriyorum.

"Bebek iyi, sabahları kusuyorum ve üç yıl boyunca hamile kalacağım," diyor. "Buna inanabiliyor musun?"

"Evet?"

Kolumu okşadı. "İğneleme, bebeğim." Elleri tuniğimin altından kayıyor ve parmaklarını tenimde hissediyorum. Soğuk ama khui'si benimkiyle bir şarkı gibi tınlıyor ve sikim tepki veriyor. Görmezden geliyorum, çünkü Aehako hâlâ yakınlarda, bir kayaya yaslanmış ve bizi duymuyormuş gibi davranıyor.

Ellerinden birini kendime çekip parmaklarımızı birleştiriyorum, sonra parmak eklemlerini öpüyorum. Üç yerine dört parmak eklemi olması benim için önemli değil. Her iki elinde de sekiz tane olsa, yaratıkların en güzeli olurdu. "Gecenin bu saatinde neden buradasın? Aehako neden seninle?"

Liz, "Beni koruyor," der ve bir öpücük için yüzünü yukarı çevirir.

Ağzımı onunkine değdirmek için eğildim, karşı koyamadım. Sonra sözleri içime işliyor ve bedenim korkudan buz kesiyor. "Seni koruyorlar mı? Orada güvende değil misin? Ne-"

"Beni koruyorlar çünkü kaçıp size katılacağımı düşünüyorlar."

"Aptallar."

"Akıllıca," diyor. "Gözümü kırpmadan yaparım. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ailemizin bir arada olmasını istiyorum."

Sözleri bedenime bir özlem acısı gönderiyor. Sonsuz bir şefkatle onun solgun, pürüzsüz yanağına dokunuyorum. "Diğer herkesle birlikte kalmalısın Liz. Sürgüne gönderilmenin nasıl bir şey olduğunu gördüm. Yalnız kalmak tehlikelidir."

"Yalnız olmazdım. Seninle birlikte olurdum. Birlikte avlanabilir ve birbirimizin arkasını kollayabiliriz."

Başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Peki kitimiz geldiğinde ne olacak?

Sonra ne olacak?"

"Bir yolunu buluruz!" Parmakları benimkilere doğru geriliyor. "Babanın yaptığı gibi seni terk etmelerine izin vermeyeceğim. Sen benim eşimsin ve birlikte olacağız."

Başımı sallıyorum. "Vektal kararını verdi."

Yüzünü benimkine çeviriyor ve dudaklarına yayılan gülümseme tanıdık geliyor. Liz'in bir planı var ve hoşunuza gidip gitmemesi umurunda değil. "O zaman onun fikrini değiştirmem gerekecek, değil mi?" Dudaklarını kıpırdatıyor.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Ait olduğun yere, benim yanıma dönene kadar rahat etmeyeceğim."

"Kendinizi tehlikeye atmayın-"

"Olmayacağım," diye beni rahatlatıyor. "Hapisten bedava çıkma kartım var, unuttun mu?" Ve karnını sıvazlıyor.

Bu kelimelerin hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. "Hapishanesiz mi?"

"Sadece bana güven, bebeğim." Birbirine bağlı parmaklarımızı dudaklarına götürüyor ve benim onunkileri öptüğüm gibi o da benim parmak eklemlerimi öpüyor. "Ama bana birkaç gün ver, tamam mı? Benim hatırım için kendine iyi bakmalısın. Uyumalı ve yemek yemelisin. Eşimin yaşamasını istiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum, çünkü yaşamak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Tek düşüncem, enerjim tükenene kadar Liz'e mümkün olduğunca uzun süre bakmaktı. Ama eğer kendime daha fazla özen göstermemi isterse, bunu yaparım. Elimi
Parmaklarımı onunkilerden ayırıp tekrar yanağına götürüyorum ve gözyaşlarının yüzünde donduğunu hissediyorum. "İstediğin her şeyi yapacağım, dostum."

"Senden tek istediğim bana güvenmen ve kendine dikkat etmen" diyor. "Gerisini ben hallederim." Ve bir öpücük daha almak için yüzünü çevirdiğinde, karşı koyamıyorum.

LIZ

İlk hediyenin kapıma gelmesi iki gün sürüyor.

Dullardan birinin hediyesi. İlk başta beni öfkelendirdi ama sonra bunun bir araç olabileceğine karar verdim.

Küçük bitki çayları kesesini o sabah havuzda Sevvah adında yaşlı bir kadına uzatıyorum. Hoş bir kadın ve mağaraların gayri resmi 'annesi'. Aehako'nun annesi ve ona ve diğer oğulları Rokan ve Sessah adında genç bir çocuğa karşı şefkatli. Dil engeline rağmen hamile kızların üzerine titriyor, muhtemelen çocuklarından birinin hamile kalmasını istediği için. oğulları yankı uyandırmıştı. Ne yazık ki üç oğlu var ve üçü de hala evde onunla birlikte. Ama ondan hoşlanıyorum.

Ben çayları Sevvah'a uzatırken Georgie kaşlarını çatıyor. Yaşlı kadın gülümseyerek bir şeyler söylüyor; parlayan gözlerinin kenarlarındaki birkaç çizgi ve uzun saç örgüsündeki soluk beyaz çizgi dışında Sevvah'ın hepimizden daha yaşlı olduğunu gösteren pek bir şey yok. "Bunu alamayacağını söylüyor Liz. Bunun Vaza'dan bir kur hediyesi olduğunu söylüyor."

"Ama benim bir eşim var," diyorum tatlı bir sesle ve Sevvah'a altını çizerek tekrar uzatıyorum. Zorla eline tutuşturuyorum ve Sevvah'a fırsat

vermeden uzaklaşıyorum.

Çöp.

Georgie ayağa kalkıp beni takip ediyor, kaşları çatık. Sinirli çünkü ben bir pislik gibi davranıyor ve sorun çıkarıyorum. Her şeyi sorguluyorum, çiftleşen insanların neden en küçük mağaralara sahip olduklarından (ki bu Ariana yine ağlama krizine girdi), uzaylıların mevsimler hakkında bize neden yalan söylediği ve aklıma gelen diğer her şey. Fransız Marlene'i, eşi Zennek'in iki yavrusuna yakın yaşta olduğu için bir yavrusu olacağına ikna ettim.

ve üçüz olmadıkları konusunda ona yalan söylüyorlar. Oh, ve Tiffany sonunda bir adamla takılmaya başladı ama onun 'mahmuzunun' varlığına şaşırdığında işler kötü gitti, bu da benim gözümü dört açmama ve insanlardan her türlü bilgiyi sakladıklarını ilan etmeme neden oldu. Buna bir de benim pek hoş biri olmamam eklenince Vektal beni her gördüğünde gözleri kısılıyor ve Georgie'nin yüzünde sürekli bıkkın bir ifade beliriyor.

Tamam, kimse beni yakalayamayınca biraz fazla ileri gitmiş olabilirim. Yeni oklar için malzemeler ve günü 'erkeğin' beni aşağı çektiğini ilan ederek geçirdim.

Ama gerçekten, hepsi planımın bir parçası. İstediğimi alana kadar tam bir pislik olacağım ve istediğim şey Raahosh'u geri almak.

Hâlâ dışarıda dolaşıyor ve her sabah kahvaltımda taze bir yorgan canavarı oluyor. Genel olarak, avlanma yavaşladı ve ben

Umarım tavsiyemi dinler ve kendine iyi bakar.

"Ne yapıyorsun Liz?" Georgie soruyor, ben mağaralardan geçip bekârlığa veda mağarasına doğru ilerlerken hâlâ beni takip ediyor.

"Kim, ben mi?" Sesim çok tatlı. Gerçek şu ki, şüphelenmekte haklı. Ben her zaman bir şeylerin peşindeyim.

"Evet, sen. Bu tavrın devam ederse Vektal'in anevrizma geçirmesine neden olacaksın."

"O zaman ikimiz de dostlarımızdan yoksun kalacağız," diyorum omzumun üzerinden bakarken.

"Çok komik," diyor, yüzündeki siyah ifade bana bunu hiç de komik bulmadığını söylüyor. "Az önce bir kur hediyesini elden çıkardın ve Vaza'nın duygularını incittin. Şimdi Sevvah kendini garip hissediyor çünkü
müdahale ediyor."

"O zaman sende kalsın," diyorum Georgie'ye. "Tanrı biliyor ki onu istemiyorum. Benim bir eşim var, unuttun mu? Kimse bu kısmı hatırlamıyor gibi görünüyor."

"Evet, ama o sürgün edildi," diyor Georgie, ilerleyip kolumu tutarak. "Senin de amacın bu mu? Seni de sürgüne gönderecek bir pislik olmak mı?"

"Hadi ama," diyorum gözlerimi devirerek. "Haeden pisliğin teki ve sürgün edilmedi. İkimiz de biliyoruz ki sürgün edilmenin tek yolu Raahosh'un yaptığı gibi bir dublörlük yapmak...."

Ve sonra planım beynimde çiçek açtı.

Georgie konuşmaya devam edip bana sa-khui halkının kurallarını nasıl öğrenmemiz gerektiğini ve nasıl iyi olacağımızı anlatırken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyordum.
tribesmates and blah-blah. Dinlemiyorum, çünkü zihnim yarışıyor.

Tabii ki. Bunu neden daha önce görmedim?

Georgie'ye sarıldım ve konuşmasını yarıda kestim. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Şaşırmış bir şekilde bana göz kırpıyor. "Öyle miyim?" Gözleri kısılıyor ve bir an için benden Vektal kadar şüphelenmiş görünüyor. "Stacy'ye onu yine farelerle beslediklerini söylemeyeceksin, değil mi?"

"Ben mi?" Sahte bir şaşkınlıkla elimi göğsüme götürdüm. "Ve ona fare olduklarını söylemedim. Sadece sıçan *gibi* olduklarını ve bunu insanların ne yiyeceğini görmek için yaptıklarını söyledim."

"Hı hı," diyor Georgie. "Artık her şeyden önce başkalarına bir ısırık aldırdığının farkında mısın?"

Tamam, bu benim en iyi anlarımdan biri değildi. Ama bir sabotaj kampanyasında, bir kız eşini geri almak istiyorsa bazı umutsuz şeyler yapmak zorundadır.

Ve Raahosh'u geri almak benim tek hedefim.

- - -

Planımı uygulamak için doğru zamanı bulmam birkaç saatimi alıyor. Kira bana acıyana kadar huzursuz bir şekilde mağaralarda dolaşıyor ve karşılaştığım herkesi rahatsız ediyorum. Bana dokuma bir sepet uzattı. "Al bakalım. Daha fazla sabun meyvesi almak için benimle gelebilirsin. Yeni gelenlerle birlikte sabunumuz azalıyor.

mağaralardaki insanlar."

"Gidebileceğimden emin misin?" Her zaman yanımda olan muhafızım Aehako'ya sert bir bakış atıyorum. Birkaç adım ötede duruyor ve bıçağıyla kemikten bir şey yontuyor. Biraz kız figürüne benziyor ama kafasının bir tarafında Kira'ya ait olduğu çok belli olan bir leke var. İlginç. Adamın

ona olan ilgisini gizlemiyor, ama Kira onu uzak tutuyor gibi görünüyor.

Şu anda benim sorunum değil.

Kızarır ve Aehako'nun yanına gider. "Liz'i sabun meyvesi almaya götürüyorum. Her zaman mağarayı görüyor olacağız. Fazla uzağa gitmeyeceğiz."

Bıçağını kınına sokar, ayağa kalkar ve durgun bir şekilde gerinir, sonra karnını ovalar. "Ben de seninle geleceğim." Kira'nın bakışlarının elini takip ettiğini fark ediyorum.

Bakışlarım bıçağını takip ediyor.

Sinirli bir ses çıkarıyor ama Aehako caymıyor. Biz insanlar pelerinlerimizi ve ağır çizmelerimizi giydikten sonra ellerimizde sepetlerle

yola koyuluyoruz.

Aehako birkaç adım arkamızdan geliyor, göze batmıyor ama her zaman yanımızda. Aehako

İkiz güneşlerin gökyüzünde yükseldiği parlak bir gün. Her zaman var olan gri bulut örtüsünün arkasından bakıyorlar ve etrafımızdaki tüm beyazlık neredeyse kar körü olmama neden oluyor. Beyaz kar tepeleri, beyaz kayalıklar, beyaz uçsuz bucaksız ovalar, beyaz beyaz beyaz.

Raahosh'u göremiyorum. Planımı uyguluyorsam en iyisi bu, ama yine de onun uzun, zayıf vücudunu ve yaralı yüzünü görmeye açım.

Onsuz kendimi bütün hissetmiyorum.

Sürgündeki dostumu düşünmek bana planımı uygulama cesareti veriyor. Geri tepebilir ama seçeneklerim azalıyor ve onu geri alma konusunda ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için yapabileceğim en iyi şey bu. Tepeye çıkarken karda tökezliyormuş gibi yapıyorum ve
kalkmakta zorlanıyorum. Sepetimi yana fırlatıyorum ve yakındaki bir kar yığınından aşağı yuvarlanışını memnuniyetle izliyorum. "Lanet olsun."

Kira arkasını döndü ve endişeyle bana baktı. "İyi misin?" "İyiyim.

Sadece bileğimi biraz burktum." Yardım etmek için bana doğru hareket ettiğinde
beni kaldırdı, ben de yan tarafı işaret ettim. "Ben iyiyim. Sepetimi getirebilir misin?"

Başını sallayıp onu almak için koşar adım ilerliyor, ben de bileğimi ovuyormuş gibi yaparak yerde kalıyorum. Göz ucuyla Aehako'nun koşarak ilerlediğini (onca kar varken bu hiç de kolay değil) ve yanıma eğildiğini görüyorum.

"Kalkmama yardım eder misin?" Ona sol elimi uzatarak söylüyorum.

Onu aldığında hemen sağ elimle belindeki bıçağı kavrıyorum.

Bıçağa uzanıyor ama yeterince hızlı değil. Bıçağı aldım ve kasığına doğrulttum. "Kımıldama," diyorum.

Uzaylının iri kaşları havaya kalkıyor ve korkmaktan çok eğlenmiş görünüyor. "Bununla ne yapacaksın?"

"Seni rehin alıyorum," diyorum ve ayağa kalkıyorum. Sırtına doğru ilerliyorum ve bıçağın ucunu bir insanın böbreğinin olduğu yere bastırıyorum. Nerede olduğuna dair bir ipucu yok.

Bir sa-khui üzerinde ama niyet aynı. "Rehine mi?"

diye tekrarlıyor.

"Evet. Birinin bu gruptan sürgün edilmesi için gereken buysa, sen benim rehinemsin. Eller havaya, dostum."

Aehako gülüyor ama dediğimi yapıyor ve Kira yamaçtan yukarı çıktığında elinde iki sepet ve yüzünde sert bir ifade var.

"Ne yapıyorsun Liz?"

"Rehine durumu," diyorum neşeyle. "Mağaralara geri dönüp herkese serbest bırakılma koşullarımı anlatmanı istiyorum."

- - -

"Ya bir erkek bir insan kadına kur yapmak isterse?" Aehako kuyruğuyla karda müstehcen şekiller çizerek soruyor. Sıkılmış bir halde yan yatıyor.

"Onu aptalca öp." Yanında bağdaş kurmuş oturuyorum ve ikimiz de ufku tarıyoruz. Kira gittikten sonra Aehako bıçağını geri aldı ama benim hatırım için 'esir' kalmayı kabul etti. Böylece oturduk ve konuşmaya başladık.

Ve her erkek gibi, Aehako da insanlar hakkında bilgi edinmek istedi. Kur yapma ve seks konusuna da böyle girdik. "Öpücük istemiyor."

Hayır mı? Çılgın Kira. "O zaman ona hediyeler ver."

Bunu düşünüyor. "Ne tür hediyeler? Ellerimle yaptığım bir şey mi?"

Hala bok karıştırma modunda olduğum için, şu şeyi düşünüyorum Kira'yı en çok utandıran şey. "İnsan erkekleri çiftleşmek istedikleri kadına çok özel bir hediye verirler."

"Oh?" Daha uzun oturuyor.

Yetkili bir şekilde başımı sallıyorum. "Penisinin deriden, tahtadan ya da kemikten yapılmış bir kopyası. Böylece onu deneyebilir ve getirdiği şeyi beğenip beğenmediğini görebilir.

masa." Bir şey değil, Kira.

Aehako şok olmuş gibi bakmak yerine bunu düşünür. "Güzel bir sikim var."

"Eminim." Ben de görmek istemediğimden oldukça eminim.

"Ve büyük bir mahmuz. Çok büyük. Bunu da ekleyeyim mi?" Bana baktı. "Benim kopyama mı?"

"Hmm. Bu iyi bir soru. İnsanların mahmuzları yoktur." Bu

onu şok etti. "Mahmuz yok mu? Neden olmasın?"

"Dostum, sanki ben mi biliyorum? Üniversitede 'karşılaştırmalı anatomi' dersi almadım ve mahmuzu başka bir şeyle karşılaştıramayacağımızdan eminim. Hangi amaca hizmet ediyor?"

Bir dakika düşünüyor ve sonra omuz silkiyor. "Toplar hangi amaca

hizmet ediyor?" Ciddi mi bu? "Sperm üretirler."

Aehako şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi? Ama nasıl-" Duraklıyor ve sonra ufku işaret ediyor. "Geliyorlar."

"Sonunda," diyorum ayağa kalkarken. 'Seks eğitimi' konusunu kapattığımıza seviniyorum çünkü ben sadece insan anatomisini biliyorum. Kira bitirebilir

bu konuşmayı onunla yapmamı istedi. "Eğer bu esir işini doğru yapacaksak bıçağı geri almalıyım."

Çıkarıyor ve önce sapını bana uzatıyor. "Beni kesmemeye çalış." Duraksıyor. "Tabii Kira'nın dadılık yapmaktan hoşlanacağını düşünmüyorsan."

"Bundan şüpheliyim," diyorum, arkasına geçip bıçağı yerine koyarken diğerleri de tepeye doğru ilerliyor. Oldukça büyük bir grup ve Kira'nın yanı sıra Vektal, Georgie ve birkaç erkek uzaylı daha görüyorum.

Ve Vektal'ın yüzünde öfkeli bir ifade var. Çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. Artık kimsenin bana patronluk taslamasına izin vermeyeceğim. Bu benim hayatım ve Raahosh benim eşim. Artık onu benden uzak tutamazlar, ya da tam tersi.

Vektal yaklaşırken, "Kuyruğumdaki çapak gibisin Liz," diyor. "Amacın beni çok kızdırıp seni kovmamı sağlamak mı? Çünkü bu olmayacak. Sen bir kadınsın ve çocuk doğuruyorsun."

"Birini kaçırıyorum," diyorum ve bıçağı Aehako'nun sırtına doğru tutarak işaret ediyorum. "Adam kaçırmanın cezası bu, değil mi? Sürgün mü? Öyleyse sürgün et beni."

Uzaylıların şefi gözlerini bana dikti. Kollarını kavuşturdu. "Sizin durumunuz farklı."

"Oh, durumu karıştırıyor muyuz? Peki ya Aehako ile rezonansa girsem ve onu kaçırsam? Vajinam olduğu için yine de mağaralarda kalmama izin verir miydiniz?"

Kaşlarını çatıyor ve Georgie'ye bakıyor. "Utangaç...?"

Burnunun köprüsünü çimdikliyor. "Kız kısımları. Kızlık organlarından bahsediyor. Liz, senin sorunun ne?"

"Arkadaşımı geri istiyorum!" Kükredim. "Bu benim lanet olası sorunum! Eğer mağaralara geri dönemiyorsa beni de onunla birlikte gönderin!"

"Kabilenin rahatını geride mi bırakacaksın?" Vektal soruyor ve artık kızgın değil. Sadece yorgun görünüyor. Sanki onu yormuşum gibi. Güzel.

"Bu benim kabilem değil." Nedense birden kendimi Vektal kadar yorgun hissediyorum. Yorgun ve üzgün. "Yaklaşık altı hafta önce bambaşka bir hayatım olduğunu unutuyorsunuz. Sonra uzaylılar tarafından yakalandım ve kimse bana bir şey sormadı. 'Hey Liz, uzaylı olarak satılmak konusunda ne hissediyorsun' demediler.
Et mi? Ya da bir köle? Senin için sorun olur mu?'" Georgie gözlerini deviriyor ama ben devam ediyorum. "Sonra buraya indik ve yine uzaylılar tarafından yakalandım. Ve yine kaderimin ne olacağı söylendi, ama bu sefer eş ve bebek yapıcı olacaktım. Kimse Liz'in çocuk isteyip istemediğini sormuyor. Kimse Georgie'nin isteyip istemediğini sormuyor. Kimse bize bir şey sormuyor." Sesim biraz titriyor. Bütün bu saçmalıklar yüzünden hâlâ duygusal olmaktan nefret ediyorum. "Ama biz bunu kabul ettik.

Raahosh'la tanıştım ve ilk başta adama katlanamadım, değil mi? Ama sonra zaman geçtikçe fark ettim ki

O sadece bana bildiği en iyi şekilde bakmaya çalışıyor. Ve ona karşı bu kadar sinirli olmayı bıraktığımda, ondan hoşlandığımı fark ediyorum. Akıllı, şefkatli ve kararlı biri. Ve sonra ona aşık oluyorum. Ve sonra, bum, onu tekrar benden aldın." Boğazımdaki düğümün etrafında sertçe yutkunuyorum. "O artık benim evim. Yani, evet, onun için her şeyi geride bırakabilirim. O benim, ben de onun. Sen bunu Georgie için yapardın. Ben de onun için yapıyorum.
onu."

Vektal yine iç geçiriyor ama Georgie'nin gözlerinde bir gülümseme ve gözyaşı parıltısı var. Arkadaşı anlamasa bile o anlıyor. Georgie'ye bakıyor ve ifadesi yumuşuyor. Eşini kendine doğru çekiyor ve kolunun altına sıkıştırıyor, belki de kendini Raahosh'un yerinde hayal ediyor. "Kurallar olmalı," diyor Vektal tekrar. "Cezalandırma olmalı."

Aehako, "Liz'le birlikte yaşamasını sağla," diye şaka yapıyor. "Bu herkes için yeterli bir ceza."

Buna itiraz bile etmiyorum.

Vektal çenesini ovuşturur. "Söylediklerini düşüneceğim Liz. Ve ben de Raahosh'u büyüklerle tartış. Nihayetinde bu benim kararım ama... Bunu düşüneceğim."

"Benim de söyleyeceklerim var," diye mırıldanıyor Georgie ve elini onun koluna koyuyor.

Arkadaşına bakarken yüz ifadesi yumuşuyor ve başını sallıyor. "Biz de konuşacağız." Önümde duran adama dönüyor. "Aehako, avcıları çağır ve Raahosh'u bulup geri getir. Konuşacağız."

Aehako çenesini kaldırıyor ve bana doğru başını sallıyor. "Esir tutuluyorum." "Hay aksi. Özür dilerim." Ona bıçağını geri veriyorum.

"Gitmekte özgürsün ve
şeyler."

Beni tutup kendine çekiyor ve bir ağabey gibi saçlarımı karıştırıyor. Beni bırakmadan önce kulağıma "Bu iyi bir fikirdi," diye mırıldanıyor.

Sonra Georgie öne çıkıp koluma girdi. "Gel hadi. Gözlerimizi senden bir dakika bile ayırmayacağız." Beni geçip arkadaşına bakıyor. "Ve bıçaklarını sakla, Vektal."

- - -

Saatler gibi gelen bir süre boyunca mağaralarda sabırsızlıkla bekliyorum. Hatta günlerce. Güvenilmez olduğumu kanıtladığımdan beri, iki adam
Bekârlığa veda mağaralarının girişinde, her ikisi de insan cazibesinden etkilenmeyecek çiftleşmiş erkekler sanırım. Tiffany kemiklerden bir çift örgü iğnesi yapmayı başardı, ben de fazlalıkları alıp ok yapıyorum. Avlanmama izin verilmese de (ki bu saçmalık), en azından iyi olduğum şeyi yapabiliyorum ve bu da silah yapmak.

Ya öyle olacak ya da beklemekten çıldıracaksın.

Elbette bıçak kullanmama izin verilmiyor, bu yüzden iyi okları seçmekten ve başını sert bir kayaya sürterek kalem gibi keskinleştirmekten başka bir şey yapamıyorum.

Vektal bütün gün mağarasındaydı ve bana birkaç kişinin girip çıktığı söylendi. Georgie de gitmiş.

Aehako ve grubu da öyle. Endişelendiğimden falan değil. Ama... ya Raahosh'u bulamazlarsa? Ya çok yorgun ve aç olduğu için dikkatsiz davranıp kendini yaraladıysa? Aklım endişeyle dolu. Onu kaybedersem ne yapacağımı bilmiyorum.

Mağaraların önünde bir kargaşa var ve seslerin yükseldiğini duyuyorum. Hemen oklarımı fırlatıp bekârlığa veda mağarasının önüne koşuyorum, tek boynuzlu ve diğer boynuzunun yerinde kırık bir kütük olan tanıdık bir kafa görme umuduyla. "Raahosh?"

"Geri çekilin," diyor mağarayı koruyan uzaylılardan biri. Adı Dagesh. Sanırım Nora'nın arkadaşı ve beni bir yılanmışım gibi izliyor. Sanırım iğrençliğimin yakalanacağından endişeleniyor.

Ya öyle ya da Stacy'ye kötü davrandığımı duydu ve bir sonraki eşine saldıracak. Oh iyi. Bazen birkaç yumurta kırmak zorunda kalırsın.

Ama sonra kapıda iri bir figür beliriyor ve adamları kenara itiyor ve Raahosh beni kollarının arasına aldığında içimden kaçan kız gibi sevinç çığlığına engel olamıyorum.

"Buradasın," diye bağırıyorum ve kollarımı ve bacaklarımı bir maymun gibi ona doluyorum. Beni tutuyor ve sıkıca sarılıyor, sonra çılgınca öpüşüyoruz, ben ona yapışırken kalçalarım onunkilere yerleşiyor. Bitim

Mutlu bir şarkı mırıldanıyor ve ben onun göğsünü hissedebiliyorum... ve aynı zamanda makat bezinde taşıdığı odunu da hissedebiliyorum.

Kahretsin, bu adamı özlemişim.

"Sen delisin dostum," diyor Raahosh alçak bir sesle, bir yandan da Ağzını tekrar tekrar ağzıma bastırıyor, beni öpmeden duramıyor. "Hey,

sonuç aldı, değil mi? Sen buradasın." Ve şimdi kollarım bir daha asla bırakmayacağım.

Bana sarılıyor ve göğüslerimiz karışık bir şarkıda yankılanıyor. Daha birkaç hafta önce bununla mücadele ettiğimi düşününce. Onunla kendimi tamamlanmış hissediyorum. Ben olmayabilirim ne kadar iyi bir zevke sahip olduğunu biliyordum, ama bunun için şükürler olsun.

"Gelin," diyor Dagesh ve ana mağaraya doğru bakıyor. "Vektal ikinizle de cezalarınız hakkında konuşacak."

Aman Tanrım. Bu ifadede çoğul olduğunu duyuyorum ve bu beni endişelendiriyor. Ama başımı sallıyorum.... ve Raahosh'a tutunmaya devam ediyorum. Bizi tekrar ayırmak istiyorlarsa beni ondan koparmak zorunda kalacaklar.

Arkadaşım sadece kıkırdıyor ve elleri kıçıma gidiyor, onu avuçluyor ve beni onunla birlikte ana mağaraya taşıyor.

Birkaç kahkaha dalgası girişimizi karşılıyor. Umurumda değil. Bırak gülsünler.

Yanağımı Raahosh'un sıcak göğsüne bastırıyorum, onun bitinin benimkinde yankılandığını duyuyorum. *Lütfen adil ol,* diyorum sessizce Vektal'a. *Lütfen Georgie sana dünyanın en büyük prostat gıdıklamasını yapmış ve seni Raahosh ve benim birlikte olmamız gerektiğine ikna etmiş olsun.*

Ana mağarada bir kalabalık var ve hava sülfür ve nem kokuyor. Birkaç kişinin yanından geçiyoruz ve sonra Raahosh isteksizce beni yere bırakıyor. Nefesimi tutuyorum, gerginlik içimde titreşiyor. Olacaklardan çok korkuyorum. Eğer bu noktada bir 'hayır' cevabı alırsak, Vektal'ı birlikte olmamız gerektiğine ikna edebileceğimizi hiç sanmıyorum.

Ana mağaranın her yerinde insanlar var, birkaçı havuzda uzanıyor ama daha fazlası mağara girişlerinde kümelenmiş ve kenarda oturuyor. Orada, 'başlıca takılma yeri' olarak düşünmeye başladığım basamaklarda oturan Vektal. Georgie'nin bacaklarının arasına oturmuş, büyük kollarını Georgie'nin dizlerine dayamış. Duruşu
Yüzündeki ifade ciddi olsa da rahat. Georgie'nin yüzü de aynı şekilde duygusuz, ancak gözlerimle karşılaştığında göz kırpıyor.

Ve nefesimi tutmayı bıraktım. Her

şey yoluna girecek.

"Vaaşan oğlu Raahoş, bu kabilenin kanunlarını çiğnedin." Vektal ayağa kalkar ve ellerini arkasında kavuşturarak volta atmaya başlar.

Kaskatı kesildim ve elim Raahosh'un eline gitti. Sıkıca kavradı. Bu pek umut verici görünmüyor.

"Normalde bir başkasının hayatını tehlikeye atmak sürgün anlamına gelir. Ancak ne insanlar bizim yöntemlerimize aşinadır ne de biz onlarınkine."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Aehako.

Vektal avcıya sert bir bakış attıktan sonra bize dönüyor. "Rezonans her iki tarafı da beklenmedik şekillerde etkileyebilir ve bu durumda karar verilen de budur. İkiniz de khui'nize karşı akılsızdınız ve dolayısıyla bu da hesaba katılmalı."

Raahosh'un elini ölümüne kavrayışım biraz gevşedi.

"Sen ve eşin avcı mağaralarına sürgün edileceksiniz. Önümüzdeki iki buçuk yıl boyunca - ya da yavrularınız gelene kadar - her bir av için yedi gün avda kalmalısınız. Kabileyi doyuracak kadar et getirmeli ve acımasız iki mevsim boyunca buz depolarını doldurmalısınız. Sayımız arttı ama avcı sayımız artmadı ve bu her zamankinden daha önemli olacak." Bize sert bir bakış fırlattı. "Cezanız kaldırılana kadar aile mağaranız olmayacak. Ailemizi tehlikeye atarsanız
herhangi bir zamanda başka bir kabile üyesinin hayatına son verirse, sürgün bir kez daha kalıcı hale gelecektir."

Raahosh burun deliklerinden nefes verir. Yavaşça başını sallar. "Teşekkür ederim, şefim."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Heyecanlı görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Bu, burada mağaralarda olacağınızdan daha fazla dışarıda avlanacağınız anlamına geliyor," diyor Vektal.

"Gerçekten mi? İkimiz de mi avlanıyoruz?"

Vektal başını sallar. "Avlanmak istediğinizi mi söylüyorsunuz? Sana bir avcı gibi davranacağız. Katkıda bulunmak isteyen diğer kadınlar için de aynısını yapacağız. Georgie ve ben bu öğleden sonra pek çok şeyi tartıştık. Bunun sa-khui yolu olması, ille de insan yolu olduğu anlamına gelmez ve sizi sa-khui kadını olmaya zorlayamayız."

Georgie'nin yüzünde memnun bir gülümseme var.

"Kabileyi beslemek için çok çalışacağız," diyor Raahosh kısık bir sesle. "Tekrar teşekkür ederim, dostum."

Vektal başını sallıyor ve sert şef ifadesi yüzünü terk ediyor. Öne doğru ilerliyor ve Raahosh'u dostumu şaşırtan bir sarılmayla kucaklıyor. "Tekrar hoş geldin dostum," diye mırıldanıyor. Sonra da Raahosh'un sırtına sarsıcı bir kardeş vuruşu yapıyor ve ikisi de sırıtıyor. "Hazırlanmak için bu geceniz var.
Yarın sen ve arkadaşın işinize başlıyorsunuz!"

"Yani iyi miyiz?" diye sordum. Bunu yanlış yorumlama ihtimalime karşı nefesimi tekrar tutuyorum. Erkeğimi alıyorum. Avlanacağım. Bu kalabalık mağaralardan çıkacağım ve yeniden biz olacağız. Yani, çok iş olacak ama avlanmayı seviyorum.

"Biz iyiyiz," diyor Vektal.

Bu harika bir şey. Ciyaklıyorum ve tekrar Raahosh'un kollarına atlıyorum.

- - -

Yeni inlerden birinin arkasındaki depo alanını incelerken Georgie "Pekâlâ," diyor. Burası Ariana'nın Zolaya ile paylaştığı mağarası ve eskiden depo olarak kullanılıyordu. Ne yazık ki zavallı Ariana için hâlâ bir sürü mağaranın duvarları etrafında depolama. "Seni av için hazırlayalım ki sabah yola çıkabilesin."

Yanımızda, Kira yumuşak bir ses çıkarıyor. "Gittiğini görmek beni üzecek Liz. Geri dönmen hoşuma gitti."

"Yakında tekrar geleceğim," diyorum ona. Gerçek şu ki, heyecanlıyım. Raahosh'la tekrar dışarıda, karda ve güneşte avlanmaya, sevmeye, keşfetmeye ve... yani hayatın tadını çıkarmaya hazırım. Kürk yığınlarını, kurutulmuş deri sepetlerini, kemikleri ve işe yarayabilecek diğer her şeyi inceliyorum. Aklım hiç de avcılıkta değil. Raahosh'ta. Kendimi çok mutlu hissediyorum. Arkadaşım şefin ininde Vektal ile konuşuyor ve ben de hazırlanıyorum.

Bu gece, diğer avcılarla birlikte avcı mağarasında uyuyacağız. Peki ya sabah? Yola çıkacağız.

Bu Noel gibi hissettiriyor.

Ve sanırım tüm bunlar için Georgie'ye teşekkür etmeliyim. Vektal'i benim için yumuşatmış olmalı. Bu yüzden teçhizatı kapmak yerine insan dostuma dönüp kollarımı ona doluyorum.

Gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Bu ne içindi?"

"İşleri düzelttiğin için bir teşekkürdü."

"Ben özel bir şey yapmadım," diye karşı çıkıyor. "Raahosh'un da onun arkadaşı olduğunu unutuyorsun. Ben sadece ona toplumlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlattım."

Uh huh. Eğer ikna edici bir aşkı kabul etmek istemiyorsa, onu zorlayacak değilim. Ona son bir kez mutlu bir şekilde sarılıyorum, sonra da hüzünlü yüzü bir kez olsun gülümseyen Kira'ya sarılıyorum. Şüpheli bir şekilde ağlamaklı hissediyorum. Mutlu ama ağlamaklı. Depo yığınına dönüyorum. "Sence neye ihtiyacım var?"

"Sıcak olan her şeyden bir tane mi?" Georgie eski derilerden oluşan bir sepet çıkarır ve karıştırmaya başlar. "Sizce ilk nereye gideceksiniz? Herhangi bir
fikirler? Vektal, kilometrelerce uzağa dağılmış tonlarca avcı mağarası olduğunu söylüyor. Bir sistemleri var ve avcılar arazide çok kaldıkları için, hepsi yakacak odun, battaniye ve benzeri şeylerle mini evler gibi düzenlenmiş."

Bir an düşündüm. "Eğer bana kalırsa, eski gemiye gitmek istiyorum - onların insanlarının geldiği gemiye. Dil çöplüğünü severim, sanırım." Herkesin etrafımda konuşmasından bıktım. Bir şeylerin parçası olmak istiyorum.

"Bu fikir hoşuma gitti," diyor Kira. "Bir ara oraya kendim de gidebilir miyim diye bakabilirim."

"Oh?" Ona dönüyorum. "Kulaklık ne olacak?"

Yüzünü buruşturarak ona dokunuyor. "Nefret ediyorum ondan. Gitmesini

istiyorum. Ayrıca, hala aktif olduğunu görürlerse onun için geri geleceklerinden endişeleniyorum."

Kira haklı. Onu çıkaramayacağını biliyorum - ameliyatla kulağına takmışlar. Yine de onu ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim.

Benim için dikiş seti, biraz ekstra ip, kuru sabunlar, sıcak botlar ve deri pelerinler gibi temel ihtiyaçlarla dolu bir çanta hazırlarken sohbet etmeye devam ediyoruz ve sonra arkadaşlarıma veda etmekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

Kira'nın yüz ifadesi üzgün. "Keşke yeni evlilere verebileceğim bir tavsiyem olsaydı," diyor Kira. "Bunun uygun olacağını hissediyorum."

Georgie'nin ifadesi krema yalayan bir kedi gibi değişiyor. "Sana bir tavsiyem var."

"Oh?" Ben soruyorum.

"Aklını başından almak mı istiyorsun? Senin için iki kelime." Parmaklarıyla işaretliyor. "Köpek. Tarzı."

Gözlerim açıldı. "Ama mahmuz gidecek..." Yavaşça başını salladığında, Kira ağzı açık kalıyor. "Ohhhh," diye nefes alıyorum. "Sen pis, pis bir kızsın Georgie."

"Mutlu bir eşi olan pis bir kız" diyor. Buna

itiraz edemem.

- - -

Günün geri kalanı benden kaçıyor. Yapılacak hazırlıklar, sahaya dönmeden önce kontrol edilip onarılacak silahlar, tamir edilecek giysiler, kucaklaşılacak insanlar var ve Maylak bize elindeki her tür şifalı bitkiyi - bir açıklamayla birlikte - göndermeye kararlı.

Bir şeye ihtiyacımız olursa diye. Georgie'nin bana tercüme ederken açıkladığı gibi, avcılar hiçbir şeye ihtiyaç duymadan yaşamaya alışkınlar ama Raahosh ve ben bir ekip olacağımız için (ve ben hamile olduğum için) herkes iyi hazırlandığımızdan emin olmak istiyor.

Ne olduğunu anlamadan yemek bitiyor ve ardından Raahosh beni yeni tunikler diken arkadaşlarımdan almaya geliyor. Görünüşe göre

Bekârlığa veda mağaralarında çok fazla dikiş dikiliyor ve artık iki yeni tuniğim ve sağlam kürk astarlı botlarla giymek için iki çift pantolonum var.

"Gel," diyor Raahosh, beni nazikçe çekiştirerek. "Sabah erkenden yola çıkıyoruz."

Son bir kez sarıldıktan sonra şimdilik vedalaşıyorum ve arkadaşımla birlikte yola çıkıyoruz. Sonsuza dek ayrılıyor değiliz - aslında tekrar dönmeden önce sadece bir haftalığına gidiyoruz. Ama bu bir değişiklik ve biz insanlar son zamanlarda o kadar çok değişiklik yaşadık ki, benim gideceğimi düşündüklerinde gözleri dolan diğer kızları suçlamıyorum.

Yine de üzgün değilim. Dostumla vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum. Onunla yalnız kalmak ve saçımı çekene kadar tüm tenini yalamak için sabırsızlanıyorum.

Çok garip ama saç çekmeye bayılıyorum.

Ne yazık ki azgınlığım avcı mağarası tarafından engellendi. Bu gece ve grupla döndüğümüz her gece burada kalacağız. Buranın... Tanrım, bilmiyorum. Boş mu? Özel mi? Bir şey mi?

Kelimenin tam anlamıyla sıfır mahremiyete sahip bir sıra palet. Mağara küçük ve az eşyaya sahip ve çiftleşmemiş genç erkeklerin çoğu burada yaşıyor. Raahosh
beni onlarla tanıştırıyor: Ereven, Taushen, Cashol ve beni görünce kaşlarını çatan en iyi dostum Haeden. Sonra Raahosh ve ben çantalarımızı yere bırakıp Zolaya'nın Ariana'yla birlikte taşınmasından bu yana bizim için ayrılan son yatağa kıvrılıyoruz.

Bu cezamızın bir parçası, biliyorum. Sürgün bitene kadar halka açık yerlerde yatacağız. Ve bu... berbat. Çünkü günlerdir Raahosh'um olmadan yaşıyorum ve gelecek hafta onunla seks yapmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ve hiç mahremiyetimiz yok.

Yanıma uzandı ve battaniyeleri üzerimize sımsıkı çekti, sonra
Bir kolunu koruyucu bir şekilde bana doluyor. Bitim mırıldanmaya başladı

ve

Raahosh şarkıyı alır ve devam eder. Adamlardan biri homurdanır, ayağa kalkar ve mağarayı terk eder.

En azından biri gitti. Geriye bizden başka üç kişi kaldı. İç çekiyorum.

Yan yatıyorum, yüzüm ona dönük, çünkü bütün gece onu seyretmek istiyorum. Parmaklarımla her bir yara izini takip ediyorum ve ellerimin boynuzları boyunca kaymasına izin veriyorum, sonunda avucumu yakalayıp ortasını öpene kadar. "Dur, yoksa seni burada diğerlerinin önünde götürürüm," diye mırıldanıyor ve kalçalarını benimkilere doğru itiyor.

Ereksiyonunu hissedebiliyorum, vücuduma karşı sert ve ısrarcı. Ve onu istiyorum.

Siktiğimin mağarası siktiğimin avcılarıyla dolu.

Daha sert vuruyorum ve elim göğsüne gidiyor. Ona dokunmaya bayılıyorum. Neredeyse öyle bir noktaya geldim ki, beni diğerlerinin önünde alıp almaması umurumda değil. Yeter ki beni alsın ve iyi alsın.

Ama sonra adamlardan biri iç çekip yatağında yuvarlanıyor ve aklıma bir fikir geliyor. "Oh, Raahosh," diye yüksek sesle inliyorum. "Kuyruğunla yine o şeyi yap."

Arkadaşımın gözleri şok içinde açılıyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yan tarafta bir yerde, başka bir adam yabancı dilde bir şeyler mırıldanıyor ve sonra mağarayı terk ediyor, onu bir başkası takip ediyor. Bizden başka sadece bir kişi kaldı ve bahse girerim onu da korkutabilirim.

"Aynen böyle," diye bağırıyorum, Raahosh bana dehşetle bakıyor olsa da. "O iğrenç kuyruğunla bana böyle yap!"

Raahosh'un eli beni susturmak için ağzımı kapatıyor ama işe yarıyor. Bir kişi daha yatağından kalkıyor ve Raahosh'un omzunun üzerinden baktığımda Haeden'in mağaradan çıkmadan önce bana ters ters baktığını görüyorum.

O zaman sadece ikimiz varız.

"Son zamanlarda yaramazlıklarla dolusun," diye mırıldanıyor Raahosh

ve boynumu dişlemek için beni kendine doğru çekiyor. "Şimdi bana ne yaptığımı soracaklar.

beni her gördüklerinde kuyruğumla vuruyorlar."

"İyi bir hayal gücün var," diye takılıyorum ona. "Kullan onu."

"Hayal gücüne ihtiyacım yok." Sesi hırçınlaşıyor. "Benim ellerim var." Beni sırtüstü itti ve pantolonuma uzanıp onu çekiştirmeye başladı. kalçalarımın etrafında. Bağcıklarını hevesle çözüyorum, yanımda olmasını, onunla çıplak kalmayı arzuluyorum. Bağcıklar çözülür çözülmez bacaklarımdan aşağı tekmeliyor ve sonra bir kenara fırlatıyorum. Ardından tuniğim geliyor ve kürklerin altında Raahosh kendi makat bezini olabildiğince çabuk çıkarıyor. Bitim fırtına gibi ötüyor.

Bir elini göğsüme koyup başparmağını meme ucuma sürtüyor ve ben inliyorum. "Liz'im," diye nefes alıyor. "Benim eşim."

Ve sonra bir şey amımın üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor. Nefesim kesildi ve aşağı baktım. Kuyruğu.

"Hayal gücümü kullanmamı söylemiştin," diye mırıldanıyor ve elini kıvrımlarıma doğru kaydırıyor. Parmakları onları ayırıyor ve kuyruğu kayganlığımda aşağı yukarı kayıyor. "Kullanmamı istediğin tek şey bu mu?"

"Tanrım, hayır." Kuyruğunu klitorisimi kızdırmak için kullanırken aşağı uzanıp sikini kavrıyorum. "En çok bunu kullanmanı istiyorum."

İnliyor ve üzerimde hareket ediyor, ağırlığını hoş bir his olarak hissediyorum.

Ön sevişmeyi siktir et. Onu hızlı, sert ve şimdi içimde istiyorum.

Bacaklarımı açıp beni öperken Georgie'nin aklını başından almakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Onu durdurmak için elimi göğsüne koydum. "Hey, bebeğim. Bir fikrim var."

Raahosh arkasını döndü ve bana şaşkın bir bakış attı. "Ne oldu?" "Beni arkadan becermeni istiyorum."

Başını o kadar komik bir şekilde eğiyor ki neredeyse kıkırdayacağım.

"Ama kuyruğun-" "Öyle bir şey yok," diyorum ve bir parmağımı meme ucunun etrafında gezdiriyorum.

"İnsanlar bu tür şeyleri her zaman yapar. Beni ters çevirip

beni it ve-"

Bu sözleri söyler söylemez koca elleri beni ters çeviriyor ve kıçım havaya kalkıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken bile kıkırdıyorum. Raahosh'u karanlık tarafa sürüklemek zor olmayacak, görüyorum.

Eli kıçımı yumuşatıyor ve ben yumuşak bir zevk iç çekişi yapıp gözlerimi kapatıyorum. "Bu iyi hissettiriyor."

"Çok... çıplaksın." İri eli popomun üzerinde geziniyor ve parmakları yarıktan aşağı iniyor. "Bu..."

"Günahkâr mı?" Kendimi oldukça kötü hissederek teklif ediyorum. "Güzel."

Aww. Onun tatlı kelime seçimi hakkında bir yorum yapmaya başlıyorum, ama sonra parmakları bacaklarımın arasından kayıyor ve arkamdan içime giriyor. Tüm vücudum sarsılıyor ve nefesim kesiliyor. Tanrım, bu tamamen çok iyi hissettiriyor.

"Beni alacak kadar ıslak mısın?" diye soruyor ve parmakları içeri girip çıkıyor. O kadar ıslağım ki parmaklarının hareketini duyabiliyorum ve cevap olarak başımı sallıyorum. Aletinin başını girişime doğru ittiğinde heyecanlı bir nefes alıyorum ve kendimi destekleyerek öne doğru eğiliyorum.

"Lütfen," diyorum ona. "Şimdi." Sevgilimi sonsuza dek beklemiş gibi hissediyorum.

İçime doğru itiyor ve ben haykırıyorum çünkü çok harika hissettiriyor. İnç inç lezzetli inç, o bana onun horoz çalışır ve ben kıpırdamak ve geri itmek

Ona karşı, işleri hızlandırmaya kararlıyım. Tam ona daha fazla dayanamayacağımı ve sınırlarımı zorladığını düşündüğüm anda, bir şey kıçımı dürtüyor ve dürtüklüyor.

Aman *Tanrım*.

Bu onun mahmuzu olmalı.

Ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini anlatacak kelime yok. Parmaklarım

kürklere gömülüyor ve tekrar haykırıyorum.

Raahosh beni susturuyor, ama sonra geri çekiliyor ve tekrar itiyor ve çığlıklarımı kendime saklayamıyorum. Aletini içime her sokuşunda, mahmuz bastırıyor ve kıçıma giriyor, beni şehvetten çıldırtmaya yetecek kadar. Boşalmam uzun sürmüyor ve onun adını haykırarak sertçe boşalıyorum. Vücudumdaki her kas onun etrafında kilitleniyor ve parmakları kalçalarıma saplanıyor. İçime doğru çılgınca itiyor ve sonra o da boşalıyor.

Mutlu bir iç çekişle geriye doğru uzanıyorum ve kilitlenmiş bedenlerimizi yanlarımıza doğru yuvarlarken ona tutunuyorum. Boynuma ve omzuma öpücükler konduruyor ve ben de ona karşı kıpırdanıyorum çünkü sikinin (ve mahmuzunun) içime gömülmesinden garip bir şekilde tahrik olmuş hissediyorum. Yorgunum, dizlerim güçsüz ve zor nefes alıyorum... ama ikinci raunda da hazırım.

"Bu mağarada kalacaksak daha sessiz olmayı öğrenmelisin dostum," diyor Raahosh bana. "Bağırman muhtemelen mağaranın diğer tarafındaki tüm yavruları uyandırdı."

"Siktir et onları," diyorum, zevkten uyuşmuş bir halde. "Daha sessiz olmamızı istiyorlar, bize kendimize ait bir mağara bulacaklar." Çünkü o köpek stili...vay canına. Aklım başımdan gitti.

"Önce sürgünümüzü bitirmeliyiz." Raahosh omzumu ısırdı. "Bunu yapmak istediğine emin misin, Liz?"

Endorfinden gözlerim kararmış bir halde, o göğüslerimi okşarken ben de elimi saçlarında gezdiriyorum. "Köpek stili mi? Beğendim. Hem de çok."

"Hayır. Benimle geliyorsun. Sürgünümü paylaşmak."

Ne aptalca bir soru. "Yüzde yüz. Sen burada olmazsan benim için burada hiçbir şey yok."

"Zor bir iş olacak. Kabilenin genişlemesiyle birlikte beslememiz gereken çok daha fazla boğaz var. Hava mağaralardan çıkamayacak kadar soğuyana kadar durmadan avlanacağız."

"O zaman hiç durmadan avlanırız," diyorum ona. "Avlanmayı seviyorum."

Eli karnıma gidiyor ve üzerinde geziniyor. Hâlâ dümdüzüm ve bu üç yıllık hamilelik olayı doğruysa muhtemelen bir süre daha öyle kalacağım. "Burada kalman senin için daha kolay olacak."

Başımı salladım. "Anlamıyor musun, Raahosh? Sen benim hayatımsın. Sen benim yaşama sebebimsin. O uzaylılar bizi her şeyden uzaklaştırdığında, kendimi kaybolmuş hissettim. Seninleyken kaybolmuyorum. Mutluyum." Yanağına dokunuyorum. "Ben tamamlandım."

"Eşim," diye mırıldanıyor. "Benim Liz'im. Benim her şeyim."

"Hepsi senin," dedim ona. Ve bu doğru. Raahosh'la birlikte olduğum sürece,

Dünya istediği kadar kar yağdırabilir, kabile istediği kadar işi üzerimize yıkabilir ve biz de avcı mağaralarında uyuyabiliriz.

Onunla olduğum sürece mutluyum.

Haber Bülteni

Daha fazla Barbar Uzaylı ister misiniz? Bir sonraki bölüm hakkında bilgi almak için haber bültenime kaydolun.

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Okuyucu arkadaşlarınıza tavsiye etmeyi unutmayın.

Buz Gezegeni Barbarları

Uzaylılar tarafından kaçırılmanın başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünürsünüz. Ve yanılırdınız. Çünkü şimdi, uzaylıların gemilerinde sorun var ve insan kadınlardan oluşan kargolarını -ben de dahil- bir buz gezegeninde bıraktılar.

Ve tanıştığım tek yerli sakin? Büyük, boynuzlu, mavi ve gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyor.

GEORGIE

Düne kadar ben, Georgie Carruthers, uzaylılara hiç inanmamıştım. Elbette evrende her türlü olasılık vardı ama biri bana küçük yeşil adamların uçan dairelerle Dünya'da dolaştığını ve insanları kaçırmak için beklediğini söyleseydi? Onlara deli olduklarını söylerdim.

Ama o dündü.

Bugün mü? Bugün çok farklı bir hikaye var.

Sanırım her şey dün gece başladı. Genel olarak oldukça sıradandı. Bankada arabaya servis veznesinde çalıştığım uzun bir günün ardından eve geldim,
bir Lean Cuisine yedim, televizyon seyrederken yedim ve yatmadan önce kanepede uyukladım. Tam olarak partinin hayatı sayılmazdı, ama hey. Bu bir

Salı ve salı günleri hep iş vardı, oyun yoktu. Uyumaya gittim ve o andan itibaren işler garipleşti.

Rüyalarım karmakarışıktı. Her zamanki diş kaybetme ya da sınıfın önünde çıplak kalma rüyaları değil. Bunlar çok daha uğursuzdu. Kayıp ve terk edilme rüyaları. Acı ve soğuk beyaz odaların rüyaları. Bir tünelde yürüdüğüm ve yaklaşan bir tren gördüğüm rüyalar. O rüyada, beni ışıktan korumak için elimi kaldırmaya çalıştım.

Ama elimi kaldırmaya gittiğimde kaldıramadım.

Bu beni uykumdan uyandırdı. Birinin gözlerime tuttuğu küçük ışığa gözlerimi kısarak baktım. Biri gözlerime bir şey mi tutuyordu? Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırptım ve rüya görmediğimi fark ettim. Evde de değildim. Yeni bir yerdeydim.

Sonra ışık kapandı ve bir kuş cıvıldadı. Gözlerimi kıstım, gözlerim karanlığa alıştı ve kendimi ... şeylerle çevrili buldum. Uzun siyah gözleri, büyük kafaları ve sıska soluk kolları olan şeyler. Küçük yeşil adamlar.

Çığlık atmıştım. Aslında cinayet çığlığı atmıştım.

Uzaylılardan biri başını bana doğru eğdi ve ağzı hareket etmese de kuş cıvıltısı tekrar duyuldu. Sıcak ve kuru bir şey ağzımı sararak beni boğdu ve burun deliklerime kötü bir koku doldu. Hay aksi. Ölecek miydim? Çılgınca çenemi çalıştırdım, etrafımdaki dünya kararırken bile nefes almaya çalıştım.

Buz Gezegeni
Barbarları Birinci
Bölüm: Çalıntı
İkinci Bölüm:
Tutsak Üçüncü
Bölüm: Kayıp

Dördüncü Bölüm:
Bulundu Beşinci
Bölüm: Gerçek
Bölüm Altı:
Rezonans
Buz Gezegeni Barbarları

Ruby Dixon Yazarının Diğer Kitapları

The Bedlam Butchers

Off Limits

Paketleme Double

Double Trouble

Double Down

Çift ya da Hiç Yavaş

Sürüş

Double Dare You

Buz Gezegeni

Barbarları Birinci

Bölüm: Çalıntı

İkinci Bölüm:

Tutsak Üçüncü

Bölüm: Kayıp

Bölüm Dört:

Bulunan Bölüm

Beş: Gerçek

Altıncı Bölüm:

Rezonans Buz

Gezegeni Barbarları

Barbar Yabancı

Birinci Bölüm:
Bölünmüş İkinci
Bölüm: Kırık
Üçüncü Bölüm:
Parçalanmış
Bölüm Dört:
Yeniden Doğuş

Beşinci Bölüm:
Sahiplenilmiş Altıncı
Bölüm Sonsuza
Kadar Barbar Uzaylı

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da yazarın hayal gücünden yararlanılmıştır.
kurgusaldır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Barbar Uzaylı
Telif Hakkı © 2015 Ruby Dixon
Tüm hakları saklıdır.
Birinci Dijital Baskı, Temmuz 2015
www.rubydixon.com